

O N O F U Y U M I

Phạm Phương Ngọc Linh dịch

天
の
山
に
て

NHÀ XUẤT BẢN
HỒNG ĐỨC

Mục lục

Chương 1: Khởi Đầu

Chương 2: Thế Kỳ Này {1} Căn 204

2 - Nhà Trọ Okaya

3 - Người Thuê Trước {1}

{2}

Chương 3: Thế Kỳ Trước 1-Trước Khi Nhà Trọ Được Xây{1}

{2}

2- Gia Đình Kuroishi

3 - Nhà Trọ Okaya, Căn 401

4 - Khu Tập Thể Okaya

Chương 4: Kì Nguyên Tăng Trưởng Nhanh 1 - Gia Đình Koido

2 - Người Đã Chuyển Đi

3 - Trước Khi Khu Tập Thể Được Xây

4 - Quá Khứ

5 - Trước Nhà Koido

Chương 5: Sau Chiến Tranh 1- Gia Đình Takano

2 - Quái

3 - Phế Tích

4 - Nhà Máy Uetake

Chương 6: Thời Kì Sau Thế Chiến Ii 1 - Gia Đình Nakamura

2 - Ô Nhiễm

3 - Lây Lan

4 - Ô Nhiễm

Chương 7: Trước Chiến Tranh 1 - Hình Dáng Của Cái Cây

2 - Âm Thanh

3 - Méo Mó

Chương 8: Thời Kì Minh Trị - Đại Chính 1- Gia Đình Okuyama

2-"Anh Ando"

3-Chuyện Ma Tụ Tập

4-Gia Đình Manabe

Chương 9: Tro Tàn

TÀN UẾ

Ono Fuyumi

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Khởi Đầu

Tất cả bắt nguồn từ một bức thư tôi nhận được vào cuối năm 2001.

Tôi là một tác giả khởi nghiệp bằng tiểu thuyết dành cho thiếu nữ, tuy bây giờ chuyên kiếm sống bằng light novel (1) nhưng tác phẩm mới nhất của tôi lại là sách dành cho tuổi trưởng thành. Trước kia, tôi từng viết một bộ truyện kinh dị dành cho học sinh tiểu học và trung học, xuất bản theo khổ bunko (2).

Trong bunko, tác giả có nghĩa vụ thêm "Lời bạt" vào cuối mỗi tác phẩm. Thường thì các tác giả sẽ viết vài câu, thể hiện tối đa sự thân thiện của mình, còn tôi lại dùng phần này để kêu gọi độc giả chia sẻ với mình những câu chuyện ma quái mà họ biết. Nhưng đấy là chuyện của hai mươi năm về trước. Bộ sách ấy không còn được bày bán cũng khá lâu rồi, hơn nữa đã có lần tôi nhờ nhà xuất bản cắt bớt "Lời bạt" vô thưởng vô phạt kia đi, nên chỉ những phiên bản cũ lắm mới còn giữ. Dù vậy, thỉnh thoảng vẫn còn có độc giả đọc được và gửi thư đến cho tôi.

Lần này cũng thế, một người mua được bộ sách ở tiệm sách cũ đã viết thư cho tôi kể về một trải nghiệm kì lạ của mình. Người đó là một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi, tên Kubo. Cô là kí giả cho một công ty truyền thông tại Tokyo, hiện ở trọ ngoại thành.

Kubo viết, cô nghĩ trong căn hộ của mình có thứ gì đó.

Kubo chuyển đến đây vào tháng Mười một năm 2001. Khi sắp xếp phòng ốc xong xuôi, quen với cuộc sống mới và bắt đầu mang việc về nhà

làm thì đã là tháng Mười hai, cũng là thời điểm cô bắt đầu nghe thấy tiếng động lạ.

Thông thường, Kubo làm việc lúc trời đã khá khuya. Hôm ấy cũng không ngoại lệ. Đang ngồi ở bàn làm việc ngoài phòng khách để chỉnh lý bản thảo sơ bộ chèo từ bản ghi âm, cô bỗng nghe thấy tiếng "soạt" nho nhỏ vang lên sau lưng.

Tiếng động khô khốc như thứ gì đó cào trên mặt chiếu tatami.

Kubo ngoảnh lại, sau lưng cô ta là phòng ngủ truyền thống kiểu Nhật. Dù có hai cánh cửa làm vách ngăn nhưng chẳng mấy khi cô đóng. Thế nên lúc này, lối vào phòng ngủ vừa vặn đối diện với lưng cô.

"Tiếng gì vậy?" Cô tự hỏi. Vẫn ngồi yên trên ghế, cô nhìn vào phòng, nhưng không thấy bất cứ thứ gì có vẻ đã gây ra âm thanh vừa rồi. "Là mình tưởng tượng". Rồi quay ra, ngồi ngay ngắn vào bàn. Một lát sau, âm thanh đó lại nhẹ nhàng vang lên.

Đầu tiên, cô liên tưởng đến tiếng chổi quét rác ở quê nhà năm xưa. Vì nghe như tiếng chổi, hoặc tiếng bàn tay khẽ cào lên. Mặt chiếu. Song cô ở một mình, mà phòng ngủ sau lưng không có ai, theo lý mà nói thì không thể có âm thanh có phát ra được. Dù ngoảnh lại nhìn bao nhiêu lần, cô vẫn chẳng tìm ra nguyên nhân, chỉ có thể chắc chắn rằng âm thanh ấy đến từ phòng ngủ.

Tuy thấy kì lạ nhưng Kubo không quá để ý. Cô cho rằng trong nhà trọ, đặc biệt là khu chung cư, thường có loại tiếng động vọng đến từ những hộ xung quanh theo những con đường không ai ngờ tới.

Kể từ đó, mỗi khi làm việc ở phòng khách, cô đều nghe thấy tiếng "soạt" nọ, vậy mà ngoảnh đầu tìm thì lại chẳng thấy gì. Cứ nhìn chăm chăm vào phòng ngủ thì không sao, nhưng hễ quay đi âm thanh nọ lại vang lên. Còn khi chỉ đóng tai nghe mà không ngoái đầu nhìn, cô sẽ thấy nó chậm rãi

di chuyển từ phải sang trái, rồi từ trái sang phải, quanh quẩn một nơi, giống như đang có thứ gì đó quét qua quét lại trên mặt chiếu.

Kubo nhận xét, "Kiểu, có người đang len lén quét phòng."

Âm lượng khê khàng, tiết tấu thông thả, cảm giác như ai đó đang quét nhà với điệu bộ vô cùng mỏi mệt, hơn nữa lại chỉ quét ở một vị trí cố định.

Nhưng trong căn phòng tối om kia chắc chắn không có ai đang quét nhà hết. Ý nghĩ ấy thoáng qua, rốt cuộc cũng khiến cô khó chịu.

Không thể nào, nhất định phải có thứ tại ra âm thanh. Nghĩ thế, Kubo lục tìm khắp các phòng, thậm chí để chắc chắn, cô còn kiểm tra từ phòng khách đến gian bếp, từ bồn rửa mặt đến buồng tắm, buồng vệ sinh, song vẫn không thấy bất cứ thứ gì khả dĩ gây ra tiếng quét trên mặt chiếu. Điều khó chấp nhận nhất là, nếu cô nhìn chăm chăm vào phòng thì mọi âm thanh đều tắt lặng. Hết sức bất thường!

Kubo thử bật đèn phòng ngủ cả đêm, như vậy sù đang làm việc, màn hình vi tính vẫn phản chiếu phòng ngủ phía sau. Cô hi vọng sẽ tìm được nguyên nhân, thế nhưng cứ dán mắt vào phòng thì âm thanh không vang lên, còn đợi vang lên rồi mới quay lại thì nó sẽ ngưng bật.

Kubo thử mặc kệ, coi nó như không tồn tại bằng cách mở nhạc và chỉnh sao cho âm lượng đủ để át tiếng "soạt" vốn rất nhỏ kia. Song mỗi lần chuyển bài, tiếng động ấy lại lọt vào tai, khiến cô càng thêm khó chịu và bất giác đóng tai nghe.

Dù nghe bao nhiêu lần, cô vẫn thấy nó giống tiếng thứ gì đang quét qua quét lại, có người lấy tay phủi bụi hoặc xoa lên chiếu, hay có ai đó lê chân bước và kéo theo một vật đằng sau. Nhưng khoảng cách giữa hai âm nối tiếp lại quá dài để nói là tiếng lê chân, tiết tấu cố định nên cũng chẳng giống giơ tay phủi hay xoa lên mặt chiếu, hơn nữa, âm thanh ấy còn lặp đi lặp lại một cách cứng nhắc.

Cô vẫn thấy giống như có người đang uế oải quét rác nhất. Rất có thể đó là một phụ nữ cảm thấy cuộc sống thật mệt mỏi với những tháng ngày trống rỗng. Như một cái xác không hồn, bà ta chỉ đang máy móc khua chổi. Mặc dù tay vẫn quét tước, nhưng tâm trí đã bị chuyện khác chiếm cứ cả rồi.

"Gần đây tôi cứ nghĩ hình ảnh ấy mãi, không thể xua nó ra khỏi đầu. Liên tưởng từ việc quét dọn thì phải? Tôi cứ có cảm giác đó là một phụ nữ luống tuổi, còng lưng, luôn tay khua chổi một cách vô thức, xem chừng đã quá chán chường với cuộc đời." Kubo như đang nở một nụ cười cay đắng khi nói những lời ấy.

Bà ta một mực quét ở đúng một vị trí, chẳng bao giờ thay đổi. Quả là có gì đó không bình thường.

"Mọi chuyện chỉ có vậy." Kubo viết, "Phần lớn là do tôi suy diễn lung tung, tự mình dọa mình mà thôi."

Dù biết thế, cô vẫn lẩn cấn về nó, nên đã thử đặt camera trong phòng ngủ. Cô chụp được một tấm ảnh, trong ảnh có hai quả cầu nhỏ phát sáng. Liệu chúng có phải là những "vòng tròn ánh sáng" mà người ta thường nói không? "Vòng tròn ánh sáng" chính là năng lượng siêu nhiên hoặc linh hồn xuất hiện dưới hình dạng quả cầu phát sáng. Mà nếu đúng là như vậy, chẳng lẽ trong căn phòng ấy thực sự có ma?

Kubo gửi kèm ảnh chụp phòng ngủ cho tôi. Trong phòng kê một chiếc giường thấp đặt cạnh mấy cái giá nhỏ thay cho bàn trà. Lơ lửng giữa phòng là hai quả cầu phát ra ánh sáng màu trắng. So với quả cầu lớn hơn, quả cầu nhỏ sáng và rõ nét hơn.

Nhìn ảnh, có thể thấy nó được chụp đêm với đèn flash. Bởi vậy cũng có khả năng hai quả cầu phát ra ánh sáng này không phải ma, mà chỉ là ánh sáng xảy đèn flash phản xạ lại từ các hạt bụi.

Trong thư hồi âm cho Kubo, tôi viết rằng nhìn chung những thứ người ta gọi là "vòng tròn ánh sáng" đều là bụi hoặc nước mưa. Tuy thích viết truyện kinh dị, tôi lại hoàn toàn không có cái gọi là "linh cảm". Tôi chưa từng thấy ma, cũng chẳng có năng lực t hông linh, nên luôn hoài nghi về sự tồn tại của linh hồn hay những hiện tượng tâm linh. Không phải tôi hoàn toàn phủ định chúng, nhưng ít ra tôi cũng muốn tìm được một lời giải thích hợp lý trước khi tin tưởng vô điều kiện.

Tôi cảm thấy hơi áy náy với Kubo khi đã không chữa lại chút không gain tưởng tượng nào cho cô. Tuy nhiên, cô không quá để bụng, bởi sau đó ít lâu cô đã phúc đáp với giọng tỉnh khô, "Thì ra là vậy à?" Thậm chí, cô còn vui vẻ cảm ơn vì nhờ tôi mà cô không cần phải nghĩ đến âm thanh kì quái ấy vẫn vọng ra từ phòng ngủ mỗi đêm.

Cố còn viết, mặc dù đã dần quen với nó, nhưng đôi lúc cô vẫn thắc mắc "Đó là tiếng gì vậy?" và cảm thấy bất an.

Tôi lại gửi cho cô một giả thiết khác, rằng biết đâu cái tiếng quét qua quét lại mà cô nghe được kia là từ một vật gì đấy hoạt động theo chu kì, chẳng qua âm thanh phát ra lúc mạnh lúc yếu mà thôi. Một vật như quạt máy chẳng hạn.

"Dù quạt không chạy, nó vẫn xuất hiện." Kubo làm công việc viết lách nên những dòng miêu tả quá trình thực nghiệm của cô, đối với tôi mà nói, chẳng khác nào một cuốn sách thú vị.

Từ đó về sau, mỗi lần nghĩ ra giả thiết mới, Kubo sẽ gửi cho tôi một bức thư ghi chép về quá trình thực nghiệm để tìm nguồn phát ra âm thanh. Vì như nếu hướng mặt về phía phòng ngủ mà đọc sách thì nó có xuất hiện không, nếu đóng chặt cửa phòng ngủ lại thì còn nghe thấy nữa không, hay nếu ngắt cầu dao điện thì chuyện gì sẽ xảy ra, vân vân.

Thế nhưng, Kubi không hề bị ám ảnh vì sự việc. Thư từ giữa chúng tôi, nay đã đổi thành e-mail, cơ bản đều là chuyện trò về phim kinh dị. Cô chỉ lấy việc thực nghiệm ra làm chủ đề tán gẫu khi ngẫu nhiên nhớ tới nó.

Tuy nhiên, đến mùa xuân năm 2002 thì tình hình có biến chuyển.

Kubo gửi cho tôi một e-mail với tiêu đề: Đây là?

Cô kể, bấy giờ cô đang làm việc tại nhà như thường lệ. Đến khuya, âm thanh quen thuộc vang lên đằng sau. Cô nghĩ "lại nữa", rồi tiếp tục làm việc mà chẳng buồn ngoảnh đầu. Thế là tiếng quét trên mặt chiếu cứ vang lên đều đều. Cô vẫn để ý nhìn ảnh phản chiếu trên màn hình máy tính, nhưng vì phòng ngủ tối om nên cô chẳng thấy được gì. Nó lặp lại theo quy luật, vút "soạt" trái một tiếng, rồi dừng, xong "soạt" trái một tiếng, lại dừng. Kubo nghe ngóng chốc lát rồi đột ngột ngoảnh đầu, cùng lúc âm thanh im bật. Tuy nhiên, ngay trước khoảnh khắc ấy, cô đã kịp nhìn thấy một vật xuất hiện trên chiếu tatami.

"Trông như một dải vải dài... Tôi nghĩ, là obi(3).

Phóng ngữ rất tối, chỉ có ánh sáng từ phòng khách rọi xuống tatami nằm ngay lối vào. Vật thoạt nhìn như obi đó có hoa văn tinh tế thêu bằng chỉ bạc và trắng trên nền vải vàng, quét từ nơi được rọi sáng vào chỗ tối trong phòng.

Đấy chính là thứ vẩn tạo ra âm thanh kì lạ kia sao? Nếu là obi, đương nhiên phải có người đeo. Nhưng Kubo không nghĩ tiếng quét qua quét lại ấy do con người tạo ra. Cô cảm thấy chẳng có ai trong phòng ngủ, vì không có tiếng bước chân hay tiếng ma sát của quần áo. Hình ảnh cô tưởng tượng ra là: trong bóng tối mịt mù, một dải obi rủ từ trên cao xuống lay động, tạo ra những âm thanh máy móc đó.

Vẫn giữ vẻ bình tĩnh, Kubo viết rằng có khi cô đã nhìn nhầm. Nhưng kể từ giây phút ấy, mỗi khi nó xuất hiện cô đều thấy rùng mình. Cô còn nói,

"Dù có nghe thấy, tôi cũng kiên quyết không quay đầu lại nữa." Không muốn lại có thứ gì đó kí quái đập vào mắt nên cô thường đóng kín phòng ngủ. Sau khi đóng cửa, cô bắt đầu cảm thấy ghét việc phải mở cửa vào phòng để lên giường ngủ, do đó, cô cũng viết trong e-mail rằng,, Dạo này tôi toàn trải đệm ngủ luôn ngoài phòng khách."

Cuối cùng, Kubo chuyển giường ra phòng khách và biến phòng ngủ thành nhà kho. Đóng tạm thời lại là không nghe thấy âm thanh ấy nữa. Tạm thời cứ sống như vậy cũng được. Nếu có bạn bè ghé chơi, cô sẽ để họ sử dụng phòng ngủ đó, và đến nay vẫn chưa có ai gặp phải chuyện gì kì quái.

Đọc thư Kubo, tôi cứ băn khoăn mãi. Kì thực tôi đã liên tưởng đến hình ảnh người treo cổ với obi rũ xuống, tạo ra âm thanh quét chiếu. Tôi cảm thấy câu chuyện này thực sự rất quen. Hình như tôi đã đọc hay nghe thấy chuyện na án ở đâu rồi. Tôi thử tìm trong các tài liệu ghi chép về chuyện ma có thật. Dù cũng là vài nội dung tương tự, nhưng không giống lắm so với ấn tượng của tôi về chuyện Kubo.

Vậy tôi đã nghe được hay đọc được nó ở đâu? Câu hỏi ấy cứ ám ảnh tôi suốt.

Khi Kubo dùng phòng ngủ làm nhà kho, tôi cũng bắt đầu nghĩ đến việc chuyển nhà. Tuy phải một hoặc hai năm nữa kia, nhưng tôi quyết định cứ sắp xếp đồ đạc trước. Vì xó rất nhiều sách và tài liệu nên nếu không thu dọn dần từ bây giờ, tôi sẽ không biết phải tìm nhà rộng bao nhiêu mới đủ.

Lần nào sắp xếp đóng gói, tôi cũng phải xử lí rất nhiều thùng cát tông. Bên trong các thùng này đều là thư kể về những chuyện ma quái do đọc giả như Kubo gửi đến. Đương nhiên, tôi cất tấ cả vào thùng không phải vì muốn vứt đi, mà định mang theo đến nhà mới. Tôi phân loại thư bằng cách rút giấy viết thư ra, kẹp chung với phong bì rồi đánh dấu phía trên. Mỗi phong thư để phân biệt nội dung.

Độc giả gửi đến đủ loại chuyện ma quái. Có chuyện là chính bản thân họ hoặc người quen gặp phải, có chuyện là truyền thuyết đô thị mà họ nghe được người khác kể lại như Bảy điều bí ẩn của trường học hay Hanako-san, cũng có chuyện họ biết đến qua tivi hay radio. Thậm chí còn có cả mấy bức thư y hệt tiểu thuyết kinh dị, chẳng hạn như chính người viết đi trừ tà ma hay được các linh hồn kể cho những bí mật trên thế giới.

Giữa lúc phân loại, tôi phát hiện trong số thư gửi đến những năm gần đây, có một lá thư ghi địa găn giống như của Kubo. Ngoài p hong bì không viết tên nhà trọ, chỉ cow địa chỉ, sau đó là số căn 401. Kubo ở căn 204, nhưng địa chỉ của cả hai giống nhau như đúc

Tôi sẽ gọi chủ nhân bức thư này là Yashima.

Yashima là một phụ nữ găn ba mươi tuổi và có một đứa con. Khoảng chừng nửa năm trước thời điểm gửi thư cho tôi, gia đình cô chuyển đến nhà trọ ấy. Kể từ đó, con gái hai tuổi của cô đột nhiên có những biểu hiện kì lạ. Bé thường nhìn chăm chăm vào khoảng không vốn dĩ chẳng có gì. Cô hỏi thì bé bập bẹ trả lời, "Xích đu".

Theo như lời bé (kì thực chỉ là những từ ngữ rời rạc được tổng hợp lại), thì dường như bé thấy một thứ rủ xuống và lay động. Yashima còn nói, đôi khi, cô cũng nghe âm thanh như có người đứng ở vị trí đó quét nhà.

Đây chính là lý do khiến tôi, khi đọc thư Kubo, cảm thấy từng gặp chuyện tương tự. Có khi nào hai chuyện ấy là một? Nhưng tại sao số căn lại không giống?

Dấu bưu điện trên thư của Yashima là tháng Bảy năm 1999.

Tháng Năm năm 2002, tôi gửi cho Kubo một e-mail với nội dung, "Hộ đang ở căn 401 có phải là gia đình Yashima không?"

-----

(1) light novel : một thể loại tiểu thuyết Nhật, có minh họa, định hướng đến đối tượng độc giả mới lớn, quanh tuổi trung học.

(2) bunko: bìa mềm, khổ nhỏ (105*148mm)

(3)obi:đai phụ kiện để mặc chung với trang phục truyền thống Nhật Bản như kimono hay yukata

1 SAO 🌟🌟🌟 ~_~

TÀN UẾ

Ono Fuyumi

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Thế Kỳ Này {1} Căn 204

Nhà trọ nơi Kubo đang thuê có một cái tên rất thịnh hành trong xã hội ngày nay. Tôi chịu chẳng biết nó được viết bằng tiếng nước nào, thôi thì cứ gọi là nhà trọ Okaya vậy. Kubo tìm được chỗ đó qua đại lý bất động sản.

Kubo làm việc cho một công ty truyền thông chuyên xuất bản tạp chí nội bộ và tạo chí quảng cáo ở Tokyo. Công việc của cô là cùng đạo diễn và thợ ảnh đi lấy tài liệu, rồi viết thành bài báo. Đạo diễn sẽ quyết định nội dung bản thảo, sắp xếp các cuộc thăm hỏi và phỏng vấn, còn Kubo có nhiệm vụ đi theo đạo diễn để ghi chép và thu âm. Vì thế, thời gian làm việc của cô không cố định, hơn nữa cô thường đi thẳng từ nhà đến địa điểm được chỉ định, xong xuôi cũng không cần qua công ty, vậy nên cô có thói quen đem việc về nhà làm.

Lúc trước, nơi Kubo ở nằm ngay trung tâm thành phố, gần công ty. Nhưng sau khi quen việc, cô cảm thấy mình không cần phải chấp nhận tổn kém để tiếp tục thuê ở đấy nữa. Cô chỉ cần giao thông tiện lợi thì xa trung một chút cũng chẳng sao.

Một mặt, cô muốn giảm chi phí thuê nhà vì tình hình kinh tế ngày càng khó khăn dẫn đến lượng công việc có khuynh hướng giảm dần, khiến mức lương vốn dựa vào sản phẩm của cô cũng giảm theo. Mặt khác, sau khi ký hợp đồng với các xí nghiệp đối tác thì công ty cô mới bắt đầu làm tạp chí. Vì vậy, cô không cần đi lại thường xuyên đến mức phải thuê nhà gần trung tâm thành phố. Hơn nữa, cá nhân cô cũng muốn thay đổi không khí, nên quyết định tìm chỗ trọ mới.

Không có nơi nào đặc biệt muốn ở, cô mua tạp chí thông tin nhà cho thuê tại cửa hàng tiện lợi về và chọn ra những chỗ cô cảm thấy thích. Nhưng khi liên hệ với đại lý bất động sản để hỏi thuê căn vừa ý nhất, cô được báo lại là có người thuê. Tình huống này rất thường gặp, nên nhân viên môi giới lập tức giới thiệu cho cô một căn khác trong cùng khu nhà có bố cục tương đồng nằm ngay tầng hai. Được ngày nghỉ, Kubo đã đến xem.

"Tầng hai rẻ hơn một chút", Kubo kể. "Có điều, vì sát vách có nhà khác nữa nên ánh sáng không tốt."

Nơi ở cũ của nhà cô cũng thế, nắng và gió đều không vào tới phòng, chỉ có tạp âm. Lúc trước cô chỉ về nhà để ngủ nên ưu tiên giá cả thích hợp, rồi đến thời gian đi lại, nhưng lần này, cô muốn thuê một chỗ vừa thoải mái làm việc vừa tận hưởng cuộc sống.

"Tôi nói thế với công ty môi giới và được giới thiệu cho mấy nơi khác, trong đó có nơi này."

Nhà trọ Okaya nằm trong một thị trấn nhỏ không có gì đặc biệt ở ngoại thành Tokyo. Trước ga là một khu phố sầm uất với nhiều trung tâm thương mại lớn. Bước thêm vài bước sẽ đến mảnh đất bằng với những ngôi nhà nằm ngay ngắn. Nhà trọ Okaya cách ga mười lăm phút đi bộ, tọa lạc trong một khu dân cư yên tĩnh gần đường lớn. Nó là một công trình kiến trúc bốn tầng, mỗi tầng năm căn, được xây bằng bê tông cốt thép cách đây tám năm.

Kubo được giới thiệu cho một căn ở tầng hai có phòng khách, bếp và phòng ngủ.

Phòng khách rộng khoảng 15m², dù hơi nhỏ nhưng có khu vực bếp riêng kèm quầy. Phòng ngủ kiểu truyền thống rộng gần 10m², có buồng tắm, bồn rửa mặt và buồng vệ sinh. Hướng nhà là hướng Đông nên không thể nói căn hộ này đủ sáng, tầm nhìn từ tầng hai cũng không có gì đặc biệt,

song phòng khách và phòng ngủ đều đối diện với ban công, do đó không cần bật đèn vào ban ngày. Không khí rất thoáng mát bởi cả quầy bếp nhìn ra mặt đường và bồn rửa mặt đều có cửa sổ thông gió. Xung quanh toàn là hộ dân cư nên bầu không khí khá yên tĩnh. Mặc dù cách nhà ga hơi xa, nhưng nếu lên tàu điện thì chỉ cần đi hai chuyến là tới. Tuy căn hộ này hơi khác với căn cô chọn ban đầu, không có khóa tự động, diện tích không lớn bằng, tình trạng cũ hơn tầm ba năm nhưng đổi lại giao thông tiện lợi và tiền thuê rẻ hơn.

Khi Kubo đến xem thì người thuê trước cũng vừa trả nhà. Phòng ốc được giữ gìn rất tốt, hầu như không thấy dấu vết hư hạ nào trên tường. Bố cục bên trong ấn tượng hơn nhiều so với hình dung của cô khi nhìn bản vẽ. Người môi giới còn nói, "Đội nhân viên dọn dẹp chuyên nghiệp đến quét tước, thay giấy dán tường và cửa kéo thì chẳng khác gì căn mới đâu."

Kubo gật đầu, nhìn xung quanh phòng, đoạn tự nhiên kéo mở tủ âm tường và tủ giấy. Cô muốn kiểm tra xem bên trong có bùa chú hay không, nhưng chẳng phải vì nghĩ ở đây có gì kì lạ hay cảm thấy bầu không khí bất thường, mà chỉ vì tính cô vốn thích những câu chuyện ma quái. Ngay cả khi vào khách sạn, cô cũng tìm xem có gì dán đằng sau các bức tranh treo tường không. Không những không sợ, cô còn phấn khích nếu tìm được bùa chú hay những thứ tương tự.

Tuy nhiên, không có nghĩa là cô tin chúng có thật. Cô không phủ định sự tồn tại của linh hồn và các hiện tượng siêu nhiên, nhất là khi bản thân cô từng có cảm ứng khi bà mình qua đời, cũng tận mắt chứng kiến những chuyện kì quái khi đi du lịch. Dù vậy, nếu được hỏi "Cô nghĩ là có thật à?" thì cô vẫn sẽ lắc đầu. Biết đâu cảm ứng của cô khi bà qua đời chỉ là ngẫu nhiên, còn vụ nhân viên đột ngột biến mất ở bãi tắm lớn có thể là do chính cô nhìn nhầm.

Chuyện đó xảy ra tại một khu suối nước nóng.

Lúc ấy là đêm khuya, Kubo đang cùng bạn đến bãi tắm của nhà nghỉ thì bắt gặp một người đàn ông mặc áo happi(1) từ đầu kia hành lang đi lại. Hành lang dài, rộng và âm u, hơn nữa anh ta còn cách cô rất xa nên Kubo không nhìn rõ mặt. Tuy nhiên, người đó đang mặc áo happi có in tên nhà nghỉ, bộ dạng hoàn toàn bình thường nên bấy giờ cô chỉ nghĩ đơn giản đây là nhân viên nhà nghỉ.

Người nọ đi hơi khom mình về phía trước, đến bãi tắm lớn thì rẽ sang khu vực dành cho nữ. Anh ta tiến vào rất tự nhiên làm Kubo tưởng rằng bãi tắm đã đóng cửa, mà phần giới thiệu của nhà nghỉ ghi rõ là hoạt động 24/24. Cô bèn cùng các bạn đi đến trước cửa nhà tắm nữ, phát hiện bãi tắm vẫn mở cửa như thường, chỉ là không thấy bóng dáng nhân viên nam vừa rồi đâu cả, dù trong phòng thay đồ hay ngoài bãi tắm lộ thiên.

Cả bọn đã phấn khích thảo luận với nhau về việc nhìn thấy ma. Nhưng khi tỉ mỉ ngẫm lại, Kubo bắt đầu nghi ngờ liệu người ấy có thực sự là ma không. Biết đâu anh ta vào phòng tắm nữ vì được giao việc gì đó, rồi rời đi bằng cửa phụ dành cho nhân viên mà bọn họ không biết, hoặc cũng có thể là cô nhìn nhầm, ngay từ đầu vốn đã chẳng có ai bước vào đấy.

Kubo vẫn luôn lí trí như vậy. Thế nên, cô tìm bùa chú không phải vì muốn có được bằng chứng cho bất cứ điều gì. Chẳng may tìm thấy thật thì chắc chắn tâm trạng cô sẽ trở nên rất tồi tệ. Trên thực tế, chẳng có gì ngoài ý muốn xảy ra, cô không phát hiện được bùa chú nằm ở bất cứ góc nào trong phòng.

"Đa phần là tôi hưởng thụ cảm giác căng thẳng khi vừa lật đặng sau cá khung hình vừa nghĩ 'lỡ thực sự thì sao', Kubo nói. "Chứ không có nghĩa là tôi tin vào mấy chuyện này"

Chẳng biết nên vui hay nên buồn, trong nhà không có bùa chú, nhưng bố cục và ánh sáng đều hợp ý cô. Điểm trừ duy nhất là phòng khách hơi nhỏ, không đủ đặt cả bàn làm việc và bàn ăn, song, nghĩ đến tiền thuê nhà

nên cô đành chấp nhận. Nếu còn vấn đề gì khác khiến cô phải băn khoăn thì đó là xung quanh toàn các hộ gia đình sinh sống nên chắc sẽ có trẻ con. Cô định mang việc về nhà làm, mà trẻ con đáng ghét ở chỗ chúng rất ồn ào. Thêm nữa, cô cũng không muốn phải than phiền hay cãi vã với hàng xóm về chuyện ấy.

Thế nên, cô đã thử ngồi trong nhà một lúc xem sao. Tuy vẫn có tiếng trẻ con vọng vào từ cửa sổ, nhưng không ồn ã đến mức phải để ý, bên trên cũng rất yên tĩnh. Theo lời nhân viên môi giới thì người đang thuê căn hộ đó là đàn ông t độc thân nên có lẽ sẽ không quá nhộn nhạo.

Suy đi tính lại, Kubo cảm thấy không có gì đáng nghi trước lời chào mời thuê căn hộ này. Mặc dù có ưu có khuyết, nhưng giá cả cũng tương đối giá thị trường. Dựa theo năm xây dựng mà nói thì nhà trọ Okaya được giữ gìn ươm dưỡng tốt, cả công vào lẫn lối đi chung đều sạch sẽ và ngăn nắp. Kubo thấy khá thích nên đã kí hợp đồng thuê vào cuối tháng Mười năm 2001.

Tháng Mười một cô chuyển đến thì quả đúng như lời nhân viên môi giới, bên trong không khác gì nhà mới.

Nghe kể đủ thấy Kubo rất tỉnh táo khi chọn chỗ ở. Từ lúc đi xem đến lúc quyết định kí hợp đồng, cả quá trình không có bất cứ điểm nào khả nghi hay bất thường, kể cả lúc dọn vào cũng chẳng có gì khác lạ.

"Khi ở chính thức, tôi nhận ra điều kiên tốt hơn mình tưởng nhiều. Mặc dù có trẻ con nhưng cũng không hỗn loạn mấy, với lại tôi không làm việc vào buổi sáng nên có chút tiếng riu rít cũng không sao. Thậm chí còn khiến bầu không khí sinh động thêm đôi chút."

Một điểm khác khiến Kubo ưng ý nữa là thiết bị nhà bếp ở đây khá đầy đủ vì hình như hộ thuê trước đây là một hộ gia đình. Khi chuyển nhà,

với ý định lần này sẽ tận hưởng cuộc sống nên cô muốn tự mình nấu nướng.

Cô mất thêm nửa tháng để sắp xếp nhà cửa, không hề hay biết cái thứ kí quái gây ra tiếng 'soat' trong phòng ngủ kia đã xâm nhập vào không gian của mình từ bao giờ, chỉ nhớ rằng đến lúc cô để ý và tự hỏi đó là tiếng gì thì đã là đầu tháng Mười hai. Tuy nhiên, cô có cảm giác từng nghe thấy âm thanh kì lạ từ trước rồi, chẳng qua luôn không để tâm tòi gặt nó ra khỏi đầu mà thôi.

Không bao giờ cô ngoảnh lại mà thấy được nguồn phát ra âm thanh. Ban đầu cô chỉ muốn biết đó là tiếng động của cái gì, song một khi đã để bụng thì tai bắt rất nhạy. Lúc nghe băng ghi âm thì không sao vì cô mang tai nghe, thế nhưng đến giai đoạn viết lại thành bài báo, âm thanh lạ sẽ khiến cô mất tập trung. Bởi vậy cô mới muốn tìm được nguồn gốc. Vấn đề là cô đã dùng đủ mọi cách mà vẫn không tìm thấy bất cứ thứ gì, hơn nữa nó không bao giờ xuất hiện nếu cô trong phòng ngủ hoặc nhìn chăm chăm vào phòng. Dù âm thanh cò ngừng khi cô ngoái đầu nhìn về phía phòng ngủ thì cũng chẳng có ích gì, vì khi cô quay lại bàn làm việc, nó sẽ xuất hiện như đang chứng minh sự tồn tại của mình.

Thực sự rất kì lạ.

Ban đầu, Kubo nghĩ giống tiếng ai đang quét chiếu. Có điều, vì "ai" chắc chắn không tồn tại nên đó chỉ có thể là ma. Hình ảnh đi đôi với âm thanh ấy trong trí tưởng tượng của cô đã nhanh chóng chuyển từ "ai đang quét chiếu" thành "hồn ma một phụ nữ luống tuổi đang quét chiếu". Bản thân Kubo cũng thấy sợ trước trí tưởng tượng phong phú của chính mình.

Tuy thế, cô vẫn cố gắng quen dần với tình cảnh này. Nào hay đến lúc quen được với âm thanh thì lại nhìn thấy một thứ giống như obi trong phòng ngủ tối tăm ấy.

Nghe tôi hỏi về hình dáng, Kubo cho rằng nó khá giống loại obi trang trí bằng chỉ kim tuyến(2) vẫn hay được nhắc đến trong bài đồng dao Búp bê cô dâu. Obi này thường dùng trong những lễ mừng trang trọng, phối với kimono cùng màu và thắt thành hình trống đôi(3).

"Loại obi này dài lắm?" Kubo hỏi tôi.

"Rất dài."

Obi kim tuyến dài tới bốn mét, cởi ra rồi thì treo lên giá để sấy khô như kimono. Thông thường gập ngắn rồi mới treo, hẳn không có chuyện dây đai bị quét trên mặt chiếu. Nếu không gập mà chỉ móc lên giá thì đúng là đủ dài để kéo lê trên sàn, hiềm nỗi obi kim tuyến thì thường rất đắt nên chẳng ai làm thế.

"Hình như có bức tranh vẽ một cô gái tháo obi ra một nửa và kéo lê nó trên sàn phải không nhỉ?"

Nghe vậy,tôi biết ngay Kubo tưởng tượng ra cái gì. Thật tình là tôi cũng đã liên tưởng tới hình ảnh đó.

Khi thắt obi theo kiểu trống đôi, người ta sẽ quấn đai quanh bụng và dùng gối đệm(4), khăn bọc(5) với dây thắt(6) để cố định. Dây thắt cột chình giữa obi là một sợi dây tết rất chắc chắn, kiểu như dây thừng, nhưng bằng tơ rất đẹp.

Kubo lại hỏi "Nói vậy là sợi dây đó có thể chịu được sức nặng của cơ thể người?"

"Tôi nghĩ vậy." Tôi trả lời.

Nhưng nếu chỉ cởi dây thắt ra thôi thì obi vẫn sẽ không bị kéo lê trên sàn, phải tháo cả gối đệm lẫn khăn bọc nữa mới được. Gối đệm là thứ giúp obi tạo thành hình cái trống, còn khăn bọc là một mảnh lụa mỏng như khăn

tắm để bọc gối đệm. Khăn bọc không quá dài nhưng rất mềm mại, có thể dùng để buộc tay hoặc chân.

Cởi dây thắt, treo lên chỗ cao, buộc thành vòng dây thừng. Tiếp theo đứng trên bục, cởi gối đệm bởi khăn bọc buộc hai chân lại nhằm giữ cho kimono không xộc xệch. Đây là một nghi lễ thời xưa. Cuối cùng đưa đầu qua vòng dây thừng và đá văng bục. Obi đừng đưa, quét trên mặt chiếu.

Trong bóng đêm, một phụ nữ treo cổ mặc lễ phục đang đứng đưa...

"Nghĩa là có người từng tự tử trong phóng này phải không?" Nghe Kubo nói vậy, tôi nghiêng đầu tỏ vẻ nghi ngờ.

Theo mô típ truyện ma thì đúng như thế. Nhưng phải giải thích ra sao về căn hộ khác cũng gặp tình huống tương tự.

Nhà trọ Okaya nơi Kubo đang sống là một khu cho thuê với năm căn mỗi tầng, riêng tầng một chừa cổng vào nên chỉ có bốn căn. Cách chia căn ở các tầng đều giống nhau: hai căn ở hai lầu là 2LDK(7), trong ba căn giáp nhau ở giữa thì căn gần cổng vào nhất là 1LDK, hai căn còn lại là 2LDK. Một phần diện tích của phòng 1LDK được dành ra để làm thang máy và cầu thang bộ.

Số căn được đánh dấu từ 101 đến 405, theo công thức số tầng cộng với số vị trí phòng được chia. Góc trong cùng của tầng là một căn 101, tiếp theo là 102, 103, 104, gần đường cái nhất là lối vào. Tầng hai tính từ trong ra ngoài lần lượt là 201, 202, 203, 204, 205. Nhà Kubo là căn thứ tư ở tầng hai tức 204. Căn của Yashima là 401, căn trong cùng trên tầng bốn.

Sau khi nhận được e-mail của tôi, Kubo đã xuống xem hộp thư ở lối vào. Tên trên hộp thư 401 đã đổi thành tên một hộ gia đình khác.

Tiếc rằng tôi không nhớ được mình đã hỏi âm cho Yashima chưa. Mà dù có hỏi âm rồi, tôi cũng chẳng tìm thấy bức nào khác của cô cả. Có lẽ

Yashima đã không gửi tiếp phần sau của câu chuyện ma cho tôi. Vì vậy, tôi không biết địa chỉ hiện tại của cô. Nếu Yashima chuyển nhà chưa đến một năm thì chỉ cần viết thư gửi tới căn 401, hẳn nó vẫn được chuyển đến tay cô... Tư tưởng lớn gặp nhau, tôi vừa nghĩ như thế thì Kubo đã nói sẽ hỏi chủ nhà Saijo, gia đình đang thuê căn 401, xem họ bắt đầu ở đây từ lúc nào.

Saijo là một bà nội trợ khoảng 35 tuổi, có ba đứa con: năm tuổi, ba tuổi và hai tuổi. Kubo ghé thăm và nói với Saijo rằng cô đang tìm địa chỉ hiện tại của người thuê trước, đồng thời hỏi xem gia đình Saijo chuyển đến đây từ khi nào. Saijo trả lời là cuối năm 1999.

"Tôi vốn định thử hỏi họ rằng họ có gặp cảnh tượng gì kì quái như Yashima đã kể không, nhưng cuối cùng lại không mở miệng được." Kubo cho biết.

Tôi nhận được thư của Yashima vào tháng Bảy năm 1999, cô kể là đã ở đó gần bốn tháng, suy ra họ chuyển vào căn 401 từ tháng Ba năm 1999. Cuối năm 1999 thì gia đình Saijo dọn đến, nghĩa là gia đình Yashima ở tối đa chín tháng. Tôi không biết Saijo đã nghe thấy "âm thanh quét qua mặt chiếu" kia lần nào chưa. Nếu chưa bao giờ nghe được thì không cần cho cô ấy biết chuyện gia đình trước chỉ ở đó chín tháng. Dù sao cũng chẳng phải chuyện tốt lành gì.

"Chín tháng thì ngắn thật đấy." Kubo nói.

Tôi hỏi hợp đồng thuê nhà của Kubo kéo dài bao lâu, câu trả lời là "Hai năm".

Trước giờ, thời hạn của một hợp đồng thuê nhà bình thường đều là hai năm. Có lẽ bởi nếu thời hạn quá dài, rất có khả năng người thuê sẽ không do dự mà chuyển nhà ngay khi thấy phòng ốc có vấn đề; còn nếu chỉ có hai năm thôi thì đâu xảy ra chuyện gì, thì người thuê cũng sẽ cố gắng ở cho hết hạn hợp đồng. Tính cả thời gian thông báo trước cho chủ nhà về việc chấm

dứt hợp đồng thì thì người thuê nhà cũng phải ở được tầm một năm mười tháng rồi mới bắt tay vào tìm nhà mới.

"...Đúng vậy. Trước mắt tôi cũng định cố ở cho tới khi hết hạn hợp đồng." Kubo nói, "Vì cũng không có thiệt hại thực tế gì. Và lại cứ nghĩ đến thủ tục khi hủy hợp đồng, gánh nặng tiền chuyển nhà với tiền đặt cọc khi thuê nhà mới, là tôi cảm giác mình sẽ chịu đựng được."

Tuy hiện tại cũng có một số chỗ không mất phí gia hạn hợp đồng, nhưng trong thời buổi này, người thuê đều sẽ phải trả phí gia hạn. Khi hết hạn hợp đồng, đảng nào cũng sẽ tốn tiền gia hạn để thuê tiếp hoặc mất tiền thuê phòng mới nếu muốn chuyển đi; nói cách khác, bỏ tiền ra thuê nhà mới trước khi hết hạn hợp đồng cũ là một việc không cần thiết. Đó là số tiền không nhỏ nên người thuê vẫn sẽ do dự. Có lẽ bởi ai cũng mang suy nghĩ như vậy nên theo thông 1ke6 của Hiệp hội Quản lý nhà cho thuê Nhật Bản, trường hợp dọn nhà trong vòng một năm sau khi thuê chưa đến 1%, đặc biệt là hộ gia đình, có đến gần 70% số hộ sẽ ở yên một nơi ít nhất bốn năm.

"Ấy thế mà gia đình Yashima lại chuyển đi ngay trong thời hạn hợp đồng. Chẳng lẽ sau khi Yashima gửi bức thư kia, gia đình họ đã gặp thiệt hại thực tế rồi sao?"

Về điểm này, tôi cũng chỉ nó thể nói "Không biết". Hoặc có thể là cô ấy quá khủng hoảng vì sự việc liên quan đến con gái chẳng?

"Tôi nghĩ, dù thế nào thì chắc chắn cũng đã có chuyện xảy ra, chứ bình thường làm gì có ai mới ở tầm chín tháng đã dọn nhà."

Từ nội dung thư của Yashima có thể thấy, căn 401 đúng là có thứ gì đó. Nó rú xuống từ trên cao và thi thoảng phát ra âm thanh nghe như đang quét qua mặt chiếu. Yashima đã tưởng tượng ra hồn ma một người thắt cổ tự tử đang đong đưa, và thứ tạo ra tiếng động là đầu ngón chân hay một

phần đai trang phục trên người. Nếu tính thêm cả cái đai mà Kubo nhìn thấy thì đương nhiên đó sẽ là một người phụ nữ mặc kimono đang treo cổ với chiếc obi bị tháo ra và kéo lên trên mặt chiếu.

Vấn đề là, Kubo ở căn 204.

Cứ xem như căn 204 tầng 2c01 người tự tử, thì vẫn không thể giải thích được tại sao linh hồn của người đó cũng xuất hiện ở căn 401. Ngược lại cũng thế. 401 và 204 không nằm cạnh nhau, cũng không phải là hai căn trên dưới thẳng hàng. Mà trên hết, ở đây từng có người tự tử thật ư? Nếu thế, hẳn bên cho thuê đã thông báo trước rồi.

Tôi cho rằng hiện nay, điều khoản đảm bảo trách nhiệm khi có tì vết, bao gồm cả tì vết về mặt tâm lý trong hợp đồng thuê nhà là lẽ đương nhiên. Bảo đảm trách nhiệm khi có tì vết tức là trong trường hợp căn hộ cho thuê có tì vết hoặc thiếu sót mà mắt thường không nhìn thấy được thì chủ nhà phải có trách nhiệm với người thuê nhà. Chẳng hạn như với đường ống nước, thông thường lúc đi xem phòng, người thuê sẽ chỉ kiểm tra phòng ốc mặt ngoài nên khó mà phát hiện được nhược điểm thiếu sót. Do vậy, sau khi người thuê kí hợp đồng và dọn vào ở nếu xuất hiện tình trạng rò rỉ nước thì họ có thể yêu cầu chủ nhà chịu trách nhiệm. Với nguyên nhân phòng ốc có chỗ thiếu sót mà mắt thường không nhìn thấy, người thuê có quyền yêu cầu bồi thường thiệt hại hoặc sửa chữa miễn phí trong năm đầu tiên. Trường hợp không thể sửa chữa khiến căn hộ không còn thích hợp để ở, người thuê cũng có thể yêu cầu hủy hợp đồng. Theo luật pháp, chủ nhà có nghĩa vụ báo trước cho người thuê về các tì vết tồn tại trong căn phòng, và cho dù không biết về tì vết đó, chủ nhà vẫn phải chịu trách nhiệm. (Tuy nhiên, tùy theo nội dung hợp đồng, cũng có trường hợp chủ cho thuê không cần bảo đảm trách nhiệm khi có tì vết.)

"Tì vết" ở đây cũng bao hàm cả "tì vết về mặt tâm lý". Nếu người thuê biết lúc trước chỗ đó từng có hỏa hoạn, lũ lụt hoặc gần đây có lò đốt rác, lò hỏa táng, trụ sở của các tổ chức tín giáo, nơi tụ tập của các băng phái xã

hội đen, thậm chí là đền thờ hay đất nghĩa trang, thì rõ có thể họ sẽ không kí vào hợp đồng thuê nhà. Loại tì vết này cũng bao gồm cả trường hợp căn hộ từng có người tự tử hoặc án mạng.

Một án lệ cho trường hợp này là vụ việc người mua nhà yêu cầu hủy hợp đồng và đòi bồi thường thiệt hại khi phát hiện ra ngôi nhà mình mua đã có người tự tử vào sáu năm trước, và được tòa chấp thuận. Một án lệ khác là trường hợp tòa chấp nhận lời khiếu nại của người mua đất về mảnh đất có nhà từng bị cháy và phát hiện thi thể bên trong cách đây ba năm, gây chấn thương tâm lý cho người mua. Hơn nữa, cả việc có người tự tử trong kho chứa đồ cạnh nhà cũng được xếp vào diện có khả năng gây ra "chấn thương tâm lý". Việc từng có người tự tử nhiều khả năng sẽ khiến cả vùng đất lân cận công trình kiến trúc xây trên nó gây ra tình trạng "chấn thương âm lý do môi trường" nên cũng được xem là một loại tì vết.

Mặt khác, nếu phá hủy tòa kiến trúc từng có người tự tử rồi xây mới thì được phán quyết là không có tì vết, nhưng đối với trường hợp đã xảy ra án mạng thì dù là dỡ bỏ và xây dựng lại, kiến trúc đó vẫn bị xem là có tì vết. Vụ án mà nạn nhân là một phụ nữ bị đâm nhiều nhát đến chết ấy là một vụ cực kì man rợ, khiến người dân phải phẫn nộ. Hơn nữa, sự việc bấy giờ còn được đưa tin rầm rộ trên mặt báo nên dấu chuyện đã trôi qua hơn tám năm, dân cư xung quanh vẫn giữ ấn tượng về nó. Bởi vậy, kể ra thì Tòa án Tối cao cũng có lý khi đưa ra phán quyết rằng vì án mạng đã gây ảnh hưởng không tốt tới tâm lý của người dân nên nhà chỗ ấy không còn phù hợp để làm nơi cư trú.

Từ những án lệ kể trên, việc chủ nhà thông báo trước cho người thuê nhà về các sự cố xảy ra trong vòng mười năm tại công trình kiến trúc được đề cập trong hợp đồng gần như đã trở thành một quy ước bất thành văn. Nói cách khác, giả sử quả thật có người từng tự tử trong căn hộ của Kubo thì bên cho thuê có nghĩa vụ báo trước cho cô ấy.

"Thế nhưng họ chẳng nói gì cả... Nếu có thì chắc hẳn họ phải nói cho tôi biết chứ?"

Cũng không hẳn. Dựa theo các án lệ, quan tòa sẽ phán xét căn cứ vào nội dung của sự cố, thời gian phát sinh, trạng thái của kiến trúc lúc phát sinh sự cố và mức độ phổ cập đến khu vực lân cận. Từ đó suy ra, việc có báo cho người thuê biết trước hay không còn tùy vào nhận định của bên cho thuê rằng sự cố ở tòa nhà kiến trúc liên quan có đạt mức độ cần được thông báo hay không. Sẽ chẳng có gì lạ khi họ không báo trước vì nghĩ dù có bị kiện thì họ vẫn là người thắng.

"Tức là bên cho thuê sẽ không báo trước cho tôi biết nếu 401 mới là căn có người tự tử, đúng không?"

"Đúng thế." Tôi chỉ có thể trả lời như vậy.

[1 SAO ✨ ✨ ✨ ~_~ 🐾]

-----

(1) happi: Một loại áo khoác thắt tay truyền thống Nhật, thường được làm từ vải sợi bông màu chàm hoặc nâu. Trên áo có in biểu tượng riêng biệt của cửa hàng hay tổ chức mà người mặc áo là thành viên.

(2) Fukuro-obi: Loại obi dài, to có hai lớp và được trang trí ở một mặt, thường được sử dụng trong các buổi lễ trang trọng

(3) hình trống đôi: Một cách thắt đai obi phổ biến, thường được dùng khi tham gia các dịp lễ quan trọng. Sau khi thắt xong nút kết sau lưng sẽ trông giống hai cái trống nhỏ chồng lên nhau.

(4) Obi-makura: gối đệm nhỏ được nhét vào trong obi để tạo điểm nhấn

(5) Obo-age: Dải lụa hoặc khăn bọc lên che gối đệm.

(6)Obi-jime: Sợi dây buộc quanh đai obi để trang trí.

(7)cách mô tả cấu tạo căn hộ: L- Living room/phòng khách, D- Dining room/ phòng ăn, K- Kitchen/ bếp

TÀN UẾ

Ono Fuyumi

www.dtv-ebook.com

2 - Nhà Trọ Okaya

Nếu không phải căn 204 của Kubo mà 401 mới là căn có người tự tử thì hẳn Yashima đã được thông báo rồi. Nhưng theo nội dung bức thư Yashima gửi cho tôi thì có vẻ cô chưa từng nghe đến. Còn gia đình Saijo đang ở phòng đó thì sao?

Bối cảm thấy khó mở miệng để hỏi chính chủ nên thay vì hỏi Saijo, Kubo đã hỏi người môi giới cho cô lúc trước rằng có phải đã từng có người tự tử tại căn phòng hoặc khu nhà trọ nơi cô đang ở không? Song, câu trả lời của người đó là "Không."

"Nếu có chuyện như thế xảy ra thì tất nhiên chúng tôi có nghĩa vụ báo trước cho cô biết rồi. Đúng ra tôi không được phép trả lời câu hỏi về căn khác trong nhà trọ đâu, tuy nhiên tôi có thể cam đoan với cô rằng, rất may là kể từ ngày được xây dựng, chưa từng có một vụ tự tử, án mạng hay sự cố gây tử vong nào xảy ra ở nhà trọ Okaya."

Mặc dù người môi giới không có vẻ đang nói dối, nhưng cũng không thể hoàn toàn chắc chắn rằng đó là sự thật. Để đảm bảo, Kubo đã đến thư viện và kiểm tra các tờ báo cũ, song vẫn chẳng tìm thấy bất cứ tin tức nào đề cập tới việc có người chết ở nhà trọ Okaya. Đang 11h3 mấy chuyện này đi hỏi trực tiếp chủ nhà sẽ nhanh hơn, thế nhưng chủ nhà trọ Okaya trước nay không hề nhúng tay vào việc quản lý. Có thể nói, người đó chỉ là "chủ sở hữu" chứ không hẳn là "chủ cho thuê nhà". Do chủ nhà ở cách khu này khá xa và đã ủy thác việc kinh doanh lẫn quản lý nhà trọ cho công ty môi giới nên cũng không hy vọng gì vào việc hỏi được thông tin gì từ người ấy. Cuối cùng Kubo chỉ còn cách hỏi thăm người sống lân cận. Có điều, những

người ngụ tại nhà trọ Okaya đều không thuộc tổ dân phố, mà Kubo đang độc thân cũng chẳng quen ai khác ở vùng này. Đang do dự không biết hỏi ai thì cô lại gặp Saijo ở căn 401.

Vào những ngày đẹp trời, Saijo thường dắt con ra trước nhà chơi. Nhà trọ Okaya có một bãi đỗ xe riêng, con đường dẫn ra bãi đỗ và hàng hiên ở mặt tiền nhà trọ ghép lại sẽ tạo thành một khoảng đất rộng rãi, nơi tụ tập của các bà mẹ trẻ. Họ thường ngồi ở hàng cây và trông chừng đám trẻ nô đùa.

Vì là dân đi làm nên Kubo chẳng mấy khi nào xuất hiện tại cổng nhà trọ trong thời gian bọn trẻ chơi đùa, song ít nhất cô vẫn chạm mặt Saijo một tuần một lần. Nếu không có việc gấp, cô sẽ đứng lại và tán gẫu với Saijo một lát. Tuổi họ xấp xỉ nhau, bên cạnh đó, do tính chất công việc nên Kubo là người khá hướng ngoại, cộng thêm Saijo vốn cũng dễ gần nên có lúc, Saijo sẽ để lũ trẻ chơi với nhau và quay sang trò chuyện với Kubo. Trong một lần Kubo tham gia tán gẫu với các bà mẹ trẻ, Saijo đã chủ động đề cập với cô về chuyện nhà Yashima, "Cô tìm thấy hộ gia đình đó chưa?"

"Vẫn chưa" Kubo trả lời. Dẫu sao thì việc tìm xem gia đình Yashima đã chuyển đi đâu cũng có vẻ hơi khó.

Nghe thế, một bà mẹ trẻ khác tên Mashiko liền hỏi, "Hai người đang nói về gia đình Yashima à?"

Mashiko sống trong ngôi nhà cũ bên kia đường với cha mẹ chồng, chồng và một cậu con trai vừa tròn bốn tuổi.

"Bọn họ ở cửa đây một năm đã vội chuyển nhà." Mashiko nhìn về phía Saijo, "Bởi vậy người ta mới đồn rằng người thuê căn hộ đó thường ở không lâu."

Kubo vô cùng ngạc nhiên. Thì ra lại còn có cả lời đồn như vậy. Hơn nữa, Saijo xem chừng cũng đã nghe qua.

"Hộ gia đình thuê 401 trước nhà Yashima ở chưa được nửa năm đã dọn đi, trước đó hình như cũng thay đến ba, bốn người thuê rồi."

Nghe Mashiko nói, Saijo chỉ cười, "Nhưng thực sự tôi không phát hiện được điều gì kì lạ cả."

Từ lúc biết đây là "căn hộ mà người thuê không ở được lâu", Saijo vẫn hy vọng bên trong có gì đó thật. Cô đã nghĩ vui rằng, ít ra cũng có thể ép giá thuê xuống. Tiếc thay, cho đến nay, cô vẫn chưa thấy chuyện gì khác thường.

Mashiko lại nói, "Không chỉ căn 401 đâu. Trong khu nhà này vẫn còn mộ căn tương tự."

Kubo cảm thấy cực kì bất ngờ, vì có vẻ căn hộ mà Mashiko đang nói đến là 203, ở sát vách cô.

Mashiko không ở trong nhà trọ Okaya nên không hoàn toàn chắc chắn về căn 203, song cô nhớ là vẫn thường có người chuyển đến chuyển đi. Một người khác trong nhóm các bà mẹ Henmi cũng đồng ý với Mashiko. Henmi sống cùng hai đứa con, một đứa năm tuổi và một đứa bốn tuổi ở căn 403 cũng hơn ba năm rồi. Trong ba năm này, ít nhất đã có năm căn hộ gia đình khác nhau chuyển đến 203, nhanh nhất là sau ba tháng, họ lại chuyển đi nơi khác.

"Tuy khách thuê trọ mỗi lần dọn dẹp đến đều sang chào hỏi nhưng bởi tất cả đều chuyển nhà sau khi ở chưa được bao lâu nên tôi không nhớ nổi ai với ai nữa."

Nghe Henmi nói vậy Kubo mới nhớ, căn 203 vừa đổi người thuê vào mùa xuân năm nay. Cô nhớ lúc mình vừa chuyển vào 204 và sang chào hỏi phòng bên cạnh hình như họ có nói, "Chúng tôi cũng vừa chuyển tới đây." Đó là lần duy nhất hai bên gặp nhau, cho đến lúc họ chuyển đi. Cả hai vợ chồng đều là dân làm công ăn lương nên thường xuyên vắng nhà. Thời gian

làm việc của Kubo không cố định, và có vẻ họ cũng thế. Có mấy đêm, cô để ý thấy căn bên cạnh vẫn sáng đèn.

"Hộ trước chuyển tới 203 từ lúc nào?" Kubo hỏi.

Henmi trả lời, "Tôi nhớ là vào khoảng cuối tháng Chín đầu tháng Mười, ở tầm nửa năm thì dọn đi."

"VẬY Á?"

Kubo rất kinh ngạc. Thì ra hộ trước chuyển đi vào tháng Ba, đúng mùa chuyển nhà nên cô đã không chú ý đến điều đó.

"Mấy hộ khác cũng tầm đấy.". Henmi lại nói, "Ở được độ nửa năm là lâu nhất rồi."

Kubo lại hỏi, "Thế còn căn 204 thì sao?"

Lần này, câu trả lời của Henmi chi tiết và rõ ràng hơn rất nhiều. Henmi nói, người ở căn 203 trước Kubo là một người đàn ông trẻ còn độc thân. Anh ta ở đó được nửa năm thì dọn đi. Trước nữa thì người thuê là một đôi vợ chồng trẻ. Lúc Henmi chuyển tới nhà trọ Okaya thì họ đã ở đây rồi nên tính ra họ thuê ít nhất cũng phải gần ba năm.

"Dù người trước ở chưa được bao lâu đã chuyển đi, nhưng do hộ trước nẫu đã ở trong một thời gian khá dài nên tôi cũng chẳng thấy gì bất thường cả."

Cũng có người chuyển đi sớm vì lý do cá nhân bởi căn hộ ở đây là cho thuê chứ không phải bán, maw những người có việc làm không ổn định, vốn dĩ đều đã tính đến chuyện sớm muộn gì cũng phải dọn nhà theo yêu cầu công việc nên mới chọn phương án ở thuê.

"Lúc chuyển đi, họ không nói gì à?" Kubo vừa hỏi thì cả Mashiok, Saijo và Henmi đều lộ vẻ hoang mang.

Mỗi người trong số họ đều có lý do riêng để chuyển đi, song cũng chẳng có cách nào để kiểm chứng xem lý do ấy là thật hay giả. Có điều, quả thật không hề nghe họ nói rằng đã có chuyện gì xảy ra trước khi họ dọn ra ngoài. Hơn nữa, từ trước đến nay cũng chưa từng nghe nói kèn án mạng, vụ tự tử hay sự xố chết người nào trong nhà trọ Okaya. Bốn năm nay, từ lúc đượ gả tới vùng nhà, Mashiko chưa bao giờ nghe nói đến án mạng, tự tử hoặc sự cố ngoài ý muốn nào, không chỉ ở nhà trọ Okaya mà tính cả khu vực lân cận.

Nếu chỉ là "có người chưa được bao lâu đã chuyển đi" thôi thì Kubo sẽ không lấy làm kì quái, thế nhưng nếu tình trạng đó cứ liên tục diễn ra liên tục và chỉ căn 401 với 203 của nhà trọ Okaya thì tất nhiên cô sẽ thấy đáng ngờ. Càng lạ hơn là Saijo, buổi đã ở căn 401 hơn hao năm nay, lại sống rất thoải mái và nói rằng chẳng thấy có gì bất thường xảy ra bên trong. Henmi đã ở căn 403 hơn ba năm cũng nói tương tự.

"Có khi chỉ là ngẫu nhiên thôi." Nói xong, Henmi bật cười, "Biết đâu được đấy. "

Kế bên nhà trọ Okaya là một khu tập thể nhỏ với các căn nhà chật hẹp nằm chen chúc. Nghe nói ở đây cũng thường xuyên có người chuyển đến chuyển đi. Đó không phải là khu cho thuê và chỉ có một căn được dùng làm nhà cho thuê. Và, hình như những người thuê nhà đó cũng không ở được lâu.

"Tôi cho rằng đây là đặc điểm của vùng này. Không phải đùa đâu." Mashiko nói, "Nơi đây hẻo lánh, vốn cũng không thích hợp để ở lâu dài."

Mashiko bảo, có thể không phải do ma quỷ gì, mà vì nơi đây căn bản là một khu vực có tỉ lệ chuyển nhà cao kinh khủng. Nếu cần chuyển nhà lúc

kết hôn hoặc sinh con thì chỗ này cũng khá thích hợp để dọn tới, chẳng qua vẫn không đủ phù ợp để có thể ở cả đời. Mashiko được gả đến nhà chồng nên cô buộc tiếp tục ở, còn Saijo và Henmi thì đều nghĩ sớm muộn gì họ cũng sẽ mua nhà và chuyển đi nơi khác. Tóm lại, đặc điểm của vùng này là có số lượng người dọn đến dọn đi rất lớn.

Nghe Mashko nói tới đây, Kubo không thể kể về câu chuyện của Yashima hay âm thanh kì quái mà cô nghe thấy được nữa.

"Khi nghe họ nói có những căn hộ mà người thuê thường không ở lâu, tôi đã nghĩ ra rất nhiều giả thiết. Dù vậy, Mashiko nói cũng có lý, thực sự đây vốn là một vùng có tỉ lệ chuyển nhà cao..."

Chỗ Kubo thuê trước đây cũng thế. Trong khu nhà trọ hầu hết đều là người độc thân và ít giao lưu với hàng xóm nên Kubo không rõ phòng nào có người chuyển nhà. Tuy nhiên, cô chắc chắn là có phòng đối người thuê liên tục.

"Hợp đồng thuê nhà trước của tôi chỉ có một năm..."

Bởi ngay từ đầu, kể cả bản thân Kubo, chẳng ai muốn ở đó lâu dài hết.

"Nếu không ai tự tử thì chẳng có lý do gì để ma xuất hiện cả. Vậy thứ trong phòng tôi là cái gì mới được chứ?"

Người bình thường chắc sẽ nói tất cả là do Kubo tưởng tượng ra, cũng có thể cho rằng đây là ảo giác thị giác và ảo giác thính giác. Cá nhân tôi không hoàn toàn đồng ý với quan điểm này. Chẳng phải cả Kubo lẫn Yashima đều nói giống hệt nhau khi miêu tả về âm thanh mà mình nghe được hay sao? Chứng tỏ âm thanh ấy thực sự tồn tại.

Có điều, thật ra tôi nghĩ chuyện ấy cũng chẳng có gì kì quái. Rất có thể âm thanh lạ vẫn thường phát ra từ một nơi nào đó ở trong hoặc gần nhà trọ, mà thế thì tất nhiên Kubo với Yashima sẽ nghe thấy âm thanh giống

nhau. Rồi từ từ giai điệu của nó, hai người đã ngẫu nhiên liên tưởng đến cùng một hình ảnh. Còn về những hộ khác, không nghe thấy thì chắc là do họ không chú ý tới thôi.

Việc Kubo nhìn thấy một thứ trông giống obi cũng tương tự vậy. Phòng khách chỗ Kubo ngồi thì sáng, trong phòng ngủ phía sau lại tối om. Cửa phòng mở sẵn nên lúc ánh sáng rọi lên tấm chiếu tatami ngay cửa, chắc chắn đã tạo thành một hình tứ giác nhìn như dây đai. Khi đột ngột ngoảnh lại nhìn vệt sáng đó, trong thoáng chốc, trông nó sẽ khá giống obi. Hoa văn tinh tế trên đai cũng có lẽ do Kubo nhìn nhầm hoa văn trên bề mặt chiếu mà thành. Trong khoảnh khắc ấy, Kubo đã có ảo giác rằng cô nhìn thấy một thứ trông giống obi. Nhưng ngay sau đó, bối ôc lại ý tức đượ nó là chiếu tatami nên ảo ảnh lập tức biến mất.

nói cách khác, tôi nghĩ nó là một loại "hư vọng".

"Hư vọng" là một thuật ngữ Phật giáo. Khác với "chân thực", hiện tượng này xuất hiện từ những nhận thức lệch lạc. Trong đó, "hư vọng kiến" là vô tính cho rằng cái không phải sự thật là sự thật, còn "hư vọng thể tướng" là trạng thái bị che mắt bởi những am muốn trần tục và định kiến, tin thứ vốn không tồn tại là có tồn tại, như vậy cũng tức là đã nghĩ "hư" thành "thực", "vọng" thành "chân". Tóm lại, căn nguyên của "hư vọng" chính là định kiến.

ban đầu, cả Kubo lẫn Yashima đều đọc series truyện kinh dị tôi viết, nên họ mới gửi thư đến tôi. Ngoài ra, Kubo còn ham thích những câu chuyện ma có thật và thường xuyên xem phim kinh dị. Cũng có thể nói, chắc chắn khi chuyển tới nhà mới thì cả hai người họ đều có ý thức về khả năng sẽ gặp được "cái gì đó". Dẫu có tưởng tượng đến chuyện gặp ma hay không thì ít nhiều họ vẫn sẽ chuẩn bị tâm lý cho chuyện ấy. Bằng chứng là hành vi tìm thử bùa chú trong phòng của Kubo. Có một nửa là sợ, nửa còn lại là mong đợi. Nếu không phải là thế thì họ đã không đọc truyện kinh dị ngay từ đầu rồi.

Chính vì vậy nên lúc tai nhạy bén bắt được tiếng động lạ, cho dù nó chỉ là một âm thanh rất bình thường, họ vẫn có xu hướng suy diễn theo mô típ của truyện kinh dị và cho rằng mình đã nghe thấy âm thanh do một thứ vô hình phát ra. Rồi, nếu đã nghĩ "Có phải đang có thứ gì trong phòng không?" thì họ sẽ giải thích tất cả những hiện tượng xảy ra sau đấy, ngay cả khi nó chỉ là những sự kiện thông thường theo đúng chiều hướng của truyện kinh dị. Vốn dĩ năm giác quan chỉ có thể bị động tiếp nhận thông tin về sự vật, sự việc; còn những phán đoán "nghe như tiếng của... " hay "trông giống..." đều bắt nguồn từ đại não, mà đại não thì rất dễ mắc sai lầm.

"Ra là thế, " Kubo cười buồn. "Nói vậy cũng đúng nhỉ."

Tôi nghĩ có khi tất cả các câu chuyện ma quái đều sinh ra từ những sự kiện như thế này. Rất có thể những người sở hữu năng lực nhìn thấy linh hồn sẽ lập tức "sợ hãi" khi nghe về chúng. Song, với những người luôn tìm kiếm lời giải thích hợp lý cho tất cả mọi chuyện thì đâu tởn cả đời để tìm hiểu, họ cũng không bao giờ có cơ hội gặp ma.

Quả thật, khi thấy tôi luôn tìm cách cắt nghĩa cho mọi hiện tượng, đã có nói với tôi rằng, "Nếu cứ suy nghĩ theo kiểu đấy, thì cô tuyệt đối không thể nhìn thấy ma." Đây là một sự thật khó chối cãi. Dẫu có nhìn thấy ma đi chăng nữa, chắc chắn tôi cũng sẽ ngụy biện đủ kiểu để chứng minh rằng mình chẳng thấy gì cả.

"Lý trí như vậy cũng tốt chứ sao." Kubo an ủi.

"Thế à?"

Bản thân Kubo, dù tự nhủ "Có lẽ tôi đã nhìn nhầm", cô vẫn không thể quên đi hình ảnh "một người phụ nữ đang thắt cổ". Cuối cùng, cô đã đóng luôn cửa phòng ngủ. Ngay cả khi đồng ý chuyện đó có khả năng chỉ là hư vọng, Kubo vẫn cảm thấy sợ hãi. Đã thế, chẳng thà cô cứ thừa nhận mình "sợ" ngay từ đầu còn hơn. Đẳng nào thì kết quả vẫn vậy thôi.

Có thể nói, những người dám thành thật thừa nhận nỗi sợ cũng là những người sở hữu cái gọi là "linh cảm". Đối với những người có linh cảm thì mạnh miệng giả vờ mình không sao là một chuyện không cần thiết.

Nghe tôi nói thế, Kubo liền bật cười, "Có thể lắm chứ."

Tôi cũng cười theo, rồi tạm thời quên đi chuyện này.

[1 SAO ✨ ✨ ✨ ~_~ 🐾]

TÀN UẾ

Ono Fuyumi

www.dtv-ebook.com

3 - Người Thuê Trước {1}

Đầu mùa xuân năm nay, tôi bận tối mắt tối mũi với việc riêng của mình. Lâu nay, tuy vẫn ở thuê, nhưng tôi luôn cân nhắc việc phải mua một ngôi nhà. Tôi đã kết hôn, chồng tôi cũng là nhà văn. Hai chúng tôi đều thuộc dạng chỉ có thể tập trung làm việc khi ở một mình trong phòng kín nên dù là một hộ hai người, vợ chồng tôi vẫn thuê hai phòng riêng biệt nằm cạnh nhau trong cùng một khu nhà trọ. Song, như vậy rất lãng phí tiền bạc và bất tiện trong một số việc. Chúng tôi cũng muốn có nhà riêng, vấn đề là mãi vẫn chưa tìm được địa điểm cho nhà mới. Tuy bây giờ tôi cảm thấy sống luôn ở Tokyo cũng được vì dù sao chủ nhà cũng rất tử tế, lại thêm phòng ốc không có chỗ nào để chê bai nên tôi đã ở đây suốt một thời gian dài mà không cần nghĩ ngợi gì. Thế nhưng, khi suy xét tất cả những tình huống có thể xảy ra thì tôi lại cảm thấy bây giờ chính là lúc quyết định.

Do đó, sau khi quyết định ra nhà riêng, tôi đã vô cùng bận rộn với việc tìm mua đất để xây nhà. Tới tháng Sáu, rốt cuộc tôi cũng tìm thấy miếng đất ưng ý. Những việc như mua đất, làm thủ tục liên quan, thiết kế nhà mới cùng vô số việc lặt vặt khác cũng lũ lượt kéo đến. Cứ thế, tôi vừa bận bịu với việc sáng tác vừa phải tất bật xử lý cả núi chuyện. Thời gian thấm thoát thoi đưa, trời đã sang thu mà tôi vẫn chưa tìm được phút giây rảnh rỗi nào để thư thả nói chuyện với Kubo. Và rồi, khi mùa lá đỏ thực sự bắt đầu, tôi nhận được điện thoại của cô sau thời gian dài không liên lạc.

"Có chuyện này, nghe không hay ho lắm nhưng tôi có thể kể cho chị không? "

Kubo mở đầu câu chuyện bằng giọng âm đạm. Nghe kể thì có vẻ như từ mùa xuân năm nay tới giờ, Kubo vẫn đang điều tra nhà trọ Okaya và thu thập thông tin qua những người quen sống gần đó hoặc qua chủ của các cửa tiệm mà cô thường ghé tới.

"Đã định không để tâm đến âm thanh kia nữa và quên nó đi rồi, ấy vậy mà tôi vẫn không còn cách nào làm được..."

Ở căn hộ của Kubi, giờ đây dù có đóng cửa phòng ngủ thì tiếng quét chiếu vẫn vang lên như thường. Đúng là thời gian đầu, chỉ cần đóng cửa là cô không còn nghe thấy bất cứ âm thanh gì vọng ra từ phòng ngủ nữa. Song, gần đây cô bắt đầu nghe được một loại âm thanh khác.

"Cạch". Âm thanh trầm đục, như thể có cái gì bị đổ. Không hiểu sao cô cứ có cảm giác nó giống tiếng ghế đẩu, hoặc thứ gì tương tự thế đổ xuống sàn. Kết hợp hình ảnh đó với "obi đung đưa trong bóng đêm", cuối cùng cô không thể gạt bỏ liên tưởng có một người đang thắt cổ được nữa.

"Tôi đã tự nhủ rằng âm thanh ấy không có gì lạ cả, chắc là hộ gia đình trên lầu hoặc sát vách đang di chuyển đồ dùng trong nhà thôi, có điều..."

Mỗi lần tiếng "cạch" ấy truyền đến, Kubo lại bất giác động tai, và rồi, cô loáng thoáng nghe được âm thanh như có thứ gì đang quét qua mặt chiếu phát ra từ phòng ngủ... Hoặc, cũng có thể đều là ảo giác?

Nói chung chuyện chỉ có vậy, nhưng nó khiến Kubi khó chịu, nhất là khi tiếng "cạch" vang lên. Nó sẽ làm cô căng thẳng và nghĩ "Chính là lúc này!" rồi bắt đầu đứng ngồi không yên.

Kubi đã gần như xác nhận việc chưa từng có vụ tự tử nào xảy ra tại nhà trọ Okaya. Dù vậy, cô vẫn muốn biết nguyên nhân chuyển nhà sau khi chỉ dọn tới đây một thời gian ngắn của những người đã rời khỏi đây. Nếu tất cả đều hợp lý thì cô có thể chấp nhận nó chỉ là hư vọng, bất luận đấy là âm thanh quét chiếu hay gì khác. Nghĩ thế nên cô bắt đầu đi tìm những hộ

gia đình từng ở thuê tại nhà trọ Okaya. Tuy nhiên, trên nguyên tắc, đại lý bất động sản sẽ không cho cô biết bất kì thông tin gì về những hộ ấy.

Các bà mẹ trẻ như Saijo, Henmi và Mashiko cũng không biết hiện nay những gia đình kia đang ở đâu, có điều họ vẫn bắt gặp vài người trong số đó tại các cửa tiệm họ thường đến. Bởi vậy, họ đã hứa với Kubo rằng, khi gặp lại sẽ hỏi địa chỉ hoặc số điện thoại liên lạc giúp cô. Mặt khác, chồng Henmi ở căn 403 nói, có đôi lần ra khỏi nhà, anh đã nhìn thấy người thanh niên thuê căn 204 trước Kubo.

Người đó làm việc tại một cửa hàng điện máy mà chồng Henmi thường tới do yêu cầu công việc. Lần đầu anh nhìn thấy cậu ta là lúc cậu ta còn ở Okaya. Bấy giờ, anh đang đổ rác thì thấy một khuôn mặt quen thuộc nên đã tới bắt chuyện. Sau khi cậu ta chuyển đi, anh còn gặp cậu ta khoản hai hay ba lần nữa tại cửa hàng điện máy kia.

Nghe thế Kubo liền đến cửa hàng điện máy cách nhà hai trạm xe để hỏi thăm biết người này đã nghỉ việc. Cô tìm được địa chỉ mới của cậu ta thông qua nhân viên cửa hàng.

"Năm ngoái, cậu ta đã qua đời. Nghe nói là thất cố tự tử."

Tạm thời cứ gọi người thuê trước của căn 204 là Kajikawa Akira. Kajikawa, 27 tuổi, chưa kết hôn, là nhân viên bán hàng của một cửa hàng điện máy gần nhà trọ Okaya. Cậu được đồng nghiệp đánh giá là nghiêm túc, thành thật và có kiến thức phong phú về cá mặt hàng điện máy. Có điều, từ năm 2001 trở đi, sức khỏe của Kajikawa ngày càng giảm sút, thường hay xin nghỉ làm. Cậu ta chuyển ra khỏi nhà trọ Okaya trước khi Kubo dọn vào hai tháng, chẳng bao lâu sau thì xin nghỉ việc rồi tự nhốt mình trong phòng trọ mới, cuối cùng tự tử ở đấy.

"Cậu ta tự tử vào đầu tháng Mười hai năm ngoái... Ngẫu nhiên chẳng, đó cũng là lúc tôi bắt đầu nghe thấy tiếng quét chiếu."

Kubo nói vậy, song sau khi suy nghĩ thật kỹ, tôi vẫn cảm thấy thời gian có chút chênh lệch. Trước lúc Kajikawa qua đời, Kubo phía nghe thấy tiếng quét chiếu rồi mới đúng.

Quan trọng hơn là, Kajikawa chuyển đến Okaya vào tháng Tư năm 2001 rồi chuyển đi vào đầu tháng Chín cùng năm. Thảo nào khi Kubo đến xem thì tình trạng phòng ốc rất khả quan. Vì thật ra Kajikawa chỉ ở vón vện năm tháng.

Đồng nghiệp của Kajikawa nói rằng, kể từ lúc chuyển đến nhà trọ Okaya vào khoảng đầu Tuần lễ vàng, dường như có điều gì đã khiến cậu ta phải lo nghĩ, trông cậu ta ủ rũ và ngày càng hay thẫn thờ những lúc rảnh tay. Tới mùa hè, cậu ta bắt đầu thường xuyên nghỉ làm, đồng thời cũng phạm phải những sai lầm đáng kể công việc. Đến lúc người xung quanh lên tiếng nhắc nhở thì cậu đi muộn về sớm, thậm chí nghỉ mà không xin phép. Các đồng nghiệp hơi thân với Kajikawa từng thử hỏi xem cậu ta có khó khăn gì không, nhưng không nhận được câu trả lời. Dường như cậu là kiểu người rất ít khi nói về mình.

Cấp trên rốt cuộc không chịu được nữa và khiển trách Kajikawa về việc nghỉ làm không xin phép. Tới tháng Chín, cậu ta gửi đơn xin thôi việc qua đường bưu điện. Cấp trên và đồng nghiệp ở cửa hàng đã đến tận nhà trọ để khuyên Kajikawa tiếp tục đi làm, song không gặp được cậu. Mặt khác, tiền trợ cấp thất nghiệp, giấy chứng nhận thất nghiệp và những giấy tờ cần thiết khác đều được gửi cho Kajikawa qua bưu điện theo yêu cầu của cậu. Thế nên, kể từ khi Kajikawa nghỉ việc, chẳng còn ai gặp được cậu nữa.

Sau khi rời nhà trọ Okaya, Kajikawa đã chuyển đến một chung cư gần nơi làm việc. Có thể là do thường xuyên đi làm trễ và nghỉ làm nên Kajikawa mới muốn chuyển tới gần cửa hàng điện máy hơn để chấn chỉnh nề nếp sinh hoạt, ấy vậy mà cuối cùng cậu ta vẫn xin thôi việc. Ất hẳn cậu đã thử tìm việc làm mới nhưng nhìn tình hình thì dường như là không tìm được.

Bà Ito chủ chung cư cho hay, "Thật ra, tôi chẳng mấy khi thấy Kajikawa ra khỏi nhà."

Bà Ito tự mình quản lý chung cư. Nhà bà ở ngay sát vách. Mỗi khi có thư hoặc bưu phẩm chuyển phát nhanh mà chủ hộ đi vắng thì bà sẽ nhận giúp, lúc quét dọn khu vực công cộng cũng tiện thể đi thăm những vị khách trọ lớn tuổi và sống một mình. Nếu có người cảm thấy không khỏe, bà còn mang cả thức ăn sang biếu. Bà quả là "bà chủ" kiểu mẫu của thời xưa. Dầu thường xuyên ra vào chung cư như thế, bà vẫn hiếm khi nhìn thấy Kajikawa.

"Tôi chỉ tán gẫu cời Kajikawa vài câu khi cậu ta cùng đại lý bất động sản tới đây xem phòng. Ngày chuyển vào, cậu ta có sang chỗ tôi, nhưng là để chào hỏi xã giao thôi. Tuy tôi đã nói có gì cần hỏi hoặc trao đổi thì cứ đến tìm tôi..."

Nhưng Kajikawa không tìm đến bà Ito để nói chuyện dù chỉ một lần.

"Cho nên, lần Kajikawa tới xem phòng là lần duy nhất chúng tôi tiếp xúc với nhau đấy. Câu chuyện cũng rất bình thường. Tôi chỉ hỏi han mấy câu như cậu ta sinh ra ở đâu, cha mẹ hiện nay thế nào hay cậu làm nghề gì thôi."

Theo ấn tượng của bà lúc đó thì Kajikawa thuộc dạng nghiêm túc và ít nhiều khó tính, hơi khác so với những gì đồng nghiệp đánh giá về cậu tại cửa hàng điện máy. Hai bên chỉ giống nhau ở mỗi điểm là "nhiêm túc". Mặc dù thái độ làm việc của cậu ta đã thay đổi kể từ khi sức khỏe kém đi, song, bởi trước kia Kajikawa chưa bao giờ đến muộn hay xin nghỉ, hơn nữa lại rất nhiệt tình với công việc nên sau này, dầu cậu ta bỏ việc thường xuyên và có thái độ tặc trách thì đồng nghiệp ở cửa hàng vẫn giữ nguyên ấn tượng ban đầu về cậu. Họ chỉ nghĩ cậu đang gặp khó khăn thôi. Và tuyệt nhiên không một ai cho rằng cậu khó tính. Theo họ, Kajikawa tuy không giỏi ăn nói nhưng rất bao dung và phóng khoáng. Cậu ta biết cách ứng phó

với những lời phàn nàn của khách hàng, rộng lượng với sai lầm của đồng nghiệp cũng như chăm chú lắng nghe họ thảo luận hay cần nhắc.

"Thế à? Vậy tại sao tôi lại có ấn tượng là cậu ta khó tính nhỉ?, Bà Ito tỏ vẻ nghi hoặc, rồi tiếp tục nói, "Chắc là vì cậu ta cực kì để ý đến các khách trọ khác đấy."

Hình như bởi buổi sáng không dậy sớm nổi nên cậu ta mới quyết định chuyển đến gần cửa hàng, còn hỏi bà Ito rằng ở đây có trẻ con hay trẻ sơ sinh không.

"Nghe tôi bảo chung cư này nhỏ nhất chỉ có học sinh tiểu học thì trông cậu ta có vẻ an tâm hẳn. Tôi nghĩ chắc là do chỗ ở lúc trước có trẻ con khóc nửa đêm khiến cậu ta ngủ không yên. Khi tôi cam đoan là ở đây không có trẻ con khóc, cũng không có khách trọ ồn ào giữa đêm khuya, cậu ta nói, 'Vậy thì tốt quá.'"

Khu chung cư này gồm hai tòa nhà hai tầng xây trên khung thép tấm mỏng nằm liền kề nhau. Phòng Kajikawa thuê vừa được xây lại vào năm ngoái nên khả năng cách âm cũng tốt hơn trước.

"Lúc làm lại, tôi đã thay tấm tatami lót sàn bằng ván gỗ. Có điều, nếu là sàn gỗ thì tiếng sẽ vang, mà hiện nay lại có nhiều người dị ứng với tiếng động xung quanh nên tôi rất chú trọng tới việc cách âm. Kajikawa đã gật đầu lia lịa khi nghe tôi nói thế, bởi vậy, tôi mới nghĩ cậu ta là kiểu người khó tính.

Còn một nguyên nhân khác nữa là Kajikawa vô cùng để ý đến những người thuê trước. Tuy nhân viên của đại lý bất động sản đã giới thiệu đây là chung cư mới nhưng trên thực tế, nó được xây lại trên nền đất cũ, nên vẫn còn rất nhiều người đã ở đây từ trước đó. Lúc nghe bà Ito nói có khách thuê trọ sống lâu năm thì Kajikawa đã dùng cái ngữ điệu khá hung dữ để chất vấn, "Không phải là mới xây sao?". Sau đó bà Ito đã giải thích rõ ràng rằng

chung cư này vừa xây lại, cậu ta vẫn hỏi đi hỏi lại, "Có thật là chưa từng có ai vào đây ở không?"

"Thế nên tôi mới nghĩ cậu ta là một người khó tính và cầu toàn."

"Vậy à?" Kubo đáp, đồng thời nghĩ đến một chuyện khác.

Lẽ nào Kajikawa đã cảm thấy có điều dị thường ở nhà trọ Okaya? Cậu ta nghi ngờ từng có người chết nên mới một mực muốn thuê chỗ hoàn toàn mới?

Có điều, cuối cùng thì chính Kajikawa lại trở thành "người chết". Vào tháng Mười hai, cậu đã thắt cổ tự tử trong phòng mình. Người phát hiện là bà Ito.

"Chắc bà sưng sốt lắm." Kubo lên tiếng.

"Đúng thế." Bà Ito đồng tình, xong lại nài với vẻ bối rối. "Thật ra ôi đã có dự cảm về chuyện ấy rồi... Nói cho chính xác thì đó là một giấc mơ."

Khi Kubo giục bà tiếp tục, bà Ito mới lúng túng bảo rằng, "Chồng tôi nói nó chỉ là mơ. Tôi cũng nghĩ vậy, nhưng mà..."

Và bà Ito bắt đầu kể.

Ngay trước hôm phát hiện ra thi thể của Kajikawa, bà đột ngột tỉnh giấc vào nửa đêm.

Bởi đã có tuổi nên bà vẫn thường thức dậy giữa đêm để đi vệ sinh. Song lần này không phải vì lí do ấy. Chính bản thân bà cũng không biết tại sao mình tỉnh dậy nữa. Từ độ dày của bóng tối cùng âm thanh xung quanh, bà đã nghĩ đang là đêm khuya, nhưng chẳng bao lâu sau, bà nhanh chóng nhận ra rằng bấy giờ là lúc bình minh sắp ló dạng. Bà vừa kéo chăn lên, định ngủ thêm một lát thì bỗng có tiếng "cốc cốc" dội vào tai.

Bà kinh ngạc mở mắt, tiếng "cốc cốc" ấy tiếp tục vang lên một cách dè dặt. Bà Ito nhìn về phía âm thanh phát ra. Cạnh cửa bà nằm có một cửa sổ cao ngang hông. Tuy bị rèm che khuất nên bà không nhìn thấy gì bên ngoài, nhưng hình như có người đang gõ lên kính cửa sổ .

"Ai đó?" Cảm thấy đáng ngờ, bà Ito hỏi vọng ra từ trong chần.

"Cháu Kajikawa đây ạ.". Người ngoài cửa sổ khe khẽ trả lời.

Bà Ito từ từ ngồi dậy, đoán rằng Kajikawa có chuyện quan trọng cần tìm mình gấp. Trước đây bà cũng từng gặp trường hợp khách thuê trọ đột nhiên đến gõ cửa lúc nửa đêm rồi. Nguyên nhân thường là con cái trong nhà hoặc là người già bị bệnh cấp tính.

"Có chuyện gì thế?"

Bà vừa bước tới gần cửa sổ. Từ bên kia tấm rèm, giọng Kajikawa vang lên, "Xin lỗi."

"Không sao, không sao. Cậu tìm tôi có việc gì không?"

Bà vừa hỏi vừa kéo rèm ra. Ngoài cửa sổ chẳng có lấy một bóng người.

Nhà bà Ito nằm sát vách khu chung cư, đối diện cửa sổ là bãi đỗ xe. Từ cửa sổ đến bãi đỗ chỉ cách nhau một con đường rộng khoảng một mét và một hàng giậu để người từ bên ngoài không nhìn vào được bên trong. Đứng bên kia hàng giậu thì không thể với tới để gõ cửa, mà bên trong hàng giậu thì không có bất cứ chỗ nào để nấp. Do trời đang lạnh nên bà Ito không mở cửa sổ, chỉ áp mặt lên kính nhìn ra ngoài xung quanh. Song bà chẳng thấy bất kì bóng người nào trước con đường nhỏ hẹp trước mắt.

Vầu nghĩ rằng chuyện này thật quái dị thì bà choàng tỉnh.

Đúng lúc bà nghĩ, "Gì chứ? Ra là mơ à?" thì có tiếng "cốc cốc" cang lên từ cánh cửa sổ cạnh đệm nằm, giống hết tình huống vừa xảy ra trong giấc mơ. Đến cả nhịp gõ nghe như người kia đang ngấp ngừng, e ngại điều gì cũng giống hết.

Thì ra tiếng "cốc cốc" ấy là thật nên bà mới mơ thấy cảnh có người gõ cửa.

Bà ngồi dậy và hỏi, "Ai vậy ạ? Tìm tôi có chuyện gì không?"

"Cháu là Kajikawa đây ạ.". Tiếng trả lời khe khẽ vọng đến từ cửa sổ.

Bà Ito bèn kéo rèm ra một chút rồi ghé mắt nhìn, nghĩ rằng có thể sẽ lại chẳng thấy ai. Tuy nhiên lần này, bà nhìn thấy Kajikawa đang đứng trên lối đi nhỏ ngoài cửa sổ. Nhờ ánh đèn đường hắt vào, bà nhận thấy nét âm đạm trên khuôn mặt cậu.

"Có chuyện gì thế?" Bà vừa hỏi vừa kéo rộng rèm.

Kajikawa tiếp tục xin lỗi bằng giọng nhỏ xíu. Bà chờ Kajikawa nói tiếp về nguyên nhân gõ cửa nhà bà giữa đêm khuya, ấy vậy mà cậu ta chỉ hơi cuối đầu, im lặng. Khi bà mở được chốt cửa sổ thì nghe cậu ta khe khàng nói, "Thực sự rất xin lỗi bà."

Bà mở toang cửa sổ bảo, "Không sao, cậu có chuyện gì gấp à?"

Kajikawa vẫn cúi đầu, thì thào câu xin lỗi.

"Đằng nào thì đây cũng không phải chỗ để nói chuyện." Bà Ito nhìn về phía cửa chính, "Cậu vòng ra trước nhà..." Nói tới đây, bà quay đầu lại thì nhận ra Kajikawa đã không còn đứng ở đó. Cực kì kinh ngạc, bà bèn ló đầu ra ngoài cửa sổ và nhìn quanh quất. Dọc lối đi nhỏ lạnh lẽo dưới ánh đèn, không có dấu hiệu chuyển động của bất cứ thứ gì.

Bối nhà bà đã rải sỏi lên khắp mặt đường để chống trộm nên nếu có người đang vội vàng chạy trên ấy thì ắt phải có tiếng bước chân. Để chắc chắn hơn, bà thậm chí còn rướn cả người ra ngoài cửa sổ để nhìn bao quát xung quanh, song chỉ thấy mỗi ánh sáng mờ mờ hắt lên từ bề mặt những viên sỏi nhỏ dăm sương sớm.

"Sao lại thế được?" Bà trợn mắt, há hốc mồm, "Chuyện này là sao?" Đang tự lẩm bẫm một mình như vậy thì bà lại nghe thấy tiếng gõ cửa "cộc cộc".

Quá đáng sợ! Bà khiếp hồn khiếp vía nhìn về hướng cửa sổ bên cạnh chỗ nằm, có điều, đây không phải là nơi đang phát ra âm thanh. Bà bèn ngồi thẳng lưng chăm chú lắng nghe. Âm thanh nọ truyền đến từ cửa kéo phía tay phải. Bên kia cửa kéo là hành lang nối với cửa chính.

Tiếng gõ cửa vẫn vang lên không ngừng nghỉ.

Liếc mắt nhìn đồng hồ, thấy bây giờ đã gần 4 giờ sáng, bà nhồm dậy khỏi chăn và mở cửa kéo ra. Hành lang tối om. Qua lớp kính dán họa tiết hình lưới của cửa chính, bà lờ mờ nhìn thấy bóng dáng một người đàn ông đang đứng dưới ánh sáng yếu ớt của đèn đường. Dầu tin chắc mình biết người kia là ai, bà vẫn cất tiếng hỏi, "Ai đó?"

Bóng người bên kia cửa hơi cúi đầu, "Cháu là Kajikawa ạ."

"Đã trễ thế này rồi, cậu tìm tôi có chuyện gì không?" Tuy hỏi vậy, nhưng bà Ito vẫn không rời khỏi chăn. Chẳng rõ tại sao, song bà không muốn bước ra cửa chính.

"Xin lỗi," Kajikawa khẽ nói.

Bóng người mờ ảo ep 1hai tay sát 1bên đùi và cúi đầu. Cậu ta cứ giữ tư thế đó mãi chứ không đứng thẳng lên.

"Gì thế? Có chuyện gì xảy ra à?"

Mặc cho bà Ito hỏi tới hỏi lui, Kajikawa vẫn không trả lời mà chỉ lặp đi lặp lại mỗi một câu "Xin lỗi" bằng giọng nhỏ xíu.

"Nếu không có việc gì gấp thì cậu đợi đến ngày mai được không?" Bà vừa dứt lời, Kajikawa lại tiếp tục, "Xin lỗi, thực sự rất xin lỗi bà." Cuối cùng, cậu ta cúi đầu thật thấp để chào, sau đó vẫn giữ nguyên tư thế cúi gập ấy và đi mất.

Chuyện gì không biết? Bà Ito đóng cửa lại với tâm trạng cực kì khó chịu. Vừa cảm thấy ngờ vực khi nghĩ về Kajikawa với cảnh tượng xảy ra trong mơ, bà vừa chui lại vào chăn. Đang kéo chăn lên đắp thì bà lại nghe thấy âm thanh vang lên nơi cửa sổ.

"Rất xin lỗi bà."

Bà ngạc nhiên nhìn về phía cửa sổ, kéo ra. Có tiếng bước chân giảm lên sỏi vang lên từ bên ngoài.

Bấy giờ bà mới thở phào nhẹ nhõm và nằm xuống ngủ tiếp. Sáng ra, bà tỉnh giấc sớm hơn mọi ngày, cũng không có ý định ngủ thêm. Vì lo lắng cho Kajikawa bà bèn nhanh chóng thay quần áo để ra ngoài đúng lúc ấy chồng bà ngủ ở bên tấm đệm đặt bên cạnh tỉnh dậy và hỏi, "Có chuyện gì vậy?" Nghe bà kể lại chuyện xảy ra hồi nửa đêm về sáng, ông cười, "Bà nằm mơ đấy thôi." Chồng bà ngủ không sâu giấc ấy thế mà ông lại chẳng nghe thấy tiếng động nào. Tạm không tính đến tiếng gõ cửa của Kajikawa, nhưng vì bà Ito nằm ngay bên cạnh ông nên nếu bà có nói chuyện với ai ngoài cửa chính thì chắc chắn ông đã bị đánh thức rồi.

Cũng đúng nhỉ, bà nghĩ, có lẽ tất cả chỉ là một giấc mơ? Tuy nhiên, vì cảm thấy lo lắng nên bà vẫn đi về phía khu chung cư.

Lúc này, trời mới tờ mờ sáng, chỉ có màu bình minh trắng nhạt sót lại trong không trung. Bà Ito băng qua bãi đỗ xe rồi bước về phía chung cư. Vừa đến nơi, tờ giấy dán trên cửa phòng Kajikawa lập tức đập vào mắt bà.

Trong khoảnh khắc ấy, bà đã có dự cảm về cảnh tượng sắp chứng kiến. Bà đi bước nhỏ tới chỗ tờ giấy và thấy trên đó ghi, " Thật lòng xin lỗi vì đã mang phiền phức đến cho bà." Quả nhiên, bà nghĩ thế rồi đưa tay vặn thử nắm cửa. Cửa không khóa.

Bà biết mình sẽ nhìn thấy cái gì.

"Chắc nó cũng là một điềm báo ấy nhỉ? Tôi vừa mở cửa thì đã thấy Kajikawa." Bà Ito thở dài, " Hình như cậu ta chết trong khoảng từ 1 đến 2 giờ sáng, thế nên việc cậu ta tới nhà tôi hôm ấy quả đúng là mơ. Nhưng mà..."

Phòng ốc được quét dọn sạch sẽ, những món đồ cần gửi về nhà cha mẹ cũng đã được Kajikawa đóng hết vào thùng các tông dán sẵn hóa đơn. Tuy cậu ta có để lại cước phí bưu điện và một phong thư tỏ rõ mong muốn về cách xử lý những thứ còn lại, nhưng không có bất cứ dòng nào giống di chúc. Chẳng biết có phải vì sợ làm bẩn căn phòng hay không mà lót dưới thân thể cậu là một tấm trải giường màu xanh.

"Câu xin lỗi lặp đi lặp lại nhiều lần trong mơ kia, cứ như thật vậy. Sao phải làm thế nhỉ... Chậc."

"Nghe người nhà của Kajikawa nói thì hình như cậu ta đã tiêu gần hết số tiền gửi trong ngân hàng rồi." Kubo cho biết.

Thế thì chắc chắn cậu ta không đủ khả năng chi trả cả tiền thuê nhà tháng tới lẫn tiền điện.

"Bà Ito rất đau xót trước cái chết của Kajikawa. 'Nếu là vì tiền thuê nhà, cậu ta đến thương lượng với tôi có phải hơn không, ' Bà ấy nói vậy

đấy... Đáng tiếc."

Quả thật chỉ có thể nói "đáng tiếc" mà thôi. Bởi vì thật không may, Kajikawa lại là kiểu người luôn cố gắng để không phải làm phiền bất cứ ai. Cứ nhìn cách cậu ta chuẩn bị cho việc tự tử là biết.

"Đó cũng là lúc tôi bắt đầu nghe thấy tiếng động lạ trong phòng. Cảm giác cứ như Kajikawa quay trở lại chỗ trọ cũ ấy nhỉ."

Căn 204, nhà trọ Okaya.

Lẽ nào cậu ta chính là hồn ma treo cổ trong phòng ngủ truyền thống đó?

... Chắc chắn không phải. Nếu thứ mà Kubo đã nhìn thấy là thật thì hồn ma nọ phải là phụ nữ mặc kimono chứ không phải là Kajikawa. Và lại, Kajikawa tự tử bằng một cách không phổ biến lắm, là thắt dây vào thành giường tầng trên nên cậu ta không thể nào đung đưa trong không trung được. Hơn nữa, tuy lúc bắt đầu để ý thấy có tiếng quét chiếu là vào tháng Mười hai, nhưng bản thân Kubo cũng đã nói rằng, cô nghĩ mình đã nghe được âm thanh ấy từ trước đó nữa nên thời gian của hai sự kiện này không khớp với nhau.

"...Hay đây là một loại dự báo?" Kubo hỏi.

Muốn hướng cho nó giống một câu chuyện ma hơn thì cũng có thể nói là hồn ma phụ nữ mặc kimono đã kêu gọi Kajikawa.

Trong các câu chuyện ma người ta vẫn thường nhắc đến "nguyên rủa", "ám", "kêu gọi" hay "mời" song không ai biết thực hư những chuyện này. Có điều, người sống trong căn phòng có hồn ma tự tử cũng tự kết liễu bằng cách thức giống hệt con ma ấy thì đúng thật là một mô típ của truyện kinh dị. Ngoài ra còn có những mô típ khác như "trong một căn phòng đã từng có người tự tử, các vụ tự tử sẽ liên tiếp diễn ra" hoặc "có người vô

thức tự tử dù bản thân không hề có ý định đó, sau lại phát hiện nơi họ ở đã từng có người tự tử".

Phần lớn, các mô típ được sinh ra từ các quy tắc dựa trên kinh nghiệm thực tiễn trong hiện tượng "tự tử hàng loạt". Trên thực tế, đúng là hiện tượng ấy có diễn ra ở một số nơi, song đây là bởi những người muốn tự tử thường chọn những nơi đã từng phát sinh vụ việc tương tự để lên kế, khiến chúng trở thành những "địa điểm tự tử nổi tiếng". Cũng có vài trường hợp trong đó người ta sẽ mô phỏng các vụ tự tử cũ. Một khi đã có người nhảy ra khỏi tàu tốc hành khi tàu đang chạy để tự tử thì trong những vụ kế tiếp, thế nào cũng sẽ có người tự tử bằng cách tương tự. Nói cách khác nghĩa là "người tự tử sẽ kêu gọi người tự tử mới". Do đó một số nước trên thế giới có phương châm khi đưa tin tự tử thì không miêu tả chi tiết về địa điểm hoặc cách thức thực hiện. Nghe nói làm thế sẽ có tác dụng hạn chế phần nào số người tự tử hằng năm.

[1 SAO ✨ ✨ ✨ ~_~ 🙌]

TÀN UẾ

Ono Fuyumi

www.dtv-ebook.com

{2}

Nhưng trường hợp của Kajikwa không giống với các vụ việc kể trên. Trước nay chưa từng có một vụ tự tử nào xảy ra ở nhà trọ Okaya nên không thể mô phỏng được. Thay vào đó, nói đây là một câu chuyện ma điển hình thì đúng hơn.

Âm thanh lạ trong phòng, hình như đã từng có người tự tử, người theo trước chuyển nhà chỉ sau năm tháng, rồi người này cũng tự tử... Tình tiết hết như được khắc từ một khuôn mẫu của truyện kinh dị.

Song, Kajikawa tự tử là một sự thật không thể chối cãi, và tôi không biết mình nên lý giải toàn bộ câu chuyện thế nào. Một mặt, tôi không muốn giải thích nó theo tư duy của truyện kinh dị, mặt khác, tôi lại không thể không lo lắng cho Kubo. Chẳng phải là tôi nghĩ Kajikawa đang có kêu gọi Kubo hay gì, nhưng người ta vẫn thường nói đó là "điềm gở" đấy thôi. Nên có thể nói căn 204, hơi liên quan đến một vụ tự tử, đã trở thành một căn phòng chứa "điềm gở".

Tôi định khuyên Kubo dọn nhà, song hình như cô không hề có ý định đó nên tôi thấy khó mở lời. Giả sử tự cô tâm sự "Tôi muốn chuyển đi" thì tôi sẽ dễ dàng trả lời, "Đúng, như thế tốt hơn." Chứ tôi mà chủ động nói "Nên chuyển nhà đi" thì thế nào cô ấy cũng sẽ thấy khó chịu.

Tôi chẳng tin vào sự tồn tại của cả ma lẫn lời nguyền, nhưng cái gọi là "điềm gở" thì không hẳn. Nó là một loại cảm giác không thể miêu tả bằng lời, nếu bắt buộc phải nói thì cứ như là có thứ gì đó không thể dùng logic để giải thích đã liên kết các hiện tượng này lại với nhau. Hơn nữa, có lẽ tôi

không phải là người duy nhất có cảm giác này. Xung quanh tôi, có rất nhiều người cũng theo chủ nghĩa hiện thực nhưng vẫn thường nói những từ như "vận may", "vận rủi", "có duyên", "vô duyên". Chồng tôi, thậm chí còn là kiểu người phủ định hoàn toàn các hiện tượng tâm linh, ấy thế mà chỉ cần liên quan đến mặt chược là anh ấy sẽ nói ra những từ phi logic như "vận" và "khí" với vẻ cực kỳ nghiêm túc.

Lúc tìm mua đất để xây nhà mới cũng thế. Sau khi xem xét rất nhiều nơi, chúng tôi quyết định mua một mảnh đất ở mức tạm chấp nhận được, tuy nhiên, đến giai đoạn thỏa thuận để mua khẩn cấp không qua đấu thầu thì mọi việc lại diễn ra không thuận lợi. Một mặt là vì bế tắc trong việc dàn xếp một vài chi tiết nhỏ, mặt khác là bởi có người tranh mua nên chúng tôi rơi vào tình trạng bị ép phải nhanh chóng đưa ra quyết định. Rốt cuộc chúng tôi đã không chọn mảnh đất ấy. Về sau chúng tôi gặp được một mảnh đất khác và ưng ý ngay từ cái nhìn đầu tiên. Lần này quá trình mua bán tiến triển vô cùng suôn sẻ. Dù chúng tôi đã mất kha khá thời gian cho việc điều tra đất đai và cân nhắc xem có nên mua hay không, nhưng kỳ lạ là trả ngay cạnh tranh, cũng không có bất kỳ mảnh đất nào khác thu hút chúng tôi nữa. Bởi không gặp rắc rối gì nên hợp đồng ký kết rất thuận lợi.

"Chúng ta có duyên với thửa đất này thật đấy."

Vợ chồng tôi nói với nhau như thế. Kể cũng lạ, đều làm người theo chủ nghĩa duy vật, vậy mà cả hai chúng tôi lại cùng đồng ý rằng nó "có duyên".

Phải chân thực sự tồn tại một "thứ gì đó" không thể giải thích bằng logic đã liên kết các hiện tượng ấy? Hay phải chăng mỗi người sinh ra đều có cái gọi là bản năng tôn giáo luôn tìm kiếm những thứ vốn không hề có thật? Tôi đang suy nghĩ xem lý do nào mới đúng thì Kubo lại gọi tới. Giọng cô nghe vô cùng hoảng hốt.

"Căn 203 hiện không có người ở."

Lúc ra khỏi nhà để đi làm, Kubo đã tận mắt nhìn thấy giấy liên lạc của công ty điện lực dán trên cánh cửa căn 203. Đó là mẫu đơn dùng để liên hệ với công ty điện lực khi bắt đầu sử dụng điện. Nói cách khác, hộ gia đình thuê căn đó đã chuyển nhà và ngừng sử dụng điện. Bởi thế Kubo mới cuống gọi điện cho tôi.

Căn 203 chỉ mới đổi người thuê vào tháng Ba năm nay. Nghe nói lúc chủ hộ bên ấy sang nhà chào hỏi thì cô đang đi vắng, nên người đó đã treo một cái túi đựng bánh nướng kèm theo giấy ghi chú trên tay nắm cửa. Do đó cô không biết mặt người nọ, cũng không rõ gia đình người ta gồm những ai. Họ gần như chẳng bao giờ có dịp gặp mặt nhau. Cứ như thế, trong lúc Kubo chưa kịp nhớ mặt thì gia đình họ đã dọn nhà đi mất rồi. Lần này thời gian lưu trú cũng là sáu tháng.

"Rất xin lỗi vì đã đột ngột gọi điện thoại cho chị, chỉ tại tôi ngạc nhiên quá. Bây giờ tôi phải đi làm nên lúc nào về, tôi sẽ liên lạc lại." Nói xong Kubo cúp máy.

Đến tối thì cô gọi lại. Cô đã đến hỏi Henmi ở căn 403 sau khi tan tầm. Theo lời Henmi thì người thuê căn 203 đã chuyển đi cách đây ba hôm, lúc ấy Kubo đang ở công ty. Henmi thấy xe tải của công ty dọn nhà đậu trước nhà trọ, tuy nhiên, cô chỉ thấy xe chứ không thấy người nên cũng không rõ họ nào. Về sau cô biết đó là người của căn 203 cũng bởi nhìn thấy giấy liên lạc của công ty điện lực trên cửa khi đang xuống lầu lấy báo.

"Không hiểu sao tôi cũng thấy hơi khó chịu.". Henmi nói, "Trước giờ tôi không để ý đến việc ấy lắm, có điều, nếu cứ thế mãi thì..."

Bản thân Henmi cho đến nay vẫn chưa thấy hiện tượng gì bất thường; Kubo cũng không đề cập tới tình hình bên mình và cái chết của Kajikawa. Dù vậy, sau vô số lần nói về "căn hộ mà người thuê không ở được lâu", dường như Henmi đã bắt đầu lưu ý đến chuyện này, Henmi kể ban ngày có gặp Saijo, cô ấy nói có cảm giác tương tự. Và Kubo cũng thế.

"Chắc tôi nên chuyển nhà thật nhỉ?"

Kubo vừa dứt lời, tôi lập tức đáp, "Sao lại không chứ?" Dẫu chẳng biết thứ gọi là "phòng chứa đằm gở" có thực sự tồn tại hay không, song nếu luôn lo âu về cái cảm giác "trong phòng có thứ gì đó" thì khó lòng yên tâm sinh hoạt được. Như thế chẳng phải sẽ có hại cho tinh thần hay sao?

Tuy nhiên, Kubo cũng có nỗi khổ riêng. Co chuyển tới chưa đầy một năm, bảy giờ mà chuyển nhà nữa thì không chỉ gặp khó khăn về mặt tài chính mà trong lòng cũng không hề thoải mái.

"Để tôi thử điều tra một thời gian nữa xem sao. Nếu quả thật có gì kỳ quái, tôi sẽ nghiêm túc suy nghĩ về việc dọn này." Kubo quyết định đợi.

Nhưng bây giờ gần như không còn điều gì để điều tra nữa rồi. Việc tìm những người thuê trước để hỏi thăm khó khăn hơn so với tưởng tượng rất nhiều.

"Nếu nhờ căn phòng thám tử thì may ra khả quan hơn, nhưng mà..."

Việc thuê thám tử không phải là không thể, nhưng Kubo không thực sự muốn làm tới mức đó.

"Thêm nữa, tôi có cảm giác không chỉ riêng chỗ tôi, mà cả khu nhà trọ này đều rất đáng ngờ. Không thể ngẫu nhiên đến mức những chuyện kỳ quái chỉ xuất hiện ở căn 203 và 204.

Rất có thể.

Trong cùng một khu nhà trọ, hai người ở hai căn 204 và 401 đều gửi thư kể cho tôi về âm thanh quái dị như tiếng quét chiếu. Bên cạnh đó, tuy không biết tình hình cụ thể nhưng nghe nói những người thuê căn 203 thường không trụ được lâu. Căn 401 cũng từng bị cho là "người thuê không

ở được lâu", song người thuê hiện tại lại không thấy phòng có bất cứ cần đề gì. Trong khi đó, người thuê căn 204 trước Kubo là Kajikawa đã tự tử.

Dù có thể việc tự tử chỉ là ngẫu nhiên, nhưng tôi cho rằng khả năng ấy rất thấp, hay đúng hơn là tôi không muốn nghĩ thế. Tôi có thể hình dung ra tính cách của Kajikawa trong giấc mơ của bà Ito qua hành động tới tận nơi để xin lỗi vì cảm thấy áy náy khi gây phiền phức cho bà. Tôi không muốn gạt đi phần tình cảm ấy, nên cũng không muốn nói giấc mơ kia "chỉ là một giấc mơ". Nếu có thể dùng một phương pháp siêu nhiên như thế để truyền đạt lời xin lỗi thì biết đâu việc Kajikawa quyết định tự tử cũng không phải là do ngẫu nhiên. Do đó, tôi không muốn giải thích tất cả chuyện này bằng một từ chẳng có chút sức thuyết phục nào như "ngẫu nhiên".

Ngẫm lại chuỗi hiện tượng xảy ra cho đến vụ Kajikawa tự tử, tôi không thể không cho rằng quả thật có một thứ gì đó ở căn 204. Tuy nhiên, bởi hộ thuê căn 204 trước Kajikawa đã ở đây một khoảng thời gian khá dài nên có lẽ lúc gia đình đó ở thì không có gì bất thường xảy ra, hoặc có nhưng không đủ để gây chú ý. Tôi nghĩ vấn đề ở đây không phải là thứ kì quái ấy ở căn nào, vì tôi cứ có cảm giác là tùy theo từng thời điểm khác nhau, nó sẽ xuất hiện hoặc biến mất ở căn khác nhau trong nhà trọ.

Kubo đồng tình với ý kiến của tôi ngay tắp lự.

"Song từ trước tới giờ chưa có một vụ tự tử nào tại nhà trọ Okaya. Vậy nên, nếu ở đây quả thật từng có người tự tử thì chắc hẳn việc ấy đã xảy ra trước lúc nhà trọ được xây."

Có lẽ đúng là nên suy ngẫm về khả năng này.

Trước khi nhà trọ Okaya hình thành thì ở đây rốt cuộc có cái gì?

[1 SAO ✨ ✨ ✨ ~_~ 🍵]

TÀN UẾ

Ono Fuyumi

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Thế Kỳ Trước 1-Trước Khi Nhà Trọ Được Xây{1}

Trước khi nhà trọ Okaya được xây, chuyện gì đã xảy ra trên mảnh đất này? Trên bản đồ nhà đất năm 1991, chỗ ấy vốn là một bãi đỗ xe. Đây cũng là năm nhà trọ khởi công, lại thêm mặt bằng bãi đỗ xe năm đó giống hệt của nhà trọ Okaya bây giờ nên có lẽ thông tin này là đúng. Cũng có thể nói, bãi đỗ xe đã trở thành nhà trọ Okaya.

Trước đó, theo bản đồ năm 1989, tại vị trí của mảnh đất dùng để xây. Nhà trọ, bởi không có cả kí hiệu nhà ở lẫn chú thích tên riêng biểu thị có công trình kiến trúc nên e rằng bấy giờ nơi đó chỉ là bãi đất trống. Ở góc đường gần đấy có một ký hiệu nhà ở đứng riêng được chú thích là "Koido". Có vẻ đây là nhà của một hộ gia đình tên là Koido.

Nhìn tiếp về bản đồ năm 1987, vẫn trên mảnh đất ấy, ngoài gia đình Koido, còn ba nhà khác nữa, hai trong số đó lần lượt là " Nemoto" và " Fujiwara" , căn còn lại thì chỉ có kí hiệu chứ không có chú thích tên. Có lẽ nó là nhà hoang, hoặc hộ gia đình ở đấy đã không treo biển tên lên trước cửa. Mặc dù không tìm được những tấm bản đồ cũ hơn, vẫn có thể thấy trong vòng hai năm, từ năm 1987 đến năm 1989, ba gia đình kia đã lục tục chuyển đi nơi khác, chỗ ấy chỉ còn lại một khu đất trống và gia đình Koido nơi góc đường. Sau đó khu đất trống được quy hoạch thành bãi đỗ xe và cuối cùng, trở thành nhà trọ Okaya.

Kể từ sau 1987, Nhật Bản bước vào thời kì đỉnh cao của nền kinh tế bong bóng. Thỏa ước Plaza năm 1985 đã khiến yên Nhật tăng giá đột ngột. Bởi lo ngại giá đồng yên tăng trên diện rộng sẽ làm kinh tế đình trệ, Ngân hàng trung ương Nhật Bản đã giảm lãi suất xuống một mức đáng kể. Hệ

quả là giá bất động sản tăng nhanh hơn lãi suất tính dụng, kích thích đầu tư đổ vào lĩnh vực bất động sản. Cứ thế, các khu vực có tỉ lệ tăng giá cao sẽ liên tiếp bị thu mua, tới khi chúng gộp lại thành một khu rộng thì người ta sẽ xây nguyên một khu nhà lớn trên đó và cuối cùng khu nhà cũng trở thành đối tượng đầu tư.

Nhìn vào biểu đồ biến động giá đất, có thể thấy giá khu đất dùng để xây nhà trọ Okaya lúc bấy giờ cũng tăng cao đột biến, vậy thì e rằng đất của ba gia đình kia đã bị thu mua. Thực tế, khi quan sát kĩ bản đồ nhà đất trong mấy năm đó, tôi còn đọc được cả quá trình xây dựng các khu nhà trọ và trung tâm thương mại trên những khoảnh đất trống từ khoảnh đất xây nhà trọ Okaya đến khu vực xung quanh nhà ga gần đây. Đặc biệt, khu vực nằm đối diện với đường lớn trước nhà ga có xu hướng được quy hoạch mới hoàn toàn.

Thế nhưng, dường như việc thu mua đất quanh nhà trọ Okaya khi ấy đã gặp khó khăn. Đầu tiên là gia đình Koido vẫn còn nằm ở góc đường. Nó khiến giá trị sử dụng của khoảnh đất giảm xuống rõ rệt. Không chỉ có thế, khu vực xung quanh nhà trọ Okaya trông như bị sâu gặm, không, phải nói là vẫn còn vài ngôi nhà rải rác như bị gặm đến mức chỉ thức lại mấy mảnh vụn mới đúng. Nhìn phần đất trống ấy mà tưởng tượng thì có lẽ người ta đã định thu mua cả quãng đường từ phố lớn trước ga đến nhà trọ Okaya. Song kế hoạch ấy không bao giờ thành công. Từ năm 1989 đến năm 1990, trong khi gia đình Koido vẫn còn nằm nguyên đấy thì bong bóng kinh tế nổ tung.

Sau đó, hầu hết những khoảnh đất trống giống khoảnh đất xây nhà trọ Okaya đều tạm thời dùng làm bãi đỗ xe. Có điều, tôi không nghĩ chúng trở thành bãi đỗ xe là do nhu cầu của người dân, bởi quanh đấy có rất nhiều nhà nguyên căn kèm sân. E rằng nguyên nhân thực sự là do bong bóng kinh tế tan vỡ khiến kế hoạch xây dựng bị bóp chết ngay từ trong trứng nước,

nên người ta chỉ còn mỗi cách ấy. Đất dùng để xây nhà trọ Okaya cũng vì vậy mà trở thành bãi đỗ xe trong hai năm.

Cùng với nền kinh tế bong bóng, nạn đầu cơ đất đai cũng hoành hành trên thị trường bất động sản. Không chừng đã có chuyện gì đó xảy ra trong quá trình thu mua đất. Tuy nhiên, nếu chỉ xem trên báo thôi thì không thể kiểm chứng được liệu khu này có từng xảy ra chuyện không may như có người tự tử hay không.

Ở đó thực sự đã xảy ra chuyện gì? Hay vốn chẳng có chuyện gì cả? Bây giờ chỉ còn cách hỏi thử dân bản địa xem sao, không chỉ dừng ở mức độ hỏi bóng hỏi gió, mà còn phải tích cực tiến hành phỏng vấn họ mới được. Và Kubo đã nhận nhiệm vụ ấy.

"Tôi muốn làm vì chính mình thôi. Nếu không có gì thì tôi có thể chấp nhận rằng mọi chuyện là do bản thân quá nhạy cảm, còn nếu quả thật căn hộ này không phải nơi thích hợp để ở, tôi cũng sẽ có đầy đủ lý do để thuyết phục mình dọn nhà. "

Thật may mắn khi Kubo có thể làm quen với các bà mẹ sống ở nhà trọ Okaya và khu vực lân cận. Hi vọng họ sẽ bắc cầu cho Kubo tiếp cận người dân bản địa, không chỉ vì bọn họ có mối quan hệ thông qua hội nhóm các bà mẹ trong vùng mà còn bởi chồng của vài người trong số họ cũng tham gia hội tự quản địa phương.

Trong những trường hợp thế này, tác giả truyện trinh thám huyền bí Koike Takehiko luôn viện lý do là mình đang điều tra lịch sử của khu đất, và Kubo cũng làm như vậy. Lúc này, tôi phải thừa nhận rằng chức danh kí giả của cô ở công ty đã giúp ích cho chúng tôi rất nhiều. Các bạn cũng cần lưu ý một điều rằng, tên của tất cả các nhân vật xuất hiện trong truyện này đều là tên giả.

Cư dân trong vùng đều khẳng định nơi đạt chưa từng xảy ra bất kì vụ án mạng hay sự cố gây chết người nào. Những người Kubo hỏi thăm đầu tiên là gia đình chồng của Mashiko Miwa-một thành viên trong hội các mẹ, bao gồm ông Mashiko Shigeru, bà Mashiko Kanae và chồng của Miwa là Mashiko Junji.

Ông Mashiko Shigeru năm nay 62 tuổi, chuyển đến vùng này khi ông mới 30.

"Đó là năm Chiêu Hòa thứ 45, năm tổ chức Hội chợ Quốc tế." Ông nói.

Ông Shigeru về hưu cách đây một năm. Khi ông còn làm việc cho một nhà thầu xây dựng thì kinh tế Nhật Bản đang trong kỉ nguyên tăng trưởng nhanh nên đãi ngộ của công ty vẫn tăng dần đều từ lúc ông bắt đầu vào làm cho tới khi về hưu.

"Nhờ vậy mà tôi mới mua được nhà riêng vào cuối năm 30 tuổi. Đổi lại, công việc của tôi cực kì bận rộn. Mọi chuyện trong nhà đều do vợ tôi xử lý, tôi thì chỉ lo làm việc thôi. "

Bởi đi làm suốt nên ông Shigeru không biết nhiều về hàng xóm. Theo chính sách kéo dài thời gian làm việc thêm một năm, ông về hưu năm 61 tuổi. Ban đầu khi mới nghỉ hưu, ông cảm thấy khó chịu vì phải quanh quẩn trong nhà. Ông chẳng quen biết ai, cũng không có cửa tiệm hay địa điểm nào thường lui tới.

"Giờ tôi đã quen rồi. Tuy vẫn không có chỗ nào để đi nhưng ở nhà chơi với cháu qua ngày cũng được. "

Năm ông Shigeru về hưu, bà Kanae bắt đầu nhận việc làm bán thời gian.

"Tôi đi xem mặt rồi kết hôn ngay sau khi tốt nghiệp cấp ba, chưa kịp bước ra xã hội thì đã bị nhốt ở trong nhà nên bây giờ muốn đi làm để tích lũy kinh nghiệm. Và lại, mỗi ngày đều phải nhìn mặt chồng từ sáng đến tối thì chán lắm. Dù sao lúc trước ông ấy cũng chẳng mấy khi ở nhà. " Nói xong, bà Kanae cười rất vui vẻ.

Bà Kanae là người chuẩn bị bữa sáng và bữa tối cho cả nhà. Con dâu Miwa thì nấu bữa trưa, quét nhà và giặt quần áo. Trong lúc Miwa bận việc thì nhiệm vụ trông Hayato, đứa con trai bốn tuổi của hai vợ chồng, sẽ giao cho ông nội Shigeru.

"Vậy nên tôi không biết gì về những chuyện xảy ra quanh đây đâu, cô nên hỏi bà nhà tôi thì hơn. "

Ông Shigeru vừa bảo thế thì bà Kanae đã nói, "Tôi cũng không biết gì cả, vì tôi ít giao thiệp với hàng xóm lắm. "

Gia đình Mashiko chuyển đến đây năm 1970. Khi ấy, đất vùng này vẫn còn đang trong giai đoạn khai phá. Mặc dù các ngôi nhà mới dần được xây ở những khu vực gần đường cái nhưng quanh đây vẫn còn không ít những gia đình nhà nông và ruộng nước nằm giữa các cánh đồng.

"Dân gốc trong vùng từ xưa đã giữ mối quan hệ thân thiết với nhau. Họ chẳng mấy khi nói chuyện với những người sau này mới chuyển đến như chúng tôi đâu. Chúng tôi cũng tham gia tổ dân phố, nhưng trong một khoảng thời gian khá dài, tôi luôn có cảm giác rằng chúng tôi chỉ có thể im lặng ngồi nghe họ nói. "

Nghe như có một bức tường ngăn cách giữa dân gốc và dân nơi khác đến vậy. Hội tự quản về cơ bản đều do dân bản địa nắm quyền, dân nhập cư hầu như không có tham gia cũng bị xem là "khách". Đa số dân nhập cư đều không biết về các ngày lễ và tập quán địa phương nên rất khó để đứng ở vị trí ang hàng và đưa ra ý kiến. Tuy nhiên, dân nhập cư dù không gánh vác những

công việc phiền phức như làm cán bộ, thì cũng không vì thế mà bị dân bản địa làm phiền hay can thiệp vào bất cứ việc gì.

"Tuy mọi việc cũng đang dần thay đổi rồi nhưng gia đình chúng tôi không quá nhiệt tình với những hoạt động của hội tự quản... Bởi vậy, chúng tôi quả thực chỉ biết chuyện xảy ra trong khu phố của mình, hơn nữa cũng chỉ biết sơ sơ mà thôi. Mặc dù chúng tôi cũng có qua lại với các bậc phụ huynh khác khi cho các con đi học ở trường, song thành tích của con trai lẫn con gái lớn nhà tôi cũng khá tốt nên chúng đều học trường tư, ngược lại con trai thứ Junji bởi vì thành tích kém mà phải vào học trường công nên chúng tôi cảm thấy hơi xấu hổ. "

"Rốt cuộc chúng tôi cũng không giao lưu gì nhiều với các ông bố bà mẹ khác. "Bà Kanae lại cười.

Jinji năm nay 26 tuổi, còn Miwa chỉ mới 22. Junji vốn hung dữ, khi nói chuyện còn thường xuyên to tiếng, vậy mà kể từ khi kết hôn với Miwa và con trai Hayato chào đời, cậu ta ngày càng điềm tĩnh hơn và trở thành một người cha tốt.

"Có điều, con trai với con gái lớn nhà tôi đến bây giờ vẫn còn độc thân. Con trai lớn thì đang làm việc ở nước ngoài, con gái cũng làm tại một công ty cách đây rất xa nên chẳng đứa nào chịu sống chung với chúng tôi cả. Xét ở khía cạnh đó thì Junji, vì lấy được người vợ chấp nhận ở cùng cha mẹ chồng, lại là đứa thành công nhất nhà. "

Sau khi tốt nghiệp cấp ba, Junji xin vào làm cho một công ty vận tải địa phương. Năm 22 tuổi, Junji cưới Miwa nhỏ hơn cậu 4 tuổi, rồi họ có một đứa con trai và đặt tên là Hayato.

Tuy nhiên, Junji cũng chẳng mấy khi nói chuyện với hàng xóm láng giềng.

"Tôi có vài người bạn nhưng chẳng ai trong số đó có nhà gần khu này. Người ở đây cứ giữ khoảng cách với tôi ấy. "Junji cười chua chát, " Thế nên, Miwa thân thiết với hàng xóm hơn tôi nhiều. Cô ấy chẳng biết ngại ngùng là gì cả. "

Đúng là Miwa rất thân thiết với nhóm các bà mẹ ở gần đây, có điều, bọn họ hầu hết là dân nhập cư chứ không phải người bản địa.

"Khi tôi còn bé, việc biết hàng xóm là ai, tên gì là một chuyện đương nhiên. Dù sao thì quê tôi cũng là một thị trấn nhỏ có lẽ không phải do thời đại thay đổi mà là vì có sự khác biệt giữa từng vùng miền cũng nên. " Ông Shigeru nói với vẻ hoài niệm.

Bà Kanae gật đầu, "Cũng có thể là bởi thói thế thay đổi. Lúc trước, khi còn ở quê nhà, ít ra tôi còn hay qua lại với hàng xóm láng giềng và tán gẫu về một số chuyện của nhà bọn họ. Bây giờ, dẫu tôi vẫn biết hàng xóm của mình là ai, nhưng để hỏi trước kia từng có những người nào ở đó thì... "

Chẳng hạn, hiện bà Kanae biết trong khu mình đang sống có những gia đình nào và nhớ được mặt mũi của họ. Nếu gặp họ khi đang đi trên đường, bà cũng sẽ chào hỏi; lúc đi lấy bản thông báo chuyển cho từng nhà thì bà vẫn sẽ đứng lại tán gẫu vài câu. Thế nhưng đến nay bà vẫn không biết cụ thể họ là người thế nào. Vì không thân thiết gì nên nếu có ai chuyển đi, thì chẳng mấy chốc bà sẽ quên luôn người đó. Bởi vậy, việc không nhớ nổi mấy năm trước đã từng có. Hững ai ở đây là chuyện rất bình thường.

"Nhất là vào thời kỳ kinh tế bong bóng phải không nhỉ? Chừng mười năm trước, dân cư ở vùng này đã thay đổi rất nhiều. Những gia đình sống lâu năm cũng lần lượt dọn đi, những hộ mới thì dần chuyển đến. Hơn nữa lúc đó, nhà mới xây ở đây không phải nhà nguyên căn mà là khu tập thể hoặc chung cư nên chúng tôi cũng không giao thiệp với họ,. Vì thế, tôi thật sự chẳng biết gì cả. "

Dù sao, bà cũng có thể chắc chắn rằng, trước khi nhà trọ Okaya được khởi công, nó đã là một bãi đỗ xe.

Ngoảnh đầu nhìn về phía nhà trọ, Junji lên tiếng, " Nhưng chẳng mấy khi có xe đậu ở đây. Nói chung, bãi đỗ trông không khác gì đất trống. "

Thực tế thì trước khi chuyển thành bãi đỗ, chỗ đó vốn đã là đất trống rồi.

Trong đợt thu mua đất vào thời kì kinh tế bong bóng, những gia đình lâu năm ở đây đã lần lượt chuyển đi nơi khác. Cuối cùng, chỉ còn mỗi gia đình Koido nơi góc đường.

" Tôi còn nhớ khá nhiều chuyện về nhà Koido. Tới tận bây giờ, tôi vẫn không thể nào quên được. "

Nghe bà Kanae nói, Kubo chuẩn bị sẵn tinh thần để nghe về một vụ án. Thế nhưng câu chuyện lại không được như mong đợi.

" Thật ra, chỗ ấy nổi tiếng là một ngôi nhà chứa đầu rác. "

Nghe nói không chỉ sân mà từ bờ giậu tiếp giáp với hàn rào cho đến thửa đất bên cạnh cũng chất đầy rác.

"Lúc chúng tôi chuyển đến đây thì gia đình Koido đã ở đó từ lâu. Nhưng hình như họ cũng không phải dân bản địa. Tôi không biết họ chuyển nhà tới vùng này từ thời nào, chỉ biết là họ sống trong một ngôi nhà gỗ đã cũ. "

Khi gia đình Mashiko mới chuyển đến đây, nhà của gia đình Koido vẫn chưa rơi vào tình trạng rác chất thành đống. Bây giờ, sống ở đó là một bà lão và một người đàn ông trung niên. Người đàn ông này là con trai của bà. Sau khi bà lão qua đời, trong nhà chỉ còn lại người con trai, và rồi chẳng biết từ lúc nào, rác rưởi ở đây càng lúc càng nhiều. Chẳng mấy chốc,

ngôi nhà trông không khác gì bỏ hoang, cây cối trong vườn bị rác chôn vùi rồi chết héo, thậm chí còn có vài đồng rác cao ngang đầu người. Qua khe hở những đồng rác, người ta có thể thấy cửa sổ của ngôi nhà, bên trong cũng bị lấp kín bởi những mảnh rèm bám đầy bụi bẩn và hàng núi rác chất chồng.

Gia đình Koido biến mất vào khoảng năm 1990, khi ấy, Junji còn học cấp hai.

Junji kể, "Tôi nghĩ, lúc tôi bắt đầu có thể nhớ được mọi thứ xung quanh thì bà cụ Koido đã mất. Trong kí ức của tôi, ông Koido con cụ sống một mình ở đây. Mà tôi nhớ là mình chẳng mấy khi gặp được ông. Mặc dù cũng có ấn tượng về một người đàn ông đi qua đi lại trong đồng rác, song tôi không nói chuyện nhiều với ông ấy, cũng không nhìn kĩ nên giờ chẳng còn nhớ gì về ông Koido nữa. "

"Đó là một người kiệm lời và sợ người lạ. " Bà Kanae nói, "Không biết có phải là một hikikomori(1) không nữa. Ông ta gần như toàn chui rúc trong nhà, hiếm khi bước chân ra ngoài, cũng chẳng giao thiệp với hàng xóm. Trong ấn tượng của tôi, ông ta luôn có vẻ sợ hãi thứ gì đó. Có mấy lần tình cờ gặp, tôi đứng lại chào hỏi thì cứ nghe ông ta lải nhải về chuyện phải trốn vào nhà. "

Bởi vậy, bà cũng không biết ông Koido rốt cuộc là người như thế nào. Nhưng dù sao thì rác rưởi chồng chất trong nhà ông ta cũng đã gây ảnh hưởng nặng nề đến dân cư xung quanh.

"Ghê lắm nhé. Vào mùa hè, mùi hôi thối bay tới tận nhà tôi. Ruồi nhiều đã đành, ngay đến quạ với mèo cũng tập trung lại cả bầy. "

Lúc nhà ông Koido bắt đầu có rác tồn đọng, bà Kanae đã khéo léo than phiền, "Sao ông không xử lý đồng rác ấy đi? " Song, khi rác chất đến một mức độ nhất định, bà không còn nhắc nhở nữa.

"Bởi vì, giả sử tôi nói xong mà ông ta chịu xử lý thật thì có lẽ rác đã không chất lên cao như thế. Nếu quá đông dài rồi gây thù chuốc oán thì cũng không hay chút nào. "

"Tha6t4 khó xử. " Những người sống quanh đây, hễ gặp nhau là toàn bàn tán về chuyện này. Thế nhưng họ chỉ biết câm nín trước ông Koido lập dị kia. Dù bề ngoài tương đối hiền lành, ông ta có thể sẽ thay đổi hoàn toàn khi sinh ác tâm.

Bấy giờ, các nhà đầu tư đang bắt đầu thu mua đất. Mấy gia đình sống xung quanh lần lượt chuyển đi, sau đó, người ta không còn thấy ông Koido nữa.

" Ông ấy cũng chuyển nhà ạ? "

Kubo vừa nói thế, bà Kanae lập tức phủ định, " Không. Ông Koido đã qua đời mà không ai biết. "

Có vẻ là thi thể của ông đã được phát hiện trong ngôi nhà đầy rác.

" Chết bất đắc kì tử ạ? "

" Hình như vậy. Nghe nói, người của tổ dân phố đã phát hiện ra thi thể. Tôi nhớ lúc ấy đang là mùa hè. Dù sao cũng hơi quá mà. Họ vốn định tới hỏi đây là mùi gì mà hôi thối hết sức chịu đựng như thế, đến đó rồi mới biết ông Koido đã chết. Mùi ấy có một nửa là từ xác chết mà ra. Bởi vì bình thường ít nhiều cũng đã bốc mùi nên mọi người cũng không chú ý. Nói thế nào đi nữa thì ngôi nhà ấy cũng chứa cả núi rác, nhiệt độ không khí lại cao nên ai cũng nghĩ rằng nó bốc mùi là chuyện đương nhiên. "

Kubo hỏi gia đình Mashiko về nguyên nhân tử vong của ông Koido nhưng không ai trong số họ biết rõ, chứ chưa nói gì đến người sau này mới được gả đến đây như Miwa.

"Khi ấy, ông ta đã chết được một hay hai tuần... Tóm lại, hình như cũng khá lâu rồi. Có điều, tôi không nghe nói gì về việc có án mạng hay có ai đồng rằng ông Koido tự tử, cho nên, có lẽ là do ông ta chết bệnh. "

"Vậy còn những gia đình sống gần nhà ông Koido thì sao ạ? "

"Sát vách nhà ấy là gia đình Matsuzaka. Họ là một cặp vợ chồng lớn tuổi, đã sống ở đây kể từ lúc chúng tôi chuyển đến vùng này. Theo tôi nhớ thì họ không có con. Bà Matsuzaka rất tốt bụng, còn ông Matsuzaka lại trông có vẻ dẹt dẹt và hiền lành nên tôi nghĩ, với tính ấy thì họ khó mà mở miệng để trách cứ về vụ rác tồn đọng. Mặc dù họ luôn nói, 'Thật khó xử quá' 'Không biết phải làm sao đây' nhưng hình như họ chưa đến thẳng nhà ông Koido để phàn nàn bao giờ. "

Tuy không chắc lắm nhưng bà Kanae nhớ rằng ông Matsuzaka là dân làm công ăn lương, còn bà vợ ở nhà làm nội trợ. Khoảng mười lăm năm trước, trong số các gia đình có nhà nằm trên khu đất dùng để xây nhà trọ Okaya, gia đình Matsuzaka là hộ chuyển đi sớm nhất. Có điều, bà Kanae không biết họ đã đi đâu.

[1 SAO ✨ ✨ ✨ ~_~ 🐾]

(1) hikikomori: Những người tự giam mình trong phòng riêng sống biệt lập với xã hội trong một thời gian dài

TÀN UẾ

Ono Fuyumi

www.dtv-ebook.com

{2}

"Hình như họ nói sẽ về vùng nông thôn nào đó sinh sống. Đối diện nhà ông Koido là gia đình Nemoto. Tôi còn nhớ mang máng khuôn mặt bà cụ nhà ấy, những người khác thì...."

Theo lời Kanae thì có vẻ họ đã chuyển tới đây sau gia đình Mashiko. Nghe nói vợ chồng Nemoto hơn vợ chồng Mashiko khoảng mười tuổi. Tuy nhà ấy cũng có con nhưng hai gia đình không tiếp xúc với nhau nhiều nên bà Kanae không có mấy ấn tượng về họ. Junji cũng thế, cậu chỉ nhớ rằng bấy giờ nhà Nemoto không có trẻ con cùng trang lứa để cậu chơi cùng.

"Nghe đồn bà Nemoto lẫn thân khi về già. Mặc dù trông như thể một mình ông Nemoto chăm sóc bà, nhưng tôi vẫn nghĩ là họ sống với con trai."

Đối diện nhà Nemoto còn có nhà của gia đình Fujiwara. Họ là dân bản địa sống ở vùng này từ rất lâu về trước. Lúc mới chuyển đến đây, gia đình Mashiko từng được họ giúp đỡ tham gia hội tự quản, nhưng về sau, mối quan hệ của hai nhà cũng không quá thân thiết. Fujiwara là một gia đình làm nông, ruộng của cách nhà một quãng ngắn. Bà Kanae nhớ rằng ông Fujiwara hơn ông Shigeru chừng mười tuổi, ít nói và khá cầu nệ.

"Bà Fujiwara là một người thật thà chất phác. Những người tham gia và xử lý công việc trong tổ dân phố là cụ ông nên tôi gần như không có ấn tượng gì về bà."

Bà Kanae chỉ nhớ được ngần ấy. Ngoại trừ mặt với tên của gia đình đối diện và hai gia đình ở hai bên ra, bà cũng chỉ nhớ mang máng khuôn mặt của những người đã chuyển đi chứ chẳng biết gì về họ. Nhất là những

người đã rời đi trong thời kì kinh tế bong bóng, họ đã gần như biến mất khỏi trí nhớ của bà. Ông Shigeru còn thua xa, vì ông thậm chí không biết ai vào với ai. Dĩ nhiên, ông có ấn tượng về gia đình Koido, nhưng chỉ cũng mỗi nhà đó, những gia đình khác đều đã trở nên mơ hồ trong kí ức của ông. Junji nhớ được nhiều hơn ông Shigeru một chút, nhưng cơ bản thì cũng chẳng có gì khác biệt.

Rời khỏi nhà Mashiko, Kubo vẫn trong tình trạng gần như không thu được thông tin gì ngoại trừ ba manh mối mới.

Một, nhà của gia đình Koido là một ngôi nhà chứa đầy rác, chủ của nó là ông Koido đã chết bất đắc kì tử.

Hai, tuy gia đình Mashiko không nhớ được gì nhiều nhưng về cơ bản là không phát hiện ra thi thể của người tự tử trong các ngôi nhà, cũng chẳng có công trình kiến trúc nào trở thành hiện trường án mạng hoặc sự cố nghiêm trọng. Bà Kanae khẳng định, "Nếu có thì tôi tuyệt đối không quên." Song, đối với trường hợp tự tử bên ngoài thì bà không chắc chắn. Trong suốt thời gian gia đình Mashiko ở đây, tất nhiên trong khu phố vẫn có người qua đời. Dầu không nhớ cụ thể nhưng bà Kanae chắc chắn rằng cả bốn gia đình ấy đều đã từng tổ chức lễ tang. Tùy theo mức độ thân thiết với từng nhà mà bà đến dự tang lễ hoặc tham gia giúp chủ một tay. Tuy nhiên, bà không nghe thấy tin đồn gì về tự tử. Bởi vậy, mặc dù không thể hoàn toàn khẳng định, bà vẫn nghĩ rằng quanh đây chưa có vụ tự tử nào bao giờ.

Ba, kí ức về vùng đất này nhìn chung đã bị gián đoạn. Cũng có thể thấy đây chỉ là một hiện tượng phổ biến ở các khu đô thị Nhật Bản. Nhưng dù sao, kí ức về đất đai của vùng này cũng có hai vết nứt lớn.

Thứ nhất là do sự phát triển cao độ trong kỉ nguyên tăng trưởng nhanh, quyết định khai phá đất xun gwuanh nhà trọ Okaya đã dẫn đến việc dân bản địa lâu năm phải sống lẫn với dân nhập cư vừa chuyển đến. Vấn đề là au

đó, hai bên không hề có mối liên hệ mật thiết mà ngược lại, dường như đã có một bức tường ngăn cách giữa họ.

Trong vết nứt ấy còn đang tồn tại thì vết nứt thứ nhì đã xuất hiện bởi phong trào thu mua đất trong thời kì kinh tế bong bóng. Phần lớn dân bản địa lẫn dân nhập cư ở đây đều lục đục dọn nhà đi nơi khác, đồng thời, những gia đình mới ở các vùng khác cũng lần lượt chuyển tới vùng này. Hệ quả là hoạt động của hội tự quản vốn lấy dân bản địa làm trung tâm cũng phải bỏ dở. Mặt khác, những người chuyển vào đây đều là dân lưu động. Họ rất nhiên không tham gia hội tự quản, cũng không ở lại vùng này lâu mà sẽ chuyển đi nơi khác sau một thời gian ngắn. Chỉ có một vài gia đình thường trú lâu năm còn ở lại và một số gia đình vừa chuyển đến sau này mới có sự chuyển giao thế hệ. Phần lớn các hộ gia đình cảm rể ở đây đều chỉ có người già, rất ít gia đình mà cả ba thế hệ sống chung như gia đình Mashiko. Một khi bọn họ qua đời, rất có thể nhà của họ sẽ bị tháo dỡ rồi xây lại thành nhà trọ cho người độc thân hoặc cho những cặp vợ chồng trẻ thuê. Các nhà trọ sẽ càng thu hút dân lưu động, những người đó thì không lưu lại một mảnh kí ức nào về vùng đất này. Bởi vậy, có thể nói vết nứt thứ ba đang dần hình thành.

"Chắc tôi nên cảm thấy may mắn vì vết nứt thứ ba vẫn chưa kịp hình thành nhỉ?" Kubo nói, "Trễ thêm mười năm thì có lẽ những kí ức về vùng đất này đều đã biến mất cả rồi."

Ít nhất thì bây giờ cô vẫn còn tìm được dấu vết của những chuyện xảy ra trước kia. Nhưng vấn đề hiện tại là dấu liên lạc được với các gia đình đã sống ở đây lâu năm do nhà Mashiko giới thiệu, thì kí ức của họ cũng chẳng khác mấy gia đình Mashiko. Thông tin mà Kubo lấy được rất rời rạc, song ngoài cách tổng hợp và kết nối chúng lại với nhau để khôi phục hiện thực năm ấy ra thì chẳng còn cách gì khác, chẳng lẽ nào cũng mất rất nhiều thời gian.

"Mà nói gì thì nói tôi vẫn thấy lẩn tránh về chuyện ông Koido. Thi thể của ông ấy được phát hiện trong nhà, biết đâu... "

Tuy Kubo băn khoăn như thế, tôi vẫn cảm thấy rất khó hình dung ra mối liên hệ giữa cái chết của ông Koido và "tiếng quát chói" cùng "thứ gì đó trông như obi". Xét trên quan điểm con ma kia là một phụ nữ ăn mặt tươn tất đang đứng đưa trong bóng đêm, giả sử chiếc đai mà Kudo nhìn thấy là đai kim tuyến thật, thì có lẽ cô phải lần ngược về những chuyện xảy ra trước cả vụ ông Koido để tìm khởi nguồn của mọi chuyện.

Và rồi tôi đột nhiên nghĩ, hay là hai vụ này có gì liên quan?

Là điềm báo chẳng? Không, biết đâu ông Koido tự tử vì lý do cá nhân thì sao. Trước đây nữa thì có lẽ vốn cũng chẳng có ai tự tử cả, chưa biết chừng mọi chuyện đều chỉ là "hư vọng".

Tôi bắt đầu chú ý tới một chuyện khác.

Chỗ vợ chồng tôi đang ở, lúc trước chẵn chẵn cũng có chủ khác. Từ thời đồng ruộng hoang hóa không cửa đến bây giờ, không biết rút cuộc đã có bao nhiêu người từng trú ngụ nơi đây, và cuộc đời họ thế nào. Có nhiều người từng sinh sống, nghĩa là có nhiều chuyện từng xảy ra. Chuyện tốt có, chuyện xấu có, thi thoảng cũng sẽ có vài người bất hạnh mất sớm... Và chắc chắn có cả những người chết đi mà lòng còn vẫn vương.

Giả sử những cái chết đó gây ảnh hưởng đến tương lai thì nó sẽ kéo dài bao lâu? Vĩnh viễn hay có kì hạn? Trong trường hợp có kì hạn thì kì hạn đó là bao nhiêu năm? Mấy chục, hay mấy trăm năm?

"Mảnh đất" không chỉ ảnh hưởng tới người đã gây ra chuyện và sống trên đó vào thời điểm ấy, mà còn không ngừng sản sinh ảnh hưởng với những người ở về sau, dù họ chẳng hề làm gì. Nếu đây là sự thật thì trên thế giới này liệu có nơi nào hoàn toàn không vương "điềm gỡ" không?

Trong khi tôi còn đang băn khoăn về những vấn đề ấy thì đã sang năm mới.

Một sự kiện nhỏ xảy ra với tôi vào một ngày đầu tháng Hai. Chúng tôi làm lễ động thổ, nhân dịp khởi công xây nhà.

Tôi không tin vào lời nguyền hay bói toán, lúc xây nhà cũng không quan tâm phương vị hay phong thủy. Tuy nhiên, tôi vẫn làm lễ động thổ vì nếu thiếu nó, tôi sẽ cảm thấy không yên tâm. Mặc dù nghĩ bản thân như thế thật kì quái, tôi vẫn tham gia các nghi thức của buổi lễ.

Đồng thời tôi cũng tự hỏi, có bao nhiêu người biết về lịch sử mảnh đất mình đang sống? Trong trường hợp ở thuê, nếu không phải là nhà mới thì dĩ nhiên phải tự hiểu rằng có người khác từng ở nơi này trước mình. Phòng ốc đều lưu lại dấu vết của người thuê trước, như các tì vết nhỏ, đôi khi còn có hình vẽ bậy lên tường vân vân. Bấy giờ, dầu không thích thì ta vẫn sẽ ý thức được rằng từng có người từng tồn tại ở đây, chẳng qua là không hình dung được hình dáng cụ thể của họ, thời gian họ ở và những điều họ trải nghiệm. Nhìn chung, chúng ta không có cơ hội để tìm hiểu những điều ấy, cũng không nhất thiết phải tìm hiểu, lại càng không phải nói đến những chuyện xảy ra trước khi nhà trọ được xây.

Trường hợp xây nhà riêng cũng vậy. Nếu trên mảnh đất dùng để xây nhà đã tồn tại sẵn một công trình thì không nói làm gì, song, nếu là đất trống thì liệu có ai nghiêm túc suy nghĩ xem đất này khi xưa có cái gì hoặc ai đã từng ở đây trước khi nó trở thành đất trống không? Mà, chắc càng chẳng có bao nhiêu người tự hỏi rằng khi công trình cũ được xây nên thì ở đây đã có những gì đâu nhỉ?

Thực tế tôi cũng chẳng bao giờ để ý đến những điều ấy trong quá trình tìm đất. Khi bắt gặp một mảnh đất trống, tôi đơn thuần cho rằng ở đấy vốn chẳng có gì cả. Nếu thấy tàn tích của công trình trước, nhiều lắm thì tôi

cũng chỉ nghĩ là nó đã bị tháo dỡ chứ không bận tâm tự hỏi kiến trúc nó như thế nào hay có bối cảnh lịch sử ra sao.

Song, trong lúc sắp làm lễ động thổ, tôi lại bất giác thắc mắc, "trước kia trên mảnh đất này có gì". Liệu đã có ngôi nhà nào được xây ở đây hay chưa? Nếu rồi thì người sống trong ấy ra sao? Nguyên nhân khiến người đó quyết định bán nhà là gì? Trước khi nhà xây thì sao? Mảnh đất này có lịch sử thế nào?

Đối với trường hợp của tôi, việc tìm đáp án cho những câu hỏi ấy đơn giản, chỉ cần xem sổ đăng kí đất đai là biết được kha khá.

Trước khi mảnh đất này thuộc về tôi, vì trên sổ có ghi lại việc chuyển đổi đất nông nghiệp thành đất thổ cư. Dù không biết trước khi trở thành đất nông nghiệp thì nó là đất gì, nhưng tôi biết có một ngôi chùa nằm đâu đó gần đây. Theo như tìm hiểu thì ngôi chùa ấy đã bị tiêu hủy vào thời Heian(1). Hình như nó từng được trùng tu rồi lại bị phá hủy dưới thời Nam-Bắc triều (2) . Sau đó, nghe nói nơi đây là nơi đóng quân trong chiến tranh nên có lẽ khu đất này là đất trống, và đến thời Edo(3) thì thuộc tài sản hoàng gia. Vậy đây hẳn phải là đất nông nghiệp. Bước vào thời Minh Trị(4) , vùng này trực thuộc Kyoto nên đã được phân cấp thành thôn. Tóm lại, có thể nói trước kia ở đây chẳng có công trình nào cả.

"Trên mảnh đất này không có gì cả. " Ý nghĩ đó làm tôi thấy an tâm đến lạ. Bởi mục đích của tôi khi chọn mua đất là để ở tới cuối đời, nên tôi không muốn mua phải một mảnh đất có bối cảnh hoặc lai lịch phức tạp. Và lại, tuy vẫn có khả năng đã từng xảy ra sự cố trên mảnh đất này, ngay cả khi nó chỉ là đất nông nghiệp, thì chẳng lẽ tôi cũng đã làm đầy đủ các nghi thức của lễ động thổ. Thế nên, dù cho có nhân duyên gì tồn tại đi chăng nữa, bây giờ chúng cũng phải biến mất hết rồi. Nghĩ thế, tôi cảm thấy cực kì nhẹ nhõm.

(1) Quảng thế kỉ 8 đến 12

(2) Thế kỉ 14

(3) Quãng thế kỉ 17 đến 19

(4) Nửa cuối thế kỉ 19 sang đầu 20

TÀN UẾ

Ono Fuyumi

www.dtv-ebook.com

2- Gia Đình Kuroishi

Lúc này, Kubo vừa phỏng vấn dân bản địa vừa tiếp tục hỏi thăm cách liên lạc với những người từng thuê nhà trọ Okaya. Đối tượng hỏi thăm hữu ích nhất là nhóm các bà mẹ trẻ hay tụ tập trước cổng nhà trọ. Một bà mẹ trong số họ nói đã bắt gặp một người như thế tại các cửa hàng mà mình thường ghé qua nên Kubo bèn nhờ người này giới thiệu và lấy số điện thoại liên lạc giúp.

Khi mùa xuân gần kết thúc và nhường chỗ cho mùa hạ, một phụ nữ tên là Otsuka thông báo cho Kubo, "Tìm được rồi."

Otsuka có một cô con gái ba tuổi gia đình, họ đang ở trong một khu tập thể gồm sáu ngôi nhà còn tương đối mới nằm sát vách nhà trọ Okaya. Cô Otsuka nói người mà cô nhắc đến là Kuroishi, một phụ nữ khá thân thiết với cô. Họ gặp nhau ở trung tâm thương mại trước nhà ga và Kuroishi đã đồng ý cho Kubo phỏng vấn.

Thế nhưng, khi Kubo hỏi Kuroishi đã thuê phòng ở nhà trọ vào lúc nào thì Kubo với Otsuka bắt đầu rơi vào cảnh ông nói gà bà nói vịt. Nói chuyện với nhau được một lát, Kubo mới phát hiện thì ra Otsuka đã hiểu nhầm.

"Xin lỗi. Thế ra cô muốn tìm người thuê cũ của nhà trọ à? Kuroishi khi trước không ở nhà trọ Okaya mà ở ngôi nhà nằm chếch sang phía bên kia đường so với nhà tôi."

Nói vậy thì chẳng lẽ người trong khu vực này hầu như đều không ở được lâu sao?

Khu tập thể nhỏ nằm cạnh nhà trọ Okaya vốn được xây để bán phân lô. Nghe nói trên tờ quảng cáo lúc bắt đầu rao bán, khu nhà này cũng có một cái tên nghe ra dáng khu tập thể lắm, có điều, chính người mua là Otsuka cũng không nhớ nổi tên nó là gì nên tôi sẽ tạm gọi đó là khu tập thể Okaya để dễ dàng nhận biết.

Khu tập thể Okaya bắt đầu được rao bán vào năm 1995, hai năm sau khi nhà trọ hoàn công và lục tục có người chuyển vào ở. Otsuka đã ký hợp đồng mua nhà từ lúc khu tập thể Okaya vừa được rao bán. Khi đó, bởi nhà vẫn đang trong giai đoạn lắp và dựng khung nên có thể thay đổi thiết kế nếu muốn. Các nhà khác cũng thế, do đó, vẻ bề ngoài của mỗi ngôi nhà, tùy theo cá tính của chủ nhân mà ít nhiều có sự khác biệt. Dù vậy, về cơ bản thì cả sáu nhà đều nhỏ, hẹp, xây bằng gỗ và có ba tầng. Nhà trong khu này được xây đối diện nhau theo từng cặp qua con đường riêng của khu tập thể; hai bên Đông, Tây mỗi bên ba nhà. Đến khi xây xong và thủ tục chuyển nhượng hoàn tất thì đã sang năm 1996, bấy giờ, gia đình Otsuka mới chuyển vào khu tập thể Okaya.

Nghe nói, đã có hai trong sáu hộ gia đình ở khu này chuyển đi nơi khác.

"Một hộ ở được gần một năm thì rời đi. Do người chồng phải chuyển công tác, không biết liệu có còn quay lại đây không nên họ muốn bán nhà. Hình như mãi không tìm được người mua, và lại có thể đến giờ ngôi nhà ấy đã ngừng rao bán vì không thấy bảng hiệu của công ty môi giới cắm ở đó nữa."

Hộ còn lại là gia đình Kuroishi. Khi khu tập thể xây xong, Kuroishi chuyển vào đây ở, được ba năm thì lại chuyển ra ngoài. Sau đó họ cho thuê ngôi nhà ấy, mà hình như cũng không ai ở đó được lâu.

"Từ lúc Kuroishi chuyển ra ngoài đến nay đã được 3 năm. Trong ba năm này đã có ít nhất 5 hộ khác nhau thuê ngôi nhà, thời gian ở ngắn nhất

là 3 tháng dài nhất là của người đang thuê hiện tại. Gần 2 năm rồi thì phải."

Khu tập thể Okaya mới đưa vào hoạt động được 6 năm, thế mà trong sáu chủ sở hữu ban đầu đã có tới hai chuyển đi. Chuyện này có vẻ không bình thường cho lắm. Nếu đây là nhà cho thuê thì không nói làm gì, vấn đề ở chỗ, nhà trong khu này là để bán. Thêm nữa, một trong hai ngôi nhà ấy đã bỏ không được 5 năm, ngôi nhà còn lại thì chỉ trong vòng 3 năm đã đổi khách trọ ít nhất 5 lần. Tính đến thời điểm hiện tại, người ở được lâu nhất là một người đàn ông tên Ando, có vẻ vẫn còn độc thân. Otsuka không rõ Ando là người thế nào bởi lúc chuyển tới anh ta không sang nhà cô để chào hỏi, mà cô cũng gần như không có trò chuyện gì với anh ta, chỉ nhìn thấy bóng dáng anh ta lúc sáng đi tối về.

Khi chuyển nhà Kuroishi chỉ giải thích, "Ở nhà nguyên căn phiền phức lắm" Otsuka thầm nghĩ, " Không biết ý Kuroishi là tính cách cô không thích hợp để ở nhà nguyên căn hay bởi vì việc chăm sóc và dọn dẹp cả ngôi nhà như thế khi con còn nhỏ là quá sức cho cô ấy."

... Rốt cuộc thì tại sao Kuroishi lại dọn đi ?

Đầu tháng 8, nhờ Otsuka giới thiệu, Kubo đã gặp được Kuroishi. Bây giờ cô đã 36 tuổi, có một con gái 8 tuổi. Cô chuyển đến khu tập thể Okaya năm 29 tuổi, khi ấy con gái cô mới chỉ 1 tuổi. Nhà cô nằm ở góc Tây đường nội khu tập thể gần, với đường công cộng nhất.

Về lý do dọn nhà, Kuroishi giải thích là bởi tính cách cô không thích hợp với việc ở nhà nguyên căn. Chồng cô thường xuyên đi công tác xa nhà lâu ngày, và cô không thích cảm giác bồn chồn khi ở nhà một mình với con gái.

"Sao chị lại bồn chồn?" Kubo hỏi, " Tôi thấy trị an ở đây có kém lắm đâu?"

"Không phải vì tôi thấy trị an kém..." Kuroishi ngáp ngừng nói. "Toàn là mấy chuyện vặt vãnh thôi, nhưng mà... Có nhiều cuộc gọi điện thoại quấy rối gọi tới nhà tôi. Nó bắt đầu từ lúc chúng tôi chuyển vào khu tập thể, về sau, tần suất càng ngày càng tăng... Hình như không phải có người cố tình gọi đến để hăm dọa, vì hầu hết đều là những cuộc gọi không lời. Tôi không thấy sợ, có điều... Và lại, trong khoảng thời gian tôi sống ở ngôi nhà đó, chẳng phải có nhiều vụ việc đáng ghê tởm xảy ra như giết người ngẫu nhiên hoặc vị thành niên phạm tội sao?"

"Chị không đoán ai là người gọi những cú điện thoại quấy rối nó ư?"

"không... Hể nhận được điện thoại quấy rối là thế nào tôi cũng đi kiểm tra xem cửa đã khóa hết chưa. Nhà nguyên căn có nhiều cửa sổ. Tất nhiên tôi luôn chú ý khóa cửa cẩn thận, nhưng nếu cửa kính mà vỡ thì coi như xong, chưa kể cửa phụ với cửa sổ còn nằm đầy rẫy trong mấy cái góc khuất chẳng ai chú ý."

Khi ngồi trong phòng khách, cô sẽ để ý đến cửa sổ phòng vệ sinh và phòng ngủ; nếu đang ở phòng ngủ thì cô cũng canh chừng cửa sổ trong phòng vệ sinh và phòng khách; lúc đi quanh nhà để kiểm tra xem cửa nào để đóng hết chưa, cô không khỏi lo lắng cho con gái đang ở một mình.

"Chắc vì tôi cứ thấp thỏm lo âu như thế nên mới bắt đầu có cảm giác về tiếng bước chân hay tiếng gì đấy phát ra từ nơi nào đó trong nhà. Cứ như là trong phòng bên cạnh, phòng trên lầu, nói chung là ở những chỗ mà tôi không thể nhìn thấy, dường như có ai đó đang đi qua đi lại... "

Ví như có một đêm, Kuroishi đang dỗ cho con gái say giấc trong phòng ngủ thì bỗng có âm thanh vang vọng đến từ gian bên cạnh. Cô nghĩ, nghĩ âm thanh ấy nghe như có người đang vừa đi lại vừa di chuyển đồ đạc.

Gian phòng sát vách phòng ngủ có dĩ để trống vì cô định mai này dùng nó làm phòng riêng cho con gái. Bên trong không có đồ đạc, chỉ có

vài rương quần áo, một ít đồ chơi hay những món đồ cho người nhà hoặc bạn bè tặng mà con cô chưa tới tuổi dùng đến. Kuroishi cho rằng âm thanh mà không nghe được là tiếng phát ra khi có người lên lút di chuyển mấy thứ này.

Cô không dám chạy sang phòng bên, nhưng dù không sang xem mà âm thanh cứ vang lên như thế thì cô vẫn thấy sợ. Do dự mãi, cuối cùng của cũng nơm nớp đi xem, song lại chẳng phát hiện ra điều gì bất thường. Bởi vậy, cô nghĩ chắc tại mình nhạy cảm quá.

Đến những lần tiếp theo, một mặt cô biết có thể lại là do ảo giác, mặt khác cô vẫn nghĩ, "Biết đâu lần này là thật."

Dù là một ống rút thăm chứa nhiều lá trợt thì vẫn sẽ có lá vài lá trúng. Thế nên, Kuroishi cũng không thể khẳng định chắc chắn rằng hiện tượng khi không có lần nào là thật.

Âm thanh nọ khiến Kuroishi thấp thỏm lo sợ, song cô lại không dám chạy sang phòng bên để kiểm chứng. Trong lúc do dự cô vẫn luôn mong sao âm thanh ấy ngừng lại, thế nhưng nó vẫn cứ vang lên. "Thịch", nghe như có người đang giẫm mạnh xuống sàn nhà. " Cạch", nghe như có người chạm vào thứ gì đó.

Lần này cũng vậy, Kuroishi lưỡng lự hết như mọi lần rồi mới đứng dậy. Cho đến thời điểm ấy, cô vẫn nghe thấy tiếng động lạ kia.

Kuroishi nhẹ nhàng mở cửa phòng ngủ, nhìn trái nhìn phải, chắc chắn rằng hành lang không có ai, đoạn qua rên bước ra khỏi phòng. Vừa nghĩ giá mà âm thanh ngừng vang bây giờ thì tốt quá, cô vừa ép sát người vào tường đi, về phía gian phòng vách cũng nằm đối diện với cầu thang. Tới nơi, cô nhẹ nhàng áp cả tai lẫn má lên cửa, sát đến mức ngay cả huyết xuất cốc(1) cũng cảm giác được sự lạnh lẽo của cánh cửa. Đang dùng tai nghe ngóng động tĩnh thì, "hầy... " cô bỗng nghe thấy tiếng thở dài trầm thấp của đàn

ông vang lên từ bên tai còn lại, gần với mức cô tưởng như cảm nhận được hơi thở của người đó ở dái tai.

Kuroishi ngoảnh phắt ra nhìn, mặt mày trắng bệch.

Chẳng hề có một bóng người, dù là bên cạnh cô hay trong hành lang mờ tối xung quanh.

"...Đương nhiên, tôi nghĩ đây là do ảo giác. Có điều, tôi không sao sống được trong ngôi nhà ấy nữa."

Kuroishi đã than thở với chồng và cha mẹ ruột. Nghe họ quan tâm an ủi "Không có chuyện gì đâu", cô đã tưởng rằng mình vẫn có thể tiếp tục chịu đựng, song, khi chỉ có cô với con gái ở nhà, Kuroishi luôn cảm thấy hình như có sự tồn tại của ai khác nữa. Cô không bao giờ được tiếng bước chân hay tiếng động do "người đó" gây ra.

"Vì quá sợ nên mỗi khi chồng đi công tác xa, tôi đều gọi cha mẹ ruột hoặc cha mẹ chồng ở cùng... Có lẽ không hẳn tất cả đều do tôi tưởng tượng, bởi mẹ tôi nói bà cũng nghe thấy tiếng động lạ. Tóm lại, ngôi nhà ấy khiến chúng tôi khó chịu."

Khoảng thời gian này, các thánh viên trong gia đình Kuroishi liên tiếp gặp chuyện không may. Đầu tiên là con gái cô bị bệnh, xuất hiện triệu chứng hen suyễn, thế nhưng khi đưa con đi khám, bác sĩ lại bảo bé không mắc bệnh này. Tiếp theo là cô đang trên đường đi mua sắm về thì bị xe đạp tông ngã. Trong buổi chạng vạng của mùa đông, người trên xe không lắp đèn trông như một bóng đen. Vẫn giữ nguyên tốc độ, chỉ nói độc một câu "Xin lỗi" rồi đạp xe đi mất hút, để mặc cô ngã dưới đất không đứng lên được vì bị đau ở hông và chân. Lúc đó, cô không mang điện thoại di động nên đành gặng lê chân đến nhà dân gần nhất rồi nhờ họ gọi xe cấp cứu giúp.

"Nghe giọng thì có vẻ người đó còn trẻ. Hắn mặc màu đen từ đầu đến chân, hình dáng không rõ ràng, trông chẳng khác gì tội phạm giết người... Tôi biết người ta không cố ý, nhưng tôi có cảm giác hắn đã cười khi nói 'Xin lỗi'."

Sau đó, đến lượt mẹ cô ngã cầu thang và bị thương khi tới nhà để giúp đỡ cô, rồi chồng cô gặp tai nạn giao thông khi đang lái xe đến nhà hàng ăn trưa.

"... Mặc dù có lẽ không phải tại ngôi nhà ấy, nhưng tôi cho rằng nó đã mang vận rủi đến cho gia đình, bởi trước lúc mua nó thì chẳng có chuyện gì xảy ra với chúng tôi cả. Mặc khác, hồi trước cha mẹ chồng tôi nói muốn sống trong nội thành vì nơi bọn họ đang ở không tiện mua sắm hay khám bệnh nếu không có xe, giờ mua căn hộ chung cư, chúng tôi có thể tới sống chung cho đến khi họ về hưu."

Sau khi bàn bạc với gia đình, Kuroishi đã mua một căn hộ trong khu chung cư gần nhà ga rồi chuyển tới đó sống.

"Tôi cảm thấy nhẹ nhõm hẳn. So với nhà nguyên căn, chung cư cho tôi cảm giác an toàn hơn nhiều, vả lại, một phần cũng vì căn hộ của tôi ở tầng tám. Chuyển nhà xong, con gái tôi khỏi bệnh, cũng không ai gọi điện quấy rối nữa. Chắc do bản thân đã yên tâm nên tôi chẳng còn nghe thấy tiếng động lạ như trước."

Kuroishi không hề lưu luyến ngôi nhà ở khu tập thể Okaya, song, bởi chưa trả hết nợ nên cô cho thuê ngôi nhà ấy để lấy tiền thanh toán. Dù giao quyền quản lý cho công ty môi giới nhưng cô vẫn nghe nói ai thuê này ấy đều không ở được lâu, có điều, vì không tiếp xúc với khách trọ nên cô cũng không rõ tại sao lại chuyển đi chỉ sau một thời gian ngắn. Hình như nhân viên môi giới nói "Thình thoảng vẫn có chuyện thế này xảy ra" thì phải.

"Phải chăng ngôi nhà ấy thực sự có điểm bất thường? Tuy tôi muốn bán lại, lỗ vốn cũng không sao, nhưng nghe nói vì lúc trước tôi dọn đi sớm quá nên giờ khó bán."

Gặp Kuroishi xong, Kubo nói, "Tâm trạng của tôi bây giờ hơi phức tạp."

Dựa trên câu chuyện của Kuroishi thì khu tập thể Okaya và nhà trọ Okaya chẳng có điểm chung nào. Ngược lại, thậm chí khó mà nghĩ rằng có điều bất ổn ở đây. Vụ điện thoại quấy rối, dẫu gây cảm giác khó chịu, nhưng không đến mức phải gọi là "chuyện lạ". Trong thời buổi này, nó xảy ra như cơm bữa.

Đúng là chúng tôi đều cảm nhận được tình hình trị an đang ngày càng kém đi, rõ ràng nhất là trong khoảng thời gian Kuroishi ở tại khu tập thể Okaya, từ năm 1996 đến 1999. Trước khi Kuroishi chuyển vào nhà mới một năm, cũng là năm cô kí hợp đồng mua nhà, đã có một vụ tấn công ga tàu điện ngầm bằng khí độc sarin. Hành động man rợ như xả khí độc vào ga tàu điện ngầm trong giờ cao điểm đã khiến nhận thức về độ an toàn xã hội của chúng tôi thay đổi hoàn toàn. Vào năm 1996 khi Kuroishi dọn đến khu tập thể, tàn dư của vụ tấn công bằng khí độc năm 1995 còn chưa dứt thì năm 1997 lại xảy ra vụ giết hại trẻ em hàng loạt tại Kobe khiến xã hội hấn động; tiếp theo là vụ đầu độc cà ri Wakayama năm 1998. Đến năm 1999, hai vụ giết người hàng loạt xảy ra liên tiếp ở hai địa điểm Ikebukuro và Shimonoseki, nạn nhân của hai vụ đều bị chọn ngẫu nhiên. Việc các phương tiện truyền thông đại chúng liên tục đưa tin đã đẩy sự bất an của người dân đến đỉnh điểm. Ngoài ra, còn có vụ nam sinh dùng dao bươm giết cô giáo năm 1998, được biết đến với cái tên "vụ giết hại giáo viên nữ của trường Tochigi"; tiếp đó là vụ giết hại một cặp mẹ con ở thành phố Hikari năm 1999; hai vụ này đều xảy ra trong thời kì xã hội đang quan tâm đến tội phạm vị thành niên kể từ sau vụ giết hại trẻ em hàng loạt năm 1998. E rằng lúc ấy Kuroishi đã bị lẫn lộn ấn tượng về những vụ án này.

Năm 2000- năm cô chuyển nhà - là năm được xem như thời đại của những hung thủ 17 tuổi với ba vụ án : vụ giết hại bà nội trợ ở Toyokawa, vụ cướp xe buýt Nishitetsu và vụ con trai giết mẹ bằng gậy kim loại ở Okayama. Ngoài ra, năm nay còn có một số vụ khác như cậu bé 16 tuổi giết mẹ ở Yamaguchi, cậu bé 15 tuổi giết hại một gia đình sáu người ở Oita và cậu bé 17 tuổi đặt bom trong một cửa hàng băng đĩa ở Kubuki-cho. Qua những vụ việc trên, chắc hẳn ai cũng sẽ có ấn tượng là số lượng tội phạm vị thành niên đột ngột tăng vọt vào năm 2000. Trên thực tế, nỗi bất an "tội phạm vị thành niên" vốn mạnh nha trong dư luận từ lâu rồi. Chỉ hiếm lúc trước thì ít và rải rác ở một số nơi thôi, còn bây giờ đã lan rộng ra toàn xã hội.

Thành thật mà nói, những vụ việc tương tự đã xảy ra nhiều lần trong quá khứ, nói cách khác là số lượng tội phạm vị thành niên chưa giảm sút bao giờ. Chẳng qua trước đây nền trị an vẫn chưa quá kém và tội phạm cũng chưa hung bạo như hiện tại. Và lại, đây còn là thời kì các phương tiện truyền thông đại chúng phát triển, việc tiếp cận với thông tin đã thúc đẩy nỗi bất an ở người dân, nên khi nhận được điện thoại quấy rối thì cảm thấy lo lắng cho sự an toàn của bản thân cũng là lẽ đương nhiên. Khi tâm trạng thường xuyên bồn chồn, lo sợ thì sẽ dễ sinh ảo giác rằng có người khác trong nhà hoặc nghe thấy những âm thanh vốn không tồn tại. Hơn nữa, nếu xét đến triệu chứng bệnh xuất hiện ở con gái Kuroishi và thời gian hoàn công của ngôi nhà thì có thể đó là Hội chứng ngôi nhà bệnh. Hóa chất dùng trong xây dựng đã gây ảnh hưởng đến tinh thần của Kuroishi và đường hô hấp của con gái cô. Lúc này, nếu lại liên tiếp xảy ra chuyện Không may trong gia đình thì dĩ nhiên cô nghĩ mình đang ở trong một "ngôi nhà mang vận rủi", mà thế thì cũng chẳng có gì lạ khi Kuroishi muốn mua một căn hộ mới.

"Nhưng... " Kubo nghiêng đầu tỏ vẻ thắc mắc, "Gia đình Otsuka không gặp phải bất cứ chuyện gì, những gia đình còn lại cũng thế, bình

thường nữa là đằng khác, chỉ có hai ngôi nhà kia rơi vào tình trạng không ai ở được lâu thôi..."

Hai ngôi nhà đó chính là nhà của Kuroishi nằm bên mé Tây đường nội khu, gần đường chung nhất và một nhà nằm ở trong cùng mé Đông, sát vách nhà trọ Okaya. Nhà phía Đông là của gia đình đã chuyển ra khỏi khu tập thể đầu tiên. Chẳng biết tại sao họ ở chưa đầy một năm đã chuyển đi, cũng không thể kiểm tra xem bây giờ đã có ai mua lại nó hay chưa.

"Nhưng, chỉ trong vòng ba. Năm mà đã đổi khách thuê ít nhất năm lần thì chắc hẳn phải có điểm kì lạ ở đây."

Đúng là khó hiểu thật. Đối với cá nhân tôi mà nói, giả sử không định ở vùng đó lâu dài thì ngay từ đầu đã chẳng việc gì phải thuê nhà trọ.

"Nếu có thể hỏi chuyện người đang thuê nhà của Kuroishi thì tốt biết mấy. Song, tôi gần như chẳng gặp anh ta bao giờ, đột nhiên chạy tới hỏi thì lại giống phỏng vấn bất ngờ, mà tôi thì không muốn làm thế..."

"Có lẽ nên dừng ở đây thôi." Tôi cười gượng, "Chúng ta tìm hiểu việc này chỉ vì tò mò chứ không phải vì nghĩa vụ tra xét đến cùng."

"Nói cũng đúng." Kubo cười.

"Dạo này âm thanh kia thế nào?"

Nghe tôi hỏi, Kubo liền trả lời với giọng điệu mất tự nhiên "Vẫn thế."

Chẳng bao lâu sau khi Kubo phỏng vấn Kuroishi, vào đúng đêm Daimonji(2) tôi nhận được cú điện thoại của một người mà tôi không ngờ tới.

Vì quyết định sẽ dọn sang nhà mới vào cuối năm nay nên đêm đó là lần cuối cùng tôi đứng trên sân thượng của khu nhà trọ quen thuộc để ngắm

pháo hoa. Ngắm pháo hoa với chồng trong tâm trạng đầy bù ngùi xong, tôi quay xuống thì nhận được cú điện thoại kia.

Người gọi là Yashima đã từng ở căn 401 của nhà trọ Okaya.

Thật ra, tôi đã nghĩ đến khả năng có thể Yashima sẽ đăng kí xin kéo dài thời hạn nhận thư và bưu phẩm nên mới viết thư cho cô. Tiếc là bức thư bị gửi trả về, vì vậy, tôi đã thử đổi sang dùng dịch vụ giao hàng tận nhà. Muốn sử dụng dịch vụ của bưu điện thì phải do chính người nhận đăng kí với thời hạn là một năm, sau một năm phải gia hạn lại một lần nữa. Trong khi đó dịch vụ giao hàng tận nhà thường năm luôn địa chỉ mới của người nhận để đưa hàng tới tận nơi. Tiupuy nhiên, dịch vụ giao hàng tận nhà không bảo đảm được khi nào vật phẩm sẽ đến tay người nhận, cho nên cũng không có kì hạn như bưu điện. Nhưng tóm lại, chỉ cần nhân viên giao hàng tận nhà xác định rằng có thể giao là được, và tôi đã thành công.

Yashima có con nhỏ nên cô thường xuyên dùng thư đặt hàng hoặc mua hàng qua mạng, do , tần suất cô sử dụng dịch vụ giao hàng tận nhà là khá cao. Hơn nữa, hình như nhà mới của cô nằm trong khu vực quản lý của một công ty giao hàng tận nhà, bởi thư và sách tôi gửi kèm đã đến tay cô một cách thuận lợi. Trong thư, tôi viết, "Tôi có chuyện muốn hỏi về nhà trọ Okaya, nơi cô từng sống trước đây, " và cô đã gọi điện cho tôi.

-----

(1) Huyệt suất cốc: gập vành tai về phía trước và ép sát vào đầu, đo từ điểm cao nhất vành tai lên phía trên 1,5 tấc là huyệt suất cốc

(2) Daimonji: 16/8 là đêm bắn pháo hoa Kyoto

TÀN UẾ

Ono Fuyumi

www.dtv-ebook.com

3 - Nhà Trọ Okaya, Căn 401

Yashima chuyển vào nhà trọ Okaya vào cuối tháng Ba năm 1999.

Bởi chồng cô phải chuyển công tác nên họ muốn tìm một nơi ở mới có giao thông thuận tiện. Lúc ấy, nhân viên của đại lý bất động sản đã giới thiệu nhà trọ Okaya cho họ. Khác với Kubo, Yashima nói vốn không thích nhà trọ này, cũng chẳng thích căn 401.

"Trước đó, tôi đã liên hệ với đại lý và được họ giới thiệu cho vài căn để chọn, họ còn fax cả bản vẽ mặt bằng cho tôi nữa. Nếu chỉ nhìn bản vẽ thì tôi thích căn hộ ấy nhất nhưng..."

Từ bản vẽ mặt bằng và điều kiện thuê, Yashima chọn ra sáu căn, sau đó gửi con gái chỉ mới hai tuổi cho một người bạn trong khu rồi cùng chồng đi xem căn 401. Tuy nhiên sau khi xem xong, cô lại không thích nó nữa.

, Tôi không chỉ ra được vấn đề nằm ở đâu, nhưng có cảm giác nó âm u thế nào ấy."

Căn hộ được sửa sang lại và trang hoàng đẹp, không hề cũ kỹ, hơn nữa ánh sáng rọi được tới cả góc phòng. Ấy thế mà chẳng hiểu sao cô lại thấy hó âm u. Khi cô hỏi chồng "Anh không thấy hơi âm u à?" thì chồng cô có vẻ ngạc nhiên. "Âm u chỗ nào?" Thực tế, căn 401 là sáng sủa nhất trong số các căn mà họ đi xem ày hôm ấy. Thêm vào đó, tầm nhìn từ ban công tầng bốn rất thoáng đãng, không có bất cứ vật gì che chắn, trông thấy cả đồi núi xanh tươi ở phía xa. Dù vậy, Yashima vẫn lưỡng lự. Nếu có thể, cô không muốn ở nhà trọ Okaya chút nào, song, xét trên phương diện tiền thuê, diện

tích, môi trường sống cho tới mức độ tiện lợi của hệ thống giao thông thì căn 401 của nhà trọ Okaya hội tụ đủ những điều kiện tốt nhất.

"Nếu được thì tôi muốn tìm thêm một thời gian nữa xem sao. Có điều vì quyết định điều động của chồng tôi quá gấp rút, ngày 1 tháng Tư đã phải trình diện ở công ty mới nên chúng tôi chẳng còn dư dả thời gian để tiếp tục tìm nhà."

Bởi không thể nói rõ được mình dị ứng với căn hộ ở điểm nào và lại chồng cô cũng có vẻ thích nên Yashima đã đồng ý. Sau đó, họ vội vàng chuyển nhà và may mắn sắp xếp xong xuôi vào ngày cuối cùng của tháng Ba.

"Nhưng tôi vẫn cảm thấy căn 401 âm u. Hễ ở trong đó là tôi lại buồn rầu chán nản. Tôi vẫn là một người không thích ra khỏi nhà, vậy mà từ khi chuyển đến đây, tôi lại ra ngoài thường. Chính tôi cũng chẳng biết tại sao mình lại không muốn ở nhà nữa."

Mặc dù sau này đã quen dần với nhà trọ Okaya, đôi khi cô vẫn nghĩ, "Nếu không phải căn này thì tốt." Tóm lại là cô vẫn hơi hối hận khi đồng ý thuê ở đây.

Dường như chỉ có một mình Yashima có cảm giác đó, còn chồng và con gái cô lại thích nơi này. Chỗ gia đình có thuê lúc trước nằm cạnh một con đường hẹp đã cũ, lưu lượng xe cộ lại cao. Trên đường lúc nào cũng nhiều xe tải, không có đường dành cho người đi bộ nên cô không thể tự đi mua sắm, hơn nữa nếu muốn đến công viên thì phải băng qua đường. Con gái cô, bé Mito, năm ấy lại đang ở tuổi bắt đầu tập đi, khiến cô luôn thấp thỏm lo âu. So ra thì căn 401 cho cô cảm giác an tâm hơn nhiều. Cô có thể vô tư dắt Mito đi tản bộ mua sắm; nếu muốn tới khu trung tâm trước nhà ga, cô có thể băng qua khu dân cư vắng xe qua lại hoặc đi trên làn đường dành cho người đi bộ của đường lớn; hơn nữa, công viên cũng gần nhà.

Dù vậy, chẳng hiểu sao cô vẫn không thể thích nổi căn 301. Nhất là từ khi chuyển đến, bé Mito thường nhìn chăm chăm vào khoảng không nơi vốn chẳng có vật gì khiến Yashima càng thêm khó chịu. Ngay hồi còn nằm nôi Mito đã là một đứa trẻ hơi kì lạ. Bé thường nhìn đăm đăm vào một điểm nào đó. Có lúc bé nhìn khoảng không với ánh mắt sáng lấp lánh rồi đột ngột bật cười, hoặc vui vẻ dang rộng hai tay như đang chơi với một người vô hình. Mỗi lần Yashima trông có vẻ uể oải, Mito sẽ nhìn cô một cách chăm chú bằng cặp mắt to tròn. Thế nên, việc bé luôn nhìn không tiêu điểm cũng không hẳn là do nhà trọ mới. Chồng cô trấn an, "Không phải con luôn làm thế à?" nhưng Yashima vẫn thấy có gì khang khác.

"Trước đây, dù thường nhìn đăm đăm vào một điểm nào đó, bé vẫn sẽ nhìn nhiều chỗ khác nhau, vậy mà sau khi chuyển đến nhà trọ Okaya, bé chỉ luôn nhìn đúng một chỗ, đó là nơi trần nhà tiếp giáp giữa phòng khách và phòng ngủ."

Thấy con cứ nhìn mãi vào chỗ ấy, cô không khỏi có cảm giác "hình như ở đó có gì".

"Con đang nhìn gì vậy?" Cô hỏi Mito thì bé trả lời "Xích đu."

Hiển nhiên, "xích đu" mà Mito nói khác với xích đu trong công viên. Thình thoảng, bé còn vươn tay ra như đang muốn sờ vào cái xích đu vô hình ấy.

Cùng lúc, Yashima còn nghe trong phòng vang tiếng "soạt" như có người đang quét tước. Ban đầu, cô nghĩ đấy là tiếng lê chân bước đi, hoặc âm thanh phát ra khi xoa tay lên mặt chiếu. Cô giật mình ngoảnh nhìn thì chẳng thấy gì ở đấy cả, hơn nữa âm thanh cũng sẽ ngưng bật. Nhưng Mito vẫn nhìn không rời mắt.

Đến khi bắt gặp Mito cầm một sợi dây buộc vào cổ thú bông mà bé yêu thích để chơi, Yashima mới thấy thực sự bất thường. Nhìn bé cầm một

đầu dây, dùng đưa con thú bông và nói, "Xích đu," Yashima liền tưởng tượng ra cảnh thứ gì đó đang bị treo lên trần phòng ngủ và dùng đưa.

"Thế nên tôi mới viết thư cho chị..."

Yashima viết thư cho tôi vào tháng Bảy, khi ấy Mito vẫn nhìn chăm chăm vào không trung. Cô đã hỏi Mito nhiều lần, nhưng hình như con gái cô chỉ có thể nhìn thấy sợi dây. Ngoài ra, tiếng "soạt" nọ vẫn vang lên đều đặn, hơn nữa đến tối, Yashima còn nghe được tiếng bò qua bò lại trong phòng.

"Cả nhà chúng tôi thường trải đệm và ngủ chung trong phòng ngủ. Nếu tỉnh giấc vào giữa đêm thì sẽ nghe thấy âm thanh như có gì đang bò qua bò lại ở đầu giường. Cả chồng tôi cũng nghe thấy vài lần rồi."

Bởi vì bị mắng, Mito không dùng dây cột vào cổ thú bông nữa, nhưng có vẻ bé vẫn nhìn thấy sợi dây treo lủng lẳng trên trần nhà. Lúc trước, bé thường nhìn nó với vẻ mặt hài lòng, song, vào khoảng thời gian Yashima viết thư cho tôi, bé đã tỏ ra sợ hãi.

"Từ tháng Chín, tôi bắt đầu nghe tiếng trẻ con khóc."

Bởi cái nóng khắc nghiệt của mùa hè vẫn còn sót lại nên gia đình Yashima thường xuyên để cửa sổ mở khi ngủ. Tiếng khóc ấy vang lên ngoài cửa sổ.

"Mà không, có lẽ nên nói tiếng khóc ấy phát ra từ một chỗ nào đó, truyền qua cửa sổ rồi dội vào tai chúng tôi thì chính xác hơn... Nghe âm lượng thì tôi đoán thế."

Ban đầu, Yashima nghĩ tiếng khóc là của căn hộ sát vách hoặc tầng dưới. Nhưng tới lúc trời trở lạnh, dẫu đã đóng kín cửa sổ khi ngủ, tiếng khóc vẫn văng vẳng bên tai vợ chồng cô với âm lượng như cũ.

Chồng cô đoán, "Hay tiếng khóc này ở căn bên cạnh và vọng qua tường?"

"Căn bên cạnh chỉ có một người đàn ông độc thân."

Nghe Yashima nói, khuôn mặt chồng cô lập tức cứng đờ. 401 là căn góc nên chỉ có một căn "bên cạnh".

"Hay chúng ta chuyển nhà đi?" Yashima nói. Cô đưa cho chồng xem những tờ quảng cáo cho thuê nhà trọ cô thu thập từ hồi hè, rồi thuyết phục chồng chuyển nhà bằng cách chỉ ra những chỗ trọ khác có điều kiện tương tự căn 401, thậm chí nếu bỏ qua vấn đề năm xây dựng thì có nhiều nơi còn rẻ hơn nữa.

"Chồng tôi cảm thấy tiếc khi phải trả tiền bồi thường hợp đồng, có điều, tôi nghĩ tiền có thể dành dụm lại sau khi rời khỏi đó... Rốt cuộc, chồng tôi đã đồng ý."

Tháng Mười năm 1999, gia đình Yashima rời khỏi nhà trọ Okaya và chuyển đến nơi ở mới chỉ cách nhà trọ cũ một trạm xe. Kể từ lúc chuyển tới nhà mới, Mito không còn nhìn vào một vị trí duy nhất giữa không trung nữa.

"Có thể chỉ là ngẫu nhiên, song tôi thấy căn hộ chúng tôi thuê sau này thoải mái hơn nhà trọ Okaya nhiều. Tuy hơi cũ nhưng cảm giác bình yên. Chồng tôi cũng bảo ở đây có vẻ tốt hơn. Tôi không còn nghe thấy mấy âm thanh kì quái nữa."

Mito chẳng còn nhớ gì về những thứ nhìn thấy ở căn 401. Hiện tại bé đã phát âm được rõ ràng, có điều nghe hỏi, "Ở nhà cũ con trông thấy gì?" thì bé chỉ nghiêng đầu ra chiều khó hiểu chứ không trả lời được.

Lẽ nào chuyện ma ở nhà trọ Okaya không chỉ có "người treo cổ"? Yashima nghe tiếng trẻ con khóc, còn nghe thấy tiếng bò qua bò lại trên

mặt chiếu. Mà nói mới nhớ, Kajikawa, người thuê trước của căn 204, khi chuyển đến nhà mới cũng bận tâm việc quanh đây có trẻ con hay không. Tức là "người treo cổ" kia còn có con?

Mỗi khi nghe những câu chuyện ma thế này, tôi đều cảm thấy muốn thở dài. Tình tiết kiểu ấy vẫn thường xuất hiện trong các câu chuyện ma có thật. Ví dụ có người nhìn thấy bóng ma của một phụ nữ bèn sợ hãi bỏ chạy, rồi thình lình phát hiện có bà lão đang ngồi xồm bên chân mình, asu đó mới biết thì ra có một phụ nữ đã từng tự tử ở đây. Nếu người phụ nữ biến thành hồn ma thì bà lão kia rốt cuộc là gì? Tóm lại, đây là những hiện tượng chẳng hề ăn khớp. Mặc dù cũng có thể nói vì không ăn khớp nên mới là chuyện có thật, nhưng nếu trên đời đúng là có ma, dầu hơi kì lạ đi nữa thì chắc chắn nó vẫn là một trong những "hiện tượng tự nhiên". Mà một khi đã là hiện tượng tự nhiên, tôi cho rằng nhất định nó phải có tính logic.

Cũng có thể tất cả chỉ là hư vọng như tôi đã nghĩ lắm chứ. Thực tế, ở nhà trọ Okaya, không có vụ tự tử, sự cố gây chết người hay án mạng nào xảy ra cả. Bởi số người tử vong bằng không, nên cũng chẳng có đứa trẻ nào chết ở đây, dĩ nhiên sẽ không tìm ra nguyên nhân của hiện tượng quái này. Tiếng "soạt" và tiếng trẻ con khóc mà Yashima nghe được có lẽ đều chỉ là những tiếng động bình thường, chẳng qua chúng đã truyền đến tai cô bằng những con đường mà cô không ngờ tới. Về phần âm thanh nghe như tiếng bò qua bò lại, nói chung khá giống tiếng "xoa trên mặt chiếu" mà Yashima miêu tả, cho nên hẳn là do tiếng "xoa trên mặt chiếu" kia biến đổi nhịp điệu mà thành.

Tôi băn khoăn trước suy luận của mình. Cả Kubo lẫn Yashima đều thuật lại trải nghiệm này một cách bình tĩnh, rành mạch, nên khó mà quy cho "hư vọng". Chưa kể vụ Kajikawa nữa. Cậu ta đã từng ở trong căn 204, sau đó cũng treo cổ tự tử như bóng ma đung đưa trong phòng của căn hộ ấy. Tôi không thể chấp nhận toàn bộ các sự kiện này đều chỉ là ngẫu nhiên.

"Thế nhưng ở nhà trọ Okaya chưa có ai tự tử bao giờ."

Nghe vậy, Yashima bỗng nói một câu khiến tôi bất ngờ, "Nguyên nhân không phải do nhà trọ đâu, bởi như tôi được biết, có người sống trong khu tập thể nhỏ bên cạnh cũng gặp những chuyện như thế rồi."

Tôi vô cùng kinh ngạc. Người mà Yashima nhắc đến là một người phụ nữ tên Suzuki, chỉ sống trong khu tập thể Okaya vốn vẹn ba tháng.

"Suzuki đang tìm chỗ thuê trọ thì vừa lúc ở khu tập thể có người cho thuê nên cô ấy dọn vào luôn. Hai chúng tôi đều có con nhỏ, sau khi nói chuyện lại phát hiện là đồng hương nên dễ thân."

Ngôi nhà mà Suzuki thuê chính là nhà của Kuorishi. Yashima nói đến bây giờ cô vẫn giữ liên lạc với Suzuki. Bởi vậy, tôi đã nhờ Yashima giới thiệu để tôi được nghe chính Suzuki kể. Yashima liền đồng ý. Sau đó, Yashima đã hẹn gặp Kubo và Suzuki.

TÀN UẾ

Ono Fuyumi

www.dtv-ebook.com

4 - Khu Tập Thể Okaya

Khi nhận phỏng vấn, Suzuki 35 tuổi, lớn hơn Yashima hai tuổi, có một đứa con trai lớn hơn Mito một tuổi.

Thông qua giới thiệu của đại lý bất động sản, Suzuki đã chuyển vào nhà của Kuroishi trong khu tập thể Okaya vào tháng Chín năm 1999.

"Ấn tượng đầu tiên của tôi về ngôi nhà là nó mới và đẹp. Tiền thuê tương đối rẻ khiến tôi không khỏi thắc mắc, có cái giá này cho một nơi như thế thật sao?"

Theo lời Suzuki thì tiền thuê ngôi nhà rẻ hơn giá thị trường gần 2000 yên. "Rẻ thật." Nghe Suzuki nhận xét, nhân viên bất động sản liền cười, "Vì chủ nhà đang muốn bán nhà ấy mà." Giá ở đây không khác mấy so với giá thuê căn hộ bên nhà trọ, thậm chí, bởi không có phí quản lý nên còn rẻ hơn. Về lịch sử ngôi nhà hoặc những hộ gia đình trước, Suzuki không thấy bên đại lý bất động sản nói thêm gì.

Suzuko là người thứ hai thuê nhà của Kuroishi. Gia đình Kuroishi chuyển đi chưa bao lâu thì đã có người thuê, và dừng hợp đồng thuê sau hơn bốn tháng mà không rõ lý do.

"Ra thế... Thảo nào hỏi tôi mới chuyển đến, sang này hàng xóm để chào hỏi thì có người bảo tôi hãy cố gắng ở lâu một chút."

Có lẽ là vì người thuê trước ở chẳng bao lâu đã dọn đi? Bây giờ, Suzuki chỉ nghĩ như vậy. Cô tuyệt nhiên không ngờ được rằng, "chẳng bao lâu" ở đây được tính bằng tháng.

"Dù sao thì tiền thuê nhà cũng rẻ. Bởi thế, chồng tôi nói hay nhà này có ma. Tất nhiên anh ấy nói đùa, mà tôi cũng không cho rằng nhà có ma thật. Cảm thấy nó là một ngôi nhà có điều kiện khá tốt nên tôi đã vui vẻ dọn vào ở."

Ban đầu, Suzuki hài lòng về mọi thứ, trang thiết bị còn tương đối mới, môi trường sống lành mạnh, xung quanh cũng nhiều phụ nữ có con nhỏ. Nói chung cô thấy yên tâm và nhanh chóng hòa nhập với những người khác.

"Yashima cũng là một trong số đó. Trò chuyện mới biết chúng tôi không chỉ là đồng hương, còn từng ở gần nhau. Tuy không học cùng trường như biết đâu chúng tôi đã từng đi qua nhau vô số lần rồi cũng nên. Nhờ thế nhanh chóng trở nên thân thiết."

Lúc dọn nhà, Suzuki còn phải trông chừng con trai nên việc sắp xếp tiến triển rất chậm, Yashima thường xuyên ghé chơi và giúp đỡ cô.

"Về sau mỗi lần nhớ lại tôi đều nghĩ biết thế mình đừng vội vàng sửa sang trang hoàng nhà cửa như vậy, vất vả mãi mới xong lại phải dọn đi nơi khác. Chúng tôi ở đấy có ba tháng, không, nói cho chính xác là hai tháng rưỡi. Bởi từ nhỏ đã có linh cảm mạnh nên tôi không tài nào ở lại đấy được."

Suzuki kể, thuở bé, cô vẫn thường xuyên nghe hoặc nhìn thấy ma. Chuyển vào nhà mới chưa được bao lâu, cô đã nghe thấy âm thanh lạ trong nhà, như tiếng chân người đi lại hoặc di chuyển đồ vật phát ra từ phòng bên cạnh hoặc sau lưng.

"Thời điểm nghe thấy hầu như đều vào ban ngày. Cho dù chồng ở nhà, con trai ngồi ngay trước mặt, tôi vẫn nghe thấy âm thanh ấy. Thế nên khi đó tôi đã nghĩ, "Thôi chết rồi."

Chẳng lẽ trong nhà có ma thật sao?

"Tuy có thể nhìn và nghe thấy ma, nhưng tôi không sở hữu loại trực giác có khả năng nhận biết khí tràng(1). Do vậy, lúc đi xem nhà thì tôi chẳng cảm nhận được gì cả, cũng không chú ý đến việc tiền thuê nhà quá rẻ so với giá thị trường ma chỉ cảm thấy mừng vì mình đã gặp may."

"... Chắc nhà này có ma." Suzuki nghĩ thế.

Suzuki kể, cô nhớ lần đầu tiên nhìn thấy "nó" là lần đang dọn dẹp sau bữa tối. Hôm đó chồng cô về muộn, trong nhà chỉ có hai mẹ con. Con trai chơi đồ chơi, còn cô thì rửa bát. Nhà bếp được thiết kế theo dạng bếp mở, từ bồn rửa nhìn qua quầy bếp có thể thấy tivi đặt trong phòng khách. Cô đang rửa bát giữa tiếng huyền não của chương trình hài, thì chợt nhận thấy âm lượng tivi bị vặn nhỏ đi.

"Hả?" Suzuki tự hỏi, ngẩng đầu lên thì thấy con trai vẫn đang ngồi chơi trên sàn phòng khách, điều khiển tivi nằm nguyên trên quầy bếp, một nơi mà con cô không với tới.

"Gì vậy?" Cô thầm nghĩ. Tiếng phát ra từ chương trình tivi nhỏ như muỗi kêu càng làm nổi bật sự vắng lặng của ngôi nhà. Cô vươn tay định cầm lấy điều khiển thì bỗng cảm thấy sống lưng gai gai.

Có thứ gì đó đang ở sau lưng cô.

Suzuki không dám ngoái đầu, cố gắng tập trung ý thức vào cánh tay. Cô cho rằng, những lúc thế này dứt khoát phải vờ như không thấy gì, tuyệt đối không được quay phắt đầu lại hay lộ vẻ sợ hãi, tốt nhất là phớt lờ nó đi.

Dù biết sau lưng khang khác, Suzuki vẫn cố giữ vẻ phớt tình, tiếp tục rửa bát. Bất chợt, ánh mắt cô dừng lại chỗ vòi nước. Trên bề mặt vòi nước dài bóng loáng, phản chiếu không chỉ cô mà cả một người đang đứng sau, đàn bà, mặt mày xanh lét, tóc dài rối bù xù để xõa. Suzuki nhìn thấy cặp mắt tròn tròn của cô ta qua khe hở giữa những sợi tóc, tròn đen nằm cực kỳ sát với mí mắt dưới. Cô ta đang dòm qua đầu vai cô xuống chỗ tay.

Suzuki nhắm nghiền mắt, hít thật sâu rồi lại mở mắt, nhìn chăm chăm vào đôi tay đang rửa bát của mình. Luồng khí lạnh di động qua lại cứ như xoa lưng cô, thành linh âm lượng ti vi trở về mức cũ, hơi lạnh cũng tan đi. Suzuki thả lỏng người, liếc mắt về phía vò nước. Không thấy ai sau lưng cô nữa.

Suzuki tiếp tục rửa bát, gắng kiềm chế cảm giác muốn quay đầu lại kiểm tra. Xong xuôi, cô dọn dẹp phòng bếp rồi đến bên con trai như mọi ngày.

"Chuyện tối hôm đó chỉ có vậy. Khi tôi kể với chồng, "Chúng ta ở nhầm một ngôi nhà có ma thật rồi" thì anh ấy lại không tin, khiến. Tôi rất phiền lòng. "

Từ đó trở đi Suzuki thường xuyên cảm thấy có người sau lưng. Tuy vẫn tiếp tục phớt lờ, nhưng cứ nghĩ vừa chuyển đến mà đã gặp phải chuyện này là cô lại thấy chán nản.

Tiếng động lạ vẫn dai dẳng vang lên. Dù âm lượng nhỏ, song không có vẻ gì lén lút, thay vào đó, cứ như thể nó đang cố gắng tạo ra âm thanh để chứng minh sự tồn tại của mình vậy. Chưa hết thỉnh thoảng Suzuki còn tình cờ liếc thấy bóng người. Ví như khi xem tivi trong phòng khách, bóng người sẽ thấp thoáng bên kia tấm thủy tinh ốp trên cửa chính; khi lau chùi buồng tắm, bóng người xẹt qua hành lang , ngang qua cánh cửa đang để mở; khi về tới nhà cô sẽ trông thấy ai đó vội vàng rời khỏi cửa sổ tầng hai hoặc tầng ba.

"Thế là tôi phàn nàn với Yashima rằng ngôi nhà ấy lạ lắm."

Thì mới biết Yashima cũng gặp chuyện tương tự.

Suzuki đã ghé chơi nhà Yashima nhiều lần nhưng không thấy gì lạ. Bây giờ nghe Yashima nói, cô sực nhớ đúng là mình có nghe thấy tiếng "soạt". Cô tưởng âm thanh ấy là do trẻ con hay ai đó gây ra nên không để

ý... Bất chợt, Suzuki kinh ngạc phát hiện ra một chuyện. Đó là khuôn mặt của người phụ nữ phản chiếu trên vòi nước.

Nghĩ kĩ thì vị trí của người phụ nữ nọ rất kì lạ.

Suzuki khá cao so với các phụ nữ khác. Lúc ấy cô đang cúi đầu, hướng về phía bồn rửa, rồi vẫn giữ tư thế đó mà nhìn vòi nước, thế nên góc nhìn sẽ bị xéo lên. Vòi nước phản chiếu cả khuôn mặt cô lẫn người phụ nữ phía sau, cũng tức là cô đang ở một vị trí cao hơn cô hẳn một cái đầu.

"Suy ra đầu cô ta ở vị trí cách mặt đất khoảng 1m90, bởi tôi cao cũng gần 1m70 rồi."

Thế nên Suzuki cho rằng cô ta đang bị treo lơ lửng.

"Bình tĩnh xem xét thì thứ xuất hiện ở nhà Yashima tuyệt đối không thể xuất hiện ở nhà tôi. Dù không hiểu ra sao nhưng tôi tin chắc không phải cô ta đang nhìn trộm tay tôi, mà do bị treo nên đầu mới rũ xuống."

Chẳng biết có phải do quá tinh vào giả thuyết ấy không mà từ đó trở đi, Suzuki bắt đầu nghe thấy tiếng quét trên mặt sàn. Âm thanh "soạt", "soạt" khô cứng, ngắt quãng như phát ra âm thanh từ một thứ đang đung đưa, rất giống với âm thanh Yashima nghe được ở nhà mình.

"Mệt rồi đây." Tôi nghĩ vậy. Tuy vẫn chưa có thiệt hại thực tế gì nhưng cứ thế mãi thì cũng khó chịu lắm."

Giữa lúc ấy Yashima lại kể là định chuyển nhà, khiến Suzuki cảm thấy hơi cô đơn, dĩ nhiên không thể ép Yashima ở lại. Thế là cô cũng bắt đầu tính đến việc chuyển nhà.

"Song khi tôi đem ra bàn bạc với chồng, anh ấy lại bảo tôi đừng nói linh tinh... Phản ứng như thế cũng là lẽ đương nhiên nhĩ."

Yashima chuyển nhà, Suzuki ở lại, tiếp tục bầu bạn với âm thanh lạ lùng cùng bóng người thấp thoáng. Khi Yashima gửi thư về báo, rằng ở nhà mới "thoải mái hơn hẳn", Suzuki không khỏi ngưỡng mộ và ước ao được như Yashima.

Một ngày nọ, em chồng đến chơi nhân dịp chồng cô được thăng chức, và ở lại qua đêm. Cậu ta nhỏ hơn chồng cô hai tuổi, quan hệ gần bó không thua gì anh em ruột. Ngoài ra, cậu còn khá thân với Suzuki trước khi cô kết hôn.

Trong lúc ăn tối và uống bia do cậu em mang đến, chồng cô đã đùa cợt về chuyện cô sợ ma tới mức muốn chuyển nhà. Cậu em họ vốn không tin vào linh hồn hay siêu năng lực nên hòa theo để trêu chọc cô.

Song nửa đêm hôm đó, cậu em họ đột nhiên hét toáng lên khiến vợ chồng Suzuki giật mình tỉnh giấc. Bọn họ vọt ra hành lang và thấy cậu ta đang lăn từ phòng dành cho khách ra ngoài.

"Cậu ấy nói nửa đêm choàng tỉnh thì phát hiện có ai đó treo cổ tự tử ở cuối giường."

Suzuki đã trải đệm trong phòng ngủ kiểu Âu xấp xỉ 10m² cho cậu em họ. Gần chỗ để chân có một cánh cửa sổ, tuy đã kéo rèm nhưng vì có đèn đường hắt từ ngoài vào nên trong phòng vẫn sáng lờ mờ. Với gương mặt xanh mét, cậu ta bảo vừa trông thấy một người đang đứng đưa ở góc tối chỗ cửa sổ, hơn nữa còn thề rằng đây không phải là mơ. Chồng cô đã sang kiểm tra. Dĩ nhiên chẳng có ai trong đó cả.

Cậu em họ không muốn về phòng cho khách nữa, nên trải đệm gần giường vợ chồng Suzuki để ngủ tạm một đêm.

"Đến lúc này, chồng tôi cũng bắt đầu cảm thấy không thoải mái."

Vào một buổi tối không lâu sau hôm ấy, chồng Suzuki bước từ phòng ngủ trên tầng ba bước xuống dưới nhà với vẻ mặt bức bối.

"Anh hỏi tôi đang làm gì."

Vì sáng ra phải đi làm sớm nên anh cần ngủ sớm.

"Chồng tôi bảo, vì tôi cứ lục đục làm gì mãi ở phòng bên cạnh nên anh không tài nào ngủ được."

Nhưng này giờ Suzuki vẫn ở trong buồng tắm. Cô chỉ mới ra ngồi nghỉ ở phòng khách được ít phút. Nghe thế, mặt chồng tôi lập tức cứng đờ.

"Anh ấy hỏi đi hỏi lại mấy lần, "Thật sao? Em chắc chứ?" Cuối cùng mới nói có lẽ anh nhầm. Nhưng về sau lại xảy ra chuyện tương tự. Anh ấy đang ở trong phòng khách thì thoáng thấy bóng người bên kia cửa kính."

Bóng người đi ngang qua cửa, hướng về phía buồng tắm, sau đó từ buồng tắm vọng ra tiếng lục đục. Chồng Suzuki thầm nghĩ, chắc cô ấy đang làm gì đó. Một lát sau, âm thanh ngưng bật, rồi lại có bóng người đi ngang qua cửa kính.

Khi thấy bóng người nọ đi về phía cầu thang nối với hành lang thông ra cửa trước, anh đang tự hỏi rốt cuộc là chuyện gì vậy thì bóng người quay lại, một lần nữa băng ngang qua cửa kính, rồi tiếng lục đục vọng ra từ buồng tắm.

Quá trình nọ lặp lại vài lần, cuối cùng chồng Suzuki quyết định đến buồng tắm xem thử, nhưng chẳng thấy ai trong đó. Anh thắc mắc chạy lên tầng ba thì thấy Suzuki đang ôm con ngủ trong phòng ngủ. Thì ra ru con xong cô cũng ngủ quên.

"Tự nhiên bị đánh thức, tôi giật cả mình. Anh ấy lay tôi dậy và hỏi, "Vừa rồi em có xuống nhà dưới không?" Nghe tôi đáp "Em vẫn ở tầng ba

suốt", anh ấy liền nói, "Không ổn rồi. Chúng ta chuyển nhà ngay thôi."

Suzuki thở phào nhẹ nhõm. Cô vui vẻ đóng gói số hành lý vừa mở ra chưa lâu, vội vàng tìm nhà và dọn đi. Nơi ở mới là một nhà trọ đối diện nhà ga, cuộc sống trở nên thoải mái vì không còn nghe thấy âm thanh hay nhìn thấy bóng người lạ lùng nào nữa.

"Nhờ vụ này mà chồng tôi lại thành ra để ý đến linh cảm của tôi." Suzuki cười, "Lúc tìm nhà mới, anh ấy đã nghiêm túc hỏi 'Em chắc là không cảm thấy điều gì kì lạ chứ?'"

Bây giờ nhớ lại hình như bóng người mà cô nhìn thấy qua cửa kính là của một người đàn ông, cả tiếng bước chân cũng thế.

"Tôi nghĩ người phụ nữ treo cổ kia là vợ anh ta. Mặc dù chỉ là trực giác, nhưng tôi đoán có chuyện gì đó giữa vợ chồng họ."

Chúng tôi đều hoang mang, không biết nên nhìn nhận thế nào về câu chuyện của Suzuki. Tuy cô cũng nghe thấy tiếng quét chiếu, nhưng đó là sau khi nghe Yashima kể về tiếng động lạ trong nhà nên có khả năng Suzuki đã bị Yashima ảnh hưởng. Việc cậu em chồng nhìn thấy bóng người đang thắt cổ cũng vậy, trước đó cậu đã nghe được chuyện của cô, dù không tin nhưng hẳn cũng bất an, lại thêm lạ nhà nên mới nhìn thấy ảo giác khi đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa mơ. Cuối cùng, chuyện của Suzuki và cậu em họ có lẽ đã phần nào khiến chồng cô bị ảnh hưởng.

Thế nhưng, trước khi Yashima kể cho Suzuki về tình hình của mình thì Suzuki đã nghe thấy tiếng đồ vật di chuyển rồi. Về người phụ nữ sau lưng Suzuki, biết đâu đây chỉ là ảo giác do quá sợ hãi chứ thật ra đó là khuôn mặt của chính cô. Song, tôi vẫn không giải thích được nguồn gốc âm thanh mà Suzuki nghe thấy ban đầu. Dù có thể đổ tại Suzuki bị ám ảnh vì các hộ gia đình trước đều không ở được lâu, nhưng cứ nghĩ Kuroishi cũng nói những điều tương tự, tôi không thể phớt lờ được.

Dĩ nhiên, có thể tất cả đều là sự thật, thứ xuất hiện trong phòng Yashima và Kubo đúng ờa xuất hiện trong nhà Suzuki. Nếu thế thì nguyên nhân không nằm ở này trọ Okaya hay ngôi nhà của gia đình Koido lúc trước rồi. Chẳng biết có gia đình nào đã từng ở nhà trọ Okaya lẫn khu tập thể Okaya không nhỉ? Nếu có và hỏi thăm xem họ có gặp chuyện gì hay không thì ít nhất cũng sẽ tổng hợp được phần nào lý do của những hiện tượng này.

Thế nhưng, làm sao để ngược dòng quá khứ đây? Tôi đang tự hỏi thì nhận được e-mail của Kubo. Cô cho biết, Otsuka sống trong khu tập thể Okaya báo rằng Ando người thuê này của Kuroishi đã chuyển đi. Tuy Ando không đến chào tạm biệt nhưng Otsuka nhìn thấy nhân viên của công ty chuyển nhà tới đóng gói hành lý, mấy ngày sau thì trước cửa lại dán biển cho thuê.

Ando là người thuê nhà Kuroishi lâu nhất, nhưng cũng chỉ được hai năm hai tháng. Tất nhiên, cũng chỉ có thể anh ta phải dọn đi vì bị thuyên chuyển công tác, song Kubo đã hỏi Kuroishi và được biết Ando kí hợp đồng thuê nhà với kì hạn bốn năm, dài hơn bình thường, chứng tỏ anh ta dự định ở lại đây lâu dài, ấy vậy mà lại chuyển đi chỉ sau hai năm hai tháng.

Kubo nhờ Kuroishi điều tra về tình hình cho thuê của ngôi nhà ở khu tập thể ấy. Theo đó, Ando là người thuê thứ bảy. Kuroishi chuyển nhà vào tháng Hai năm 1999, trong vòng bốn năm bảy tháng sau đó, cô đã có tới bảy người thuê trọ khác nhau. Số liệu nghe chừng không bình thường. Trong bốn năm bảy tháng này, Ando ở hai năm hai tháng, tức là trong hai năm hai tháng còn lại, đã có sáu hộ gia đình chuyển đến rồi chuyển đi, trong đó có một hộ kí hợp đồng thuê ba tháng ngay từ đầu, vì nhà họ đang sửa sang. Kể cả thế, số liệu này cũng vẫn khó mà coi là bình thường. Tôi tự hỏi, liệu người thuê nhà tiếp theo của Kuroishi có được báo cho biết con số này không? Nếu biết, họ sẽ cảm thấy thế nào?

Cùng lúc, Kubo nhận được thư hỏi có muốn tiếp tục hợp đồng thuê nhà không. Cô suy nghĩ thật lâu, rồi trả lời không và bắt đầu tìm chỗ trọ mới ở gần đây.

[1 SAO ✨ ✨ ✨ ~_~ 🐾]

TÀN UẾ

Ono Fuyumi

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Kì Nguyên Tăng Trưởng Nhanh 1 - Gia Đình Koido

Sau cuộc hẹn với Suzuki, Kubo đã tìm được một người sống gần đó và biết rõ về vùng này. Kubo hẹn gặp ông vào tháng Mười năm 2003.

Ông Akiyama, 73 tuổi, là một ông lão trông khá khỏe mạnh. Cũng như gia đình Mashiko, ông đã ở đây hơn ba mươi năm. Đến tận vài năm trước, ông đã ở đây hơn ba mươi năm. Đến tận vài năm trước, ông vẫn còn là tổ trưởng tổ dân phố, và cũng là một trong những người đầu tiên phát hiện thi thể ông Koido.

Ông Akiyama trước kia là nhân viên bưu điện, tình cờ cũng phụ trách chính khu vực mình ở. Tuy làm ở vị trí chỉ cần ngồi bàn giấy nhưng do yêu cầu công việc nên ông biết khá rõ về lịch sử vùng này. Hơn nữa, dường như ông còn nhận ra mục đích thực sự của Kubo đằng sau danh nghĩa "điều tra lịch sử" nên đã cung cấp những thông tin cần thiết một cách vô cùng chi tiết.

Ông Akiyama cũng xác nhận không có vụ tự tử nào ở nhà trọ Okaya, hoặc chí ít là chưa bao giờ nghe đến.

Vậy trước đó nữa thì sao?

Trước khi nhà trọ Okaya mọc lên, thì nơi đây là một bãi đỗ xe, xa xưa hơn nữa thì chỉ là một bãi đất trống. Chuyện này đã được kiểm chứng qua bản đồ cũ và lời kể của gia đình Mashiko. Quanh bãi đất trống chỉ còn mỗi một ngôi nhà nằm ở góc đường.

"Người sống trong ngôi nhà ấy là ông Koido Yasushi. Tôi không biết chính xác ông ta bao nhiêu tuổi, nhưng chắc lớn hơn tôi ba hay bốn tuổi gì đấy."

Gia đình Koido sống trong một ngôi nhà gỗ hai tầng cũ kỹ, diện tích gần 200m². Ông Akiyama xây nhà và chuyển đến đây sớm hơn cả gia đình Mashiko, hình như vào năm 1968. Lúc ấy gia đình Koido đã sống ở đó rồi, mẹ ông Koido vẫn còn sống và khỏe mạnh, sau này cụ mất, trong nhà chỉ còn mình ông Koido. Nghe nói gia đình Koido không phải dân bản địa, sau chiến tranh họ mới chuyển đến đây.

"Ông Koido không có công việc cố định. Oti6 nhớ ông ta từng đến bưu điện để phụ việc giao thiệp chúc mừng năm mới mấy lần, nhưng lúc khác thì tôi cũng chẳng biết ông ta làm gì. Chắc là cứ xin việc rồi lại bỏ ngang chẳng?"

Ông Koido không kết hôn, cũng không có anh chị em.

"Tôi không biết mẹ con họ lấy phí sinh hoạt ở đâu. À, cụ Teruyo, mẹ của ông Yasusho, là thợ may thì phải. Hình như hàng xóm vẫn thường nhờ cụ may kimono giúp. Có lẽ họ sống dựa vào số tiền đó và tiền trợ cấp của chính phủ. Tôi nghe nói cụ ông đã mất trong chiến tranh. Cụ bà là một người phụ nữ hiền lành, ít nói nhưng không đến mức hướng nội."

Cụ Teruyo qua đời năm 1980. Bỗng dưng một ngày người ta không thấy cụ đâu, hỏi những người thân quen thì mới biết cụ đã nhập viện. Chưa đầy một tháng sau, cụ mất trên giường bệnh.

"Tôi nghe những người đi thăm bệnh nói cụ bị ung thư. Ông Koido xuất hiện bình thường ở lễ tang, nhưng sau đó ông ta bắt đầu để rác tồn đọng trong nhà."

Ban đầu, người xung quanh suy nghĩ nhà này hơi bẩn.

Ông Akiyama đoán, có lẽ vì cụ Teruko qua đời, ông Koido lại không thể quét tước sạch sẽ và chăm sóc vườn tược được nên rác trong nhà ấy mới tồn đọng lại rồi từ từ chất đầy cả sân.

"Để thu các thứ lệ phí của tổ, một năm tôi sẽ đến nhà Koido vài lần. Trong nhà còn kinh khủng hơn. Thay vì nói không có chỗ đặt chân, nên nói là gần như toàn bộ không gian đều đã bị rác nhồi chặt cứng. Tôi bảo để thế này không tốt cho sức khỏe đâu từ ông ta lịa nói, "Chẳng sao. Tôi ghét khe. Có khe mới không tốt cho sức khỏe ấy." Vậy nghĩa là sao? Tôi chẳng hiểu gì cả. Tôi nhớ tôi cũng từng hỏi nguyên nhân, song ông ta không trả lời, hoặc đã trả lời nhưng tôi quên mất rồi."

Không chỉ để rác tồn đọng, hình như ông Koido còn thường lục lợi xung quanh vào đêm khuya hoặc sáng sớm. Có vẻ ông không cho rằng đó là rác, mà nghĩ chúng vẫn còn dùng được.

Tuy nhiên, ông Akiyama không cho rằng ông Koido bị tâm thần, chỉ cảm thấy đó là một người kì quặc và cố chấp. Ngoại trừ việc để rác tồn đọng ra, ông ta chẳng gây phiền hà gì cho hàng xóm cả.

"Giả sử có góp ý về rác rưởi thì ông Koido cũng viện cớ rồi lờ tịt đi thôi chứ không cố cãi hay phản đối. Dù vậy, tình trạng đó mà tiếp diễn mãi thì sớm muộn gì cũng thành phiền phức lớn. Đúng lúc ấy, nạn đầu cơ bất động sản bắt đầu hồi lên."

Dân đầu cơ thu mua đất đai vùng này và lên kế hoạch xây dựng nhà cho thuê thật quy mô. Người dân xung quanh đây lục tục bán đất, dọn nhà đi nơi khác do bị chúng đeo bám làm phiền. Gia đình Matsuzaka ở sát vách nhà Koido là hộ đầu tiên.

"Họ không tranh chấp gì với bọn đầu cơ cả. À thì, vì vợ chồng nhà ấy vốn hiền lành mà. Cũng có thể họ nghĩ rằng với tình trạng tồn đọng rác của nhà bên cạnh, về sau muốn bán nhà e rằng sẽ chẳng ai mua, vừa lúc có

người muốn mua với giá tương đối cao nên họ quyết định bán buôn chẳng?"

Tiếp theo là gia đình sống trong một ngôi nhà năm sau Koido, rồi hộ gia đình ở sát vách nhà Y61. Cứ thế, các ngôi nhà gần nhà ông Koido lần lượt biến mất.

"Tôi cũng không biết ông ta có nên cảm ơn bọn đầu cơ kia không nữa, vì những người yêu cầu ông Koido xử lý rác rưởi đều chuyển nhà đi cả. Ông ta còn chưa bị đâm đơn khiếu nại chính thức lần nào. Tuy xóm giềng đều để ý tới đồng rác đó, nhưng vì nhà Koido nằm ngay góc đường của khu đất đang bị thu mua nên ai cũng nghĩ, rồi sẽ đến ngày ông Koido bán nhà và chuyển đi nơi khác."

Song, nhà ông Koido vẫn lù lù ở đó cho đến khi bong bóng kinh tế vỡ. Nhân viên bất động sản vẫn thường xuyên tìm tới nhà ông và cả nhà Akiyama để thuyết phục bán đất, thế nhưng, một ngày nọ, bỗng nhiên không còn ai đến làm phiền họ nữa.

"Lúc trước, gần như ngày nào họ cũng đến hỏi tôi có đổi ý không hay suy nghĩ thế nào rồi. Tự dưng một ngày, chẳng còn ai xuất hiện hay gọi điện. Tôi cứ nghĩ họ đã bỏ cuộc, mãi sau mới biết công ty đầu cơ đã phá sản, chủ công ty bỏ trốn trong đêm. Và lẽ dĩ nhiên, tôi không còn bị làm phiền nữa."

Nhà ông Akiyama với nhà trọ Okaya nằm trong cùng một khu phố, nhưng ở hai phía đối diện nhau. Tên công ty thu mua đất quanh nhà ông Koido với công ty thu mua đất chỗ ông Akiyama không giống nhau, có điều, ông Akiyama cho rằng hai công ty ấy vốn là một.

"Hình như cách thức này khá phổ biến vào thời đó. Nhìn bên ngoài cứ tưởng là những công ty, nhưng thực tế thì cùng một giuộc. Bọn họ sẽ hợp lực thu mua đất đai, sau bán lại với giá cao gấp mấy lần. Tôi từng nhìn thấy

nhân viên thường xuất hiện ở nhà tôi cầm danh thiếp in tên công ty khác nhau mà."

Có khá nhiều công ty bất động sản thu mua ở vùng này, song đất một thời điểm, mọi hoạt động thu mua đều đột ngột ngừng hẳn.

Nhà ông Koido vẫn nằm lẻ loi ở đó trong khi xung quanh đều đã thành đất trống, rác rưởi chồng chất trong sân đã vượt qua ranh giới, lấn sang khu đất bên cạnh.

"Nói vậy chứ nó cũng chỉ lấn ra đến mép ngoài hàng rào thôi. Thế nhưng, khi rác chất đống như vậy, người nơi khác cũng sẽ tới đây vứt rác, thậm chí có người lái xe tải nhỏ chở tủ lạnh hoặc bồn tắm để vứt vào lúc nửa đêm. Vì thế nó đã trở thành một vấn đề mà tổ dân phố cần quan tâm."

Ban đầu tổ dân phố định để người quản lý đất tự giải quyết rác thải, nhưng lúc tìm kiếm người quản lý thì họ lại phát hiện quyền thế chấp của khu đất quá rắc rối, không thể xác định người có nhiệm vụ quản lý nó là ai. Họ bàn nhau đến phản ánh trực tiếp với ông Koido, hiềm nỗi phần lớn rác rưởi tràn ra bãi đất trống là do người lạ ở xa tới vứt nên họ cũng khó mà lên án ông. Trao đổi cả với cơ quan hành chính, song mọi chuyện vẫn giậm chân tại chỗ. Cuối cùng, họ chỉ còn cách tìm ông Koido để nói chuyện, thế nên các cán bộ của tổ dân phố mới đến tận nhà và phát hiện ông ta đã chết.

"Vào đến cửa, chúng tôi nhìn thấy ông Koido ở ngay hành lang. Ông ta đã chừa một khoảng trống giữa đống rác để trải đệm và ngủ trên ấy."

Tầng một của ngôi nhà gồm một phòng kiểu truyền thống có diện tích gần 10m² và một gian bếp kiêm phòng ăn rộng hơn 7m², tầng hai có hai gian, mỗi gian rộng xấp xỉ 10m². Cả hai gian đều bị phế liệu và rác thải chiếm dụng. Không chỉ có vậy, nghe nói nếu nhấc sàn nhà sẽ thấy bên dưới cũng nhồi đầy rác. Chỉ có đoạn hành lang từ cửa chính dẫn đến bồn rửa trong bếp là có không gian cho người ở.

"Buồng tắm cũng toàn rác là rác. Quanh đây lại không có nhà tắm công cộng, không biết ông ta tắm rửa bằng cách nào."

Vừa đặt chân vào nhà đã nghe mùi thối xộc lên nồng nặc, cất tiếng chào hỏi cũng khôn ai thừa. Một cán bộ thử bước lên bậc thềm và phát hiện ông Koido đang nằm giữa hành lang. Dựa trên hình dạng với mùa hôi trong không khí, người nọ nhận ra ông Koido đã chết. Bởi thế, bọn họ chỉ nhìn thoáng qua thi thể rồi đứng trước cửa nhà ông Koido chờ cảnh sát đến.

"Tôi liếc qua thôi nên không nhớ rõ chi tiết. Lúc ấy, thấy ông Koido nằm như đang ngủ nhưng toàn thân đã chuyển sang màu đen trên tấm đệm màu nhĩ, tôi lập tức nhận ra ông Koido đã chết nên không dám nhìn kĩ. Cũng sợ nhầm lẫn nên chúng tôi đã báo cảnh sát để họ tới xác nhận."

Cảnh sát nghe giải trình xong liền chỗ di thể đi, sau đó không liên lạc với tổ dân phố nữa nên chẳng ai biết nguyên nhân tử vong của ông Koido. Tuy nhiên, có người đồn rằng ông ta chết vì bệnh.

"Hình như khi ấy ông Koido chết đã được hai tuần."

Mặc dù những người sống xung quanh đều ngửi thấy mùi hôi, song các cán bộ của hội tự quản, kể cả ông Akiyama, đều không nhận thức được rằng mùi ấy đã trở nên nồng nặc hơn trước, bấy giờ họ tới nhà ông Koido chỉ để ứng phó với vấn đề rác rưởi chồng chất mỗi ngày một nhiều.

"Chúng tôi đã thảo luận với nhau xem nên xử lý di thể ông Koido thế nào, nếu ông ta không có người thân thì phải chẳng tổ dân phố nên làm gì đó như tổ chức nghi thức hỏa táng cho ông ta chẳng hạn. Thế nhưng, có vẻ họ hàng của ông ấy đã đến nhận di thể và bán luôn ngôi nhà ấy đi, bởi chưa được mấy tháng thì các loại máy móc xây dựng đã tới dẹp sạch rác rưởi, san bằng cả nhà cửa lẫn phần đất xung quanh cho thành đất trống, sau đó rải cát vụn lên, biến nơi ấy thành một bãi đỗ xe."

Ông Akiyama nhớ rằng ông Koido Yasushi qua đời vào năm 1990. Tháng Ba năm ấy, Bộ tài chính ban hành Thông tư quy định mức tổng lượng tài chính đối với các cơ quan tài chính khiến bong bóng kinh tế vỡ, dù đã có dấu hiệu sụp đổ sẵn. Đến tháng Bảy, ông Akiyama và những người khác phát hiện thi thể của ông Koido. Chẳng bao lâu sau, nhà của ông Koido bị tháo dỡ, khu đất trở thành bãi đỗ xe, cứ thế khoảng gần hai năm thì nhà trọ Okaya mọc lên. Ông Akiyama chắc chắn rằng trong suốt thời gian nó là bãi đỗ xe, nơi đó chẳng có gì bất thường xảy ra cả.

"Lúc qua , ông Koido khoảng 65 tuổi thì phải." Ông Akiyama nói, "Tính ở thời điểm hiện tại thì có thể nói là ông ta mất sớm nhỉ. Lúc biết ông ta chết vì bệnh, tôi cảm thấy đau lòng. Tôi cứ lẩn tránh mãi không biết ông ta đã nghĩ gì khi sức khỏe yếu đi và phải nằm liệt giường. Bởi vì, đó không phải là chuyện của riêng ai. Tuy bây giờ vợ tôi vẫn còn khỏe mạnh, nhưng sớm muộn gì cũng có ngày một trong hai chúng tôi phải ra đi trước. Tưởng tượng cảnh tôi hoặc bà ấy chỉ còn lẻ loi một mình, sau đó nằm liệt giường ngày này qua ngày khác vì bệnh tật, rồi cuối cùng cứ thế chết đi là tôi lại cảm thấy phiền lòng. Có điều, tôi cũng không thể đảm bảo rằng mình sẽ không rơi vào tình cảnh ấy."

Khu này là khu dân cư được khai phá trong kỉ nguyên tăng trưởng nhanh. Những người chuyển tới lúc nơi đây phát triển thần tốc, bây giờ đều vào khoảng sáu đến tám mươi tuổi. Hầu hết các hộ đều là các vợ chồng già, hiếm gia đình nào có hai thế hệ ở chung. Phần lớn là hai ông bà già sống lẻ tẻ với nhau, đến một lúc nào đó, họ sẽ lần lượt từ già cỗi đời, nhà cửa sẽ bị dỡ bỏ, đất bị phân chia để xây dựng những ngôi nhà nhỏ hơn hoặc sát nhập với phần đất xung quanh để xây nhà trọ thích hợp với người độc thân hay các cặp vợ chồng trẻ. Sự chuyển giao thế hệ diễn ra một cách đứt quãng như vậy đấy.

"Dù định xây dựng mạng lưới cư dân bằng cách thành lập tổ hợp, song, đằng nào thì đây vốn cũng không phải là nơi tụ tập của dân bản địa.

Những người dân ở đây từ xưa đều quen mặt nhau, bọn họ học chung một trường, không phải bạn bè cùng khóa thì cũng là khóa dưới khóa trên nên quan hệ tương đối tốt, nhưng những hộ sau này mới chuyển đến như chúng tôi thì không được như vậy."

Những cặp vợ chồng mua nhà trong kỉ nguyên tăng trưởng nhanh đa số đều là gia đình hạt nhân(1) không thích bị dòng họ ràng buộc. Đó là thời đại mà phụ nữ xem việc "có nhà, có xe, không mẹ chồng" là điều kiện để kết hôn. Họ đi theo chủ nghĩa cá nhân tiến bộ, không muốn trở thành gánh nặng gia đình, ghét bị trói buộc bởi các quan niệm cổ hủ. Khác hẳn với dân cư ở nông thôn hay các quan niệm cổ hủ. Khác hẳn với dân cư nông thôn hay thị trấn nhỏ, thường giữ vững hoặc bị ép phải giữ vững các mối hệ với địa phương, những người chuyển đến đây sau này, ban đầu còn phân tán, dần dần sẽ phát triển thành một khu dân cư, vất vả lắm mới liên kết được với nhau thông qua hoạt động của hội tự quản. Thế nhưng theo thời gian, sự chuyển giao thế hệ đã khiến những mối liên kết này đứt đoạn.

"Bởi vậy, tổ dân phố dường như chỉ tồn tại trên danh nghĩa. Tuy cư dân vẫn qua lại với nhau, nhưng không phải tất cả đều có mối quan hệ xã hội thân thiết."

Mấy năm gần đây, người già ở vùng này vắng bóng dần, thay vào đó là thế hệ trẻ. Do có sự khác biệt thời đại, mà hai bên khó gần gũi, vả lại, những người thuộc thế hệ trẻ đều không có ý định ở lại đây cả đời. Toàn bộ đều là dân lưu động.

"Thế nên, dạo này người đến người đi nhiều, tôi không nhớ nổi mặt của những người trẻ tuổi. Có cố gắng nhớ cũng chẳng để làm gì, vì đến khi tôi nhớ được thì họ lại chuyển đi mất rồi. Dù không rõ cụ thể thế nào, song quả thật có người nói so với các nhà trọ khác quanh đây, nhà trọ Okaya có tần suất chuyển ra chuyển vào cao hơn. Tuy vùng này hiếm người dân lưu trú lâu dài, nhưng riêng nhà trọ ấy thì hình như lúc nào cũng thấy lù lù cái

xe tải của công ty chuyển nhà. Nếu là nhà trọ lớn có tới mấy chục phòng thì chẳng ai bảo sao, đây lại bé tẹo."

Tức là người dân trong vùng cũng không đoán được nguyên nhân của hiện tượng đó.

"Tình trạng của khu tập thể Okaya cũng chưa từng xảy ra bất kì sự cố ngoài ý muốn, án mạng hay vụ tự tử nào. Đất bên đấy vốn được dùng làm bãi đỗ xe, nhà trọ Okaya hoàn công được một năm thì khu tập thể Okaya mới khởi công và rao bán.

"Song , trên mảnh đất dùng để xây khu tập thể, lúc trước ngoài bãi đỗ xe vẫn còn một ngôi nhà. Nó là nhà hoang, nằm ở tít phía trong, sau này mới bị dỡ bỏ, sáp nhập với bãi đỗ xe và trở thành khu tập thể Okaya."

Nói cho chính xác thì nhà trọ Okaya khởi công vào năm 1992, đến năm 1993 thì hoàn công và bắt đầu có người vào ở. Năm 1994, khu tập thể Okaya triển khai xây dựng, một năm sau được phân lô và rao bán, bao gồm cả phần đất mà nhà trọ Okaya dự định dùng làm bãi đỗ xe lẫn ngôi nhà nằm sâu bên trong. Trước khi bị bỏ hoang, người sống ở đó là một cặp vợ chồng tên Inaba.

"Ông Inaba vốn ngụ trong kí túc của công ty nội thành. Sau khi nghỉ hưu, ông ấy muốn sống trong một ngôi nhà có sân nên đã chuyển về đây. Vợ chồng Inaba chuyển đến vào khoảng năm 1985, phải không nhỉ?" Ông Akiyama nói, "Tôi nhớ nhà đó lúc trước là của một hộ gia đình tên Osato. Họ đã bán nó và chuyển đi nơi khác."

Ngôi nhà được tân trang và giao cho vợ chồng Inaba. Hai người định ở đó đến cuối đời, song, giá đất leo thang khiến mong muốn của họ không thể trở thành hiện thực.

"Bởi giá nhà đất ngày càng tăng nên riêng tiền thuế cho tài sản cố định đã đủ khiến họ lâm vào cảnh khốn đốn. Gia đình Inaba lúc đó chỉ sống dựa

vào lương hưu của ông Inaba. Vất vả lắm họ mới dành dụm được tiền mua nhà, thế mà sau lại không gánh nổi chi phí nên đành phải bán nó đi rồi chuyển về nông thôn. Họ chuyển đến đây trước khi giá nhà đất tăng nên lúc bán nhà tự dưng lại lời không ít."

Bán xong, hai vợ chồng về quê bên nội và mua nhà mới ở đây.

"Lúc dọn nhà, bọn họ đã gặp phải một chuyện đáng sợ. Bởi tôi khá thân với ông Inaba nên trước khi rời đi, ông ấy có gọi tôi sang một lát."

Ông bà Inaba đã tự đóng gói đồ đạc, xử lý những mảnh vỡ nhưng những vật dụng không dùng nữa và tổng cả vệ sinh nhà. Dù về sau ngôi nhà có bị dỡ bỏ thì cũng phải dọn dẹp sạch sẽ mới được rời đi, đó là nề nếp của thế hệ bọn họ.

Trong lúc tổng vệ sinh, họ lật chiếc chiếu tatami lên thì thấy bên dưới có những vết bẩn trông rất lạ. Đây cũng là lần đầu họ lật chiếu kể từ hồi dọn vào ở nhà này.

"Ông Inaba nhờ tôi xem hộ là cái gì. Vết bẩn có màu đỏ bầm, trông hình dạng thì chắc là chất lỏng thấm qua chiếu xuống rồi khô đi."

Ông Akyama không đoán được nguồn gốc của vết bẩn, chỉ biết nó dây ra khá nhiều.

"Nhìn rất giống vết máu. Cả tôi lẫn ông Inaba đều thấy sờ sợ. Nếu đúng vết máu thì là ủa nhà Osata để lại, mà cũng có thể là trước đây nữa."

Tiếc là ông Akiyama không thân thiết với gia đình Osato nhiều lắm nên cũng không rõ tình hình nhà họ thế nào.

"Họ ở vùng này không lâu, chỉ độ vài năm thôi, và lại, tôi gần như chưa hề nhìn thấy ai trong số họ." Ông nói "Về sau nghĩ lại, tôi mới nhận ra đó cũng là một ngôi nhà mà chẳng sai ở được lâu. Trước gia đình Osato..."

Tôi không nhớ họ ấy tên gì, chỉ nhớ là có nhiều trẻ con. Họ cũng ở vón vện vài năm thôi. Trước nữa hẳn là gia đình Shinoyama, tôi nhớ là con trai của nhà ấy đã mất tích. Có một ngày tôi bất chợt nghĩ rằng dạo gần đây không thấy cậu ta nữa và đi hỏi hàng xóm, mới biết cậu ta đã đi đâu mất rồi. Tuy không rõ là bỏ nhà hay mất tích nhưng dẫu sao cậu ta cũng là người lớn, người nhà cuậ không tỏ ra lo lắng lắm nên tôi từng nghĩ chắc là cậu ta tự bỏ nhà đi. Có điều, lúc nhìn thấy vết bẩn dưới lớp chiếu, tôi đột nhiên nhớ tới chuyện này."

Tuy ông Akiyama nói thế, nhưng cậu con trai nhà Shinoyama đã mất tích từ ba mươi năm trước, không thể nói vết bẩn ấy là máu cậu ta được. Trong tiểu thuyết, do quan niệm thẩm mỹ nên người ta thường tả vết máu có màu đỏ bầm, song trên thực tế màu máu cực kì dễ phai. Máu tươi có màu đỏ thẫm, sau khi tiếp xúc với ánh sáng mặt trời sẽ từ từ chuyển sang màu nâu, tiếp theo sẽ đổi thành màu nâu pha chút màu lục, rồi biến thành màu đen. Tóm lại, máu dễ đổi màu.

Đây là do hemoglobin tạo màu đỏ cho máu sẽ biến thành methemoglobin và hematin dưới tác dụng của ánh sáng mặt trời. Nếu ở nơi nắng không rọi tới thì sau vài tuần đến một tháng, vết máu sẽ biến mất; ở nơi thiếu ánh sáng thì quá trình phai màu của máu kéo dài độ vài tuần, còn nếu ở nơi nhận nắng trực tiếp thì máu sẽ chuyển sang màu đen rồi phai mất chỉ trong vài tiếng đồng hồ. Bởi vậy, nếu đó là vết bẩn từ ngày xưa thì chỉ có thể là thuốc nhuộm hoặc chất lỏng có khả năng chuyển thành màu đỏ bầm theo thời gian mà thôi.

"Tôi quả quyết với ông Inaba rằng không phải là vết máu. Theo tôi được biết, gia đình Shinoyama chưa bao giờ dính dáng đến giết người hay gặp sự cố nào đổ máu nhiều đến vậy. Cho dù là vết máu và có mối liên hệ với vụ cậu con trai nhà ấy mất tích thì chuyện cũng đã qua lâu lắm rồi. Do đó, tôi đã khuyên ông Inaba cứ nhắm mắt làm ngơ và trải tatami lên như cũ, chắc không có gì nghiêm trọng đâu nên hãy quên hết đi."

Dù gật đầu đồng ý nhưng có vẻ ông Inaba vẫn để ý tới nó lắm. Ông Akiyama nghĩ, "Có dấu vết kì quái xuất hiện trong nhà, lại còn ở dưới chiếu nữa thì thấy khó chịu cũng là lẽ đương nhiên." Lúc ấy, ông Inaba vừa nhìn chăm chăm vào vết bẩn vừa thì thào, "Trong phòng này vẫn thường vang lên tiếng bước chân của ai đó..."

"Nghĩa là sao?" Ông Akiyama hỏi, nhưng ông Inaba lắc đầu, "Không có gì. Chẳng nào tôi cũng sắp rời khỏi đây rồi."

'Không chừng chính vì tiếng bước chân mà ông Inaba muốn bán nhae. Có điều, tôi chưa kịp hỏi rõ ràng thì họ đã chuyển đi mất."

Sau khi vợ chồng Inaba dọn đi, ngôi nhà đó liền bị tháo dỡ. Bấy giờ, trên khu đất bao gồm cả nhà xe ấy chỉ còn sáu ngôi nhà. Không tính mảnh đất của gia đình Inaba, thì phần đất kia ra sao?

Nhà trọ Okaya được xây trên đất của bốn ngôi nhà, bao gồm nhà Koido nằm ở góc đường, sát vách phía Tây là nhà Matsuzaka, sát vách phía Bắc là nhà Nemoto. Nhà Fujikawa nằm ở phía Bắc nhà Nemoto. Nhìn trên bản đồ có thể thấy nhà Koido và nhà Masuzaka nhỏ; nhà Nemoto vào khoảng tầm trung; nhà Fujikawa là lớn hơn cả, chiếm hết phần còn lại. Tương tự, khu tập thể Okaya được xây trên mảnh đất trống hình thành sau khi dỡ bỏ nhà Inaba, nhà Murase ở trước mặt và nhà Masaharu ở phía Tây. Nhà Murase và nhà Masahara đều thuộc loại nhà cỡ lớn.

Nghe Kubo nói xong ông Akiyama gật đầu, "Đúng thế. Theo tôi nhớ thì đại khái là vậy. Sát vách nhà Koido là nhà Matsuzaka, phía sau là nhà Nemoto, sau nữa là nhà Fujikawa. Bốn hộ ấy đều ở đó trong một thời gian dài. Nhà của Nemoto ban đầu được xây trên đất của gia đình Fujikawa, nghe nói họ đã tách thửa đất ruộng kế thừa sau khi ông cụ nhà bên ấy mất. Gia đình Fujikawa là một gia đình nhà nông và đã ở đây từ lâu về trước."

Ông Nemoto với ông Matsuzaka đều là nhân viên công sở. Khi phong trào thu mua đất bắt đầu, họ đều đã về hưu và sống dựa vào lương hưu. Cả hai gia đình đều chỉ có hai vợ chồng già, không ai ở chung với con cháu cả.

"Bà Nemoto lúc ấy đã lẫn thẩn rồi, cả ngày chỉ quanh quẩn trong nhà, cứ khẳng khẳng là dưới sàn có mèo, thậm chí còn nhét thức ăn cho mèo xuống đấy, trong khi rõ ràng là không có con mèo nào cả. Chắc do bà ấy muốn nuôi mèo chẳng? Có người nói bà thường nằm áp mặt xuống sàn nhàn lang hoặc thềm nhà để nói chuyện với con mèo đó. Nhiều lần ông Nemoto tưởng bà ngất xỉu, chạy lại xem sao thì nghe thấy bà lẩm bẩm, "Mèo ơi mèo à."

Bà Nemoto không đi đi lại lại trong nhà thì cũng nằm rạp ra đất để nói chuyện với mèo. Việc bà không thể quán xuyến gia đình khiến ông Nemoto cực kì mệt mỏi khi vừa phải chăm sóc vợ vừa phải lo liệu việc nhà, những hoạt động vốn xa lạ với ông.

"Bản thân ông Nemoto cũng chẳng khỏe mạnh gì, lớn tuổi rồi nên mắt cả tá bệnh, như tiểu đường hay cao huyết áp gì đấy. Bởi vậy, lúc có người đến thương lượng mua đất, ông bán luôn và đăng kí vào viện dưỡng lão."

Thế nhưng, cơ bản là các viện dưỡng lão chỉ nhận những người thực sự cần chăm sóc, nên ông Nemoto không tìm được bất cứ nơi nào nhận cả hai vợ chồng.

"Cuối cùng, nghe nói ông Nemoto đã dùng tiền bán nhà để mua một căn mới đủ cho hai gia đình sinh sống và chuyển tới ở cùng con trai. Nhà Matsuzaka may mắn hơn, cả hai ông bà đều tương đối khỏe mạnh nên chuyển về nông thôn sống. Khoảng thời gian đó, hình như chính quyền đang khuyến khích người dân là thế thì phải. Nghe kể hai người cùng làm ruộng và sống rất thoải mái."

Mỗi gia đình đều có lý do riêng để chuyển nhà.

"Gia đình Murase ở phía Đông khu tập thể cũng chỉ có hai ông bà sống với nhau. Họ chuyển đến sống gần nhà con gái hay sao ấy. Trước khi gia đình Murase ở đó... Nói mới nhớ, hình như ngôi nhà đã bị bỏ hoang khá lâu. Lúc tôi chuyển đến đây thì chỗ ấy là nhà máy, không có người ở, hiềm nói tôi không dám chắc là mình có nhớ chính xác hay không. Tít bên trong là nhà vợ chồng Inaba, ngôi nhà này thì đổi chủ rất nhiều lần."

Trước khi gia đình Inaba chuyển vào, đó là nhà của gai đình Osata. Đối chiếu với những thông tin lấy được từ gia đình Mashiko, gia đình Osata dường như chỉ ở đó có vài năm. Trước gia đình Osato là gia đình Seki, bọn họ cũng chưa ở được gao lâu đã dọn đi. Trước nữa là gia đình Shinoyama có cậu con trai cả mất tích. Gia đình này ở đây từ hồi ông Akiyama chưa dọn bề nữa. Nhưng ngôi nhà của họ trông khá mới nên dù không đi hỏi, ông Akiyama vẫn đoán được rằng, có thể họ dọn nhà tới cùng này cũng chẳng sớm hơn ông là bao.

"Vợ chồng Shinoyama lớn hơn tôi nhiều tuổi. Khi con tôi đang học tiểu học thì con trai cả của họ đã hai mươi. Sau khi cậu ta bỏ đi, con thứ chuyển ra sống riêng thì nhà chỉ còn lại hai ông bà, rồi họ cũng lần lượt qua đời."

Lúc đó là khoảng giữa thập niên 1970. Bấy giờ, vợ hồng Shinoyama đã sống ở vùng này khoảng mười năm.

"Sau đó một hộ gia đình khác chuyển vào, nhưng không biết là mua hay thuê. Hộ ấy không tham gia tổ dân phố, cũng không thường qua lại với hàng xóm. Nhà bên ấy gây cho tôi ấn tượng ồn ào và huyền ảo. Gia đình họ có nhiều trẻ con, đứa nào đứa nấy trông đều hoang dã. Nhìn chúng chẳng có vẻ gì giàu có nên chắc là họ ở thuê. Tôi có cảm giác cha mẹ bọn trẻ không dành thời gian giáo dục chúng. Vợ chồng họ cãi nhau gần như cả ngày lẫn đêm."

Nghe chừng hộ gia đình này gây cho người ta ấn tượng tệ hại. Chắc là bấy giờ dân trong vùng đều sống dư dả nên mới có cảm giác không thoải mái về gia đình đó.

"Tiếp theo là gia đình Osato, một gia đình bình thường, chẳng qua chưa kịp làm thân với hàng xóm láng giềng thì họ đã chuyển nhà mất rồi... Lý do á? Tôi không biết. Họ là một cặp vợ chồng ngoài tứ tuần, con thì đã tới tuổi đi nhà trẻ. Hình như họ có nói là để tiện công tác. Không, tôi nhớ là họ mua ngôi nhà đấy. Tuy thời gian ngắn nhưng trước khi gia đình Osato chuyển tới, trước cửa có treo biển bán nhà."

Sau gia đình Osato là gia đình Inaba. Vợ chồng Inaba ở được bốn năm thì chuyển đi, ngôi nhà bị bỏ hoang trong một thời gian dài rồi mới bị tháo dỡ .

Nằm cạnh nhà Inaba là nhà Masaharu.

'Khi tôi dọn đến đây thì gia đình Masaharu đã ở đó rồi. Bọn họ bốn là một cặp vợ chồng bình thường, nhưng chẳng bao lâu sau khi con trai kết hôn, con dâu về ở cùng, thì hình như cả nhà đã gia nhập một tôn giáo mới. Từ ấy trở đi, tôi ít qua lại với gia đình họ hơn, họ rút khỏi hội tự quản, càng ngày càng hiếm khi xuất hiện. Cứ thế cho tới một hôm, cả gia đình biến mất, thậm chí một lời chào hỏi cũng không có. Người ta đoán rằng vì gặp chuyện gì đấy nên họ lén lút dọn nhà rồi chạy trốn ngay trong đêm, song không rõ thật giả thế nào." Đoạn, ông Akiyama nghiêng đầu tỏ vẻ nghi hoặc, "Nói mới nhớ, đã vài lần tôi thấy nhà họ làm nghi thức trừ tà. Có liên quan đến tôn giáo họ tham gia chẳng? Tôi chỉ nhớ là họ mở cửa sổ rồi vẩy muối ra ngoài. Vùng này nhìn chung yên bình, không giết người không tự tử, cũng không xảy ra sự cố nào ngoài ý muốn. Vụ của ông Koido có thể nói là dị thường nhất ở đây rồi."

Chưa một ai tự tử ở nhà trọ hay khu tập thể, cũng không ai thiệt mạng một cách bất thường ở vùng này. Người duy nhất có cái chết tương đối ki

quái là ông Koido, nhưng ông ta lại không chết vì treo cổ. Nếu tin tưởng khả năng quan sát của Kubo thì con ma tự tử kia là nữ chứ không phải nam.

"Trước nữa thì tôi chịu. Dù sao tôi cũng không phải người địa phương."

Lúc ông Akiyama chuyển tới đây, tuy vùng đất này đã được khai phá, các căn hộ mới đã bắt đầu mọc lên, nhưng xen kẽ giữa các nhà vẫn còn ruộng đồng, xung quanh còn sót khá nhiều ruộng nước và gia đình nông dân.

"Chỗ này vốn không phải thành trấn, chỉ có các nhà nông nằm rải rác nên chắc là từ xưa cũng chẳng có công trình gì, chẳng có cơ sự gì để ma mị phát sinh." Ông Akiyama kết luận.

[1 SAO 🌟🌟🌟 ~_~ 🐾]

TÀN UẾ

Ono Fuyumi

www.dtv-ebook.com

2 - Người Đã Chuyển Đi

Mặc dù ông Akiyama cho rằng trước đây chẳng có gì trên mảnh đất ấy, song xem bản đồ năm 1960, sẽ thấy trong vùng vẫn có những hộ gia đình định cư nằm rải rác ven đường lớn, tập trung đông nhất là trước nhà ga - nơi hai con đường lớn giao nhau, tạo thành một khu phố tương đối nhộn nhịp. Dựa theo bản đồ phát hành năm 1953 thì vẫn tọa lạc vài kiến trúc nằm rải rác gần khu đất dùng để xây dựng nhà trọ Okaya. Đặc biệt, trên mảnh đất dùng để xây nhà trọ và khu tập thể Okaya, có một kí hiệu cho thấy nơi này từng tồn tại một công trình lớn.

Bản đồ không cho biết bây giờ có những hộ gia đình nào, sống ở chỗ nào, vì nó không thuộc loại bản đồ nhà ở. Bản đồ nhà ở chép rõ tên từng hộ gia đình được phát hành lần đầu ở tỉnh Oita, vào năm 1952. Rồi mất đến ba mươi năm, bản đồ nhà ở mới được phổ biến trên toàn quốc.

Các cụm dân cư xung quanh nhà trọ, về cơ bản đều được hình thành vào kỉ nguyên tăng trưởng nhanh, bởi vậy gần như chẳng ai biết chuyện cũ của vùng đất này. Tuy nhà cửa hai bên đường lớn đã được xây từ lâu, nhưng hầu hết đều sang tên đổi chủ do tác động của nền kinh tế bong bóng. Thế là, chỉ mới ngược dòng về quá khứ được tầm ba mươi năm, tôi và Kubo đã gặp chướng ngại. Điều duy nhất chúng tôi xác thực được là trong khoảng thời gian ấy, không ai bị giết, tự sát hay chết một cách bất thường.

"Xem ra chúng ta đành phải ngừng ở đây thôi."

Vì cone đi làm nên Kubo chỉ tranh thủ tìm hiểu vào ngày nghỉ. Tôi cũng bận việc, lại ở tận Kyoto nên khó lòng trực tiếp phỏng vấn hay đến để

điều tra hiện trường, đành nhờ bạn bè tìm đọc hoặc rà soát giúp các bản đồ và báo chí phiên bản bỏ túi.

Chẳng hiểu sao Hama, một người có uy tín với lớp đàn em trong trường hồi đại học, lại thường xuyên động viên mọi người hỗ trợ tìm và đọc các loại tài liệu.

Tu nhiên, càng điều tra, manh mối càng ít ỏi. Đến khi câu "Hết cách rồi" trở thành câu cửa miệng của chúng tôi thì tôi nhận được điện thoại của Kubo. Ấy là gần cuối tháng Mười.

Tôi cảm thấy kích động, bởi bình thường, hễ Kubo gọi điện thoại đến là lại có manh mối mới.

"Tôi đã tìm được tin tức về gia đình Ida sau khi họ rời khỏi khu tập thể Okaya." Nói đến đây, Kubo im lặng hồi lâu rồi mới tiếp tục, "Tôi không biết phải nói thế nào, nhưng, chuyện này có chút kinh khủng."

Gia đình Ida là những người dọn ra khỏi khu tập thể Okaya sớm nhất. Họ chỉ ở đó tầm một năm. Có người nói họ dọn nhà đi nơi khác, vốn định bán ngôi nhà trong khu tập thể nhưng đến giờ vẫn chưa bán được. Chẳng ai biết họ chuyển đi đâu, kể cả háng xóm cũ.

Để biết được tin tức của gia đình Ida, Kubo đã áp dụng một cách nhanh gọn và đơn giản: tìm đại lý bất động sản và nói họ rằng họ muốn thuê ngôi nhà của gia đình Ida trong một thời ngắn.

Dù sao Kubo cũng đang chuẩn bị chuyển ra khỏi nhà trọ Okaya và cần tìm nhà mới. Trong khi loanh quanh giữa các đại lý bất động sản để tìm nhà, Kubo chợt nghĩ, biết đâu trong số này lại có đại lý nhận ủy thác bán nhà của gia đình Ida thì sao.

Bởi vậy, cứ đến ngày nghỉ, cô đều đi hỏi thăm các đại lý bất động sản hòng tìm xem ai là người môi giới ngôi nhà của gia đình Ida. Một khi tìm

được, cô có thể nhờ người đó liên lạc với gia đình họ. Thao tác này tốn công, song chỉ cần có kết quả bước đầu thì phần sau sẽ trở nên cực kì đơn giản.

Năm 1997, gia đình Ida chuyển đi, ngôi nhà lập tức được rao bán, khoảng ba tháng sau thì có người hỏi mua. Nhân viên bất động sản đã liên hệ với ông Ida Shoichi, thế nhưng người trả lời lại là họ hàng của ông, đồng thời thay mặt ông hủy bỏ yêu cầu nhờ bán nhà.

Thì ra ông Ida đã qua đời, người thừa kế mảnh đất và ngôi nhà là bà Ida rùi lại đang nằm viện, không thể hoàn thành các thủ tục. Bởi không biết khi nào bà Ida mới hồi phục nên bên ấy tạm hủy yêu cầu. Lúc đó, nhân viên môi giới đã nghĩ có lẽ họ gặp tai nạn gì đấy nên ông Ima mới qua đời, còn bà Ida phải nhập viện. Vì thế, nhân viên này ngỏ ý tới thăm bà Ida. Song người họ hàng nọ lại lấy lý do tình trạng hiện tại của bà Ida không thích hợp để gặp ai và từ chối lời đề nghị thăm hỏi của nhân viên bất động sản.

Đoán chừng bệnh tình của bà Ida không khả quan, nhân viên bất động sản bèn dặn khi nào bà muốn bán ngôi nhà trong khu tập thể thì cứ liên lạc lại. Thế nhưng từ đó trở đi, người này không bao giờ nhận được điện thoại của gia đình Ida nữa.

Nếu là tai nạn thì có lẽ sẽ được đưa tin lên báo.

Nhân viên môi giới kia vẫn còn nhớ nơi gia đình Ida chuyển đến, nên Kubo căn cứ vào đó để tìm kiếm trên các tờ báo địa phương, cuối cùng cô cũng tìm thấy.

Nhưng đây không phải là tai nạn, mà là một vụ án hình sự.

Đêm đó, người dân phát hiện có khói bốc lên từ nhà Ida nên đã gọi phòng cháy chữa cháy. Khi nhân viên cứu hỏa chạy tới, họ phát hiện bà Ida Eiko ngã ở ngay cửa, toàn thân bê bết máu, trong tay ôm đứa con trai sáu tuổi Kazuya.

Xe cấp cứu lập tức chở họ tới bệnh viện, thế nhưng Kazuya đã chết do vết thương bị dao chém mất máu quá nhiều. Trên người bà Ida cũng có nhiều vết chém, đang trong tình trạng nguy cấp. Đám cháy đã bị dập, chỉ có tầng hai bị thiêu rụi. Người ta phát hiện thi thể của ông Ida ở hiện trường. Hình như sau khi đâm vợ con, ông đã phóng hỏa rồi treo cổ tự tử. Có vẻ đây là vụ giết người nhà rồi tự sát nhưng vì bài báo không có phần tiếp theo nên không rõ động cơ là gì.

"Tính cả nhà trọ và khu tập thể thì đã có ba người tử vong, chẳng lẽ đây lại là ngẫu nhiên?" Kubo lộ vẻ sợ hãi.

Có thể chuyện này chỉ là ngẫu nhiên. Và nên coi nó là ngẫu nhiên. Khi lần theo dấu vết của các hộ gia đình đã chuyển đi, hễ bắt gặp cái chết là chúng tôi rất dễ sinh ra bản khoăn suy đoán. Nhưng thực tế thì trên phạm vi tìm kiếm rộng như thế, không chỉ trong một gian phòng mà là tất cả các hộ gia đình từng ở trong nhà trọ và khu tập thể, chuyện phải gặp một vài người bất hạnh tử vong cũng là bình thường.

Mặt khác, Nhật Bản vốn là nước dẫn đầu về số người tự tử trên thế giới. Theo thống kê của WHO, tỉ lệ tự tử ở Nhật thuộc loại cao nhất nhì trong các nước tiên tiến. Xét nguyên nhân gây tử vong, tự tử chiếm gần 3%, tức là mỗi có tới 3000 người Nhật tự tử, nhiều gấp 6 lần số ca thiệt mạng vì tai nạn giao thông. Trong số những người tự tử thì có đến 60% chọn cách thắt cổ.

"Nhưng tôi đã tìm đến 100 người đâu. "

Dù bây giờ mới tìm được mười người nhưng nếu chín mươi người tiếp theo không ai tự tử nữa thì trên tổng thể số liệu vẫn đúng. Đó chính là tính chất của thống kê. Tuy có một số trường hợp cho ra kết quả không đồng đều, nhưng mẫu số càng lớn, kết quả sẽ càng gần với con số mà thống kê đưa ra. Trước khi mẫu số đạt đến một mức tối thiểu, thảo luận về sai số là vô nghĩa.

"Có điều, ông Ida không chỉ tự tử mà còn muốn mang cả vợ con theo"

Quả là một vụ gây chấn động mạnh, thế nhưng ở Nhật thì không thiếu chuyện tương tự, chỉ là không đưa lên báo mà thôi.

Thực tế thì ở Nhật, không có số liệu chính xác về việc giết người nhà rồi tự tử vì cảnh sát không đưa ra số liệu thống kê chính thức. Tuy nhiên, theo ghi chép của cảnh sát tỉnh Aichi về những ca giết hại người thân thì tỉ lệ mẹ giết con rồi tự tử chiếm 30%, nhiều hơn hẳn so với các vụ giết hại trẻ sơ hoặc bạn đời. Các vụ giết người trong gia đình chiếm tới 40% tổng số án mạng. Chúng tôi đã khá ngạc nhiên khi biết khả năng bị người nhà giết cao hơn là bị người ngoài giết.

Vụ việc của gia đình Idachi³ được đăng một cột trên báo địa phương chứ không xuất hiện trên báo phát hành toàn quốc. Nếu người ta chỉ tìm thấy vợ con ông Ida còn ông Ida thì mất tích, có lẽ sự việc đã trở nên rầm rộ, song, do các thi thể được phát hiện và đăng tải đầy đủ nên đây mặc nhiên trở thành một vụ giết người thân rồi tự tử.

Không hiểu sao truyền thông không xếp vụ việc vào loại giết người và giết người bất thành, mà lại là giết người nhà rồi tự tử. Giết người nhà rồi tự tử được coi như hành vi tự tử chứ không phải hành vi giết người, mà tự tử so với giết người cũng khó trở thành tình tức thời sự hơn. Từ xưa đã thế, giết người trong gia đình rồi tự tử thường được nhìn nhận theo hướng khoan dung hơn. Tôi nghĩ lý do có thể là vì hầu hết mọi người đều xem gia đình như một thể đồng nhất, chứ không phải là từng cá thể riêng biệt trong một tập hợp. Thế nên, giết người thân rồi tự tử đồng nghĩa với việc hủy hoại thân thể mình rồi tự tử. Quan điểm của 2 án cũng không ngoại lệ, nên những vụ như thế này vẫn thường được xử nhẹ. "Giết người ngoài rồi tự tử thất bại" với "Giết người nhà rồi tự tử thất bại" đều là giết người, nhưng nhìn chung thì trường hợp sau sẽ được khoan hồng hơn.

Tuy ít khi thực mục sở thị một vụ giết người nhà rồi tự tử nhưng trên thực tế, những vụ thế này không hiếm. Mà chính vì không hiếm nên chẳng mấy khi nó được báo chí đưa tin.

" Cũng đúng nhỉ. " Kubo thừa nhận, nhưng dường như vẫn còn băn khoăn. Thật ra tôi cũng thế. Mặc dù mạnh miệng thuyết phục Kubo, song chính tôi cũn cảm thấy lẩn cẩn. Có điều, vì chủ nghĩa hoài nghi đã khắc sâu vào tận xương tủy nên tôi không thích việc nhảy thẳng đến kết luận rằng: những cái chết bên trên có ý nghĩa gì đó.

Nói chung, chúng tôi cảm thấy khó chịu về sự việc kì lạ mãi mà không tìm ra đáp án nên chẳng thể nào rút khỏi cuộc điều tra.

TÀN UẾ

Ono Fuyumi

www.dtv-ebook.com

3 - Trước Khi Khu Tập Thể Được Xây

Trong trường hợp muốn biết xung quanh có nhà nào đã ở đây từ xưa rồi thì tốt nhất tìm đến chùa hay đền thờ. Trụ trì hoặc thầy tu trường địa phương thường là người nhớ rõ nhất. Bên cạnh đó còn có những người trông nom đất đai vô chủ, thường là người già đã sống lâu ở vùng ấy. Kubo đi hỏi thăm các chùa chiền và đền thờ trong vùng, còn tôi thì liên lạc với các bạn cũ ở đại học. Trường tôi học thuộc phái Tịnh thổ chân tông (1), bạn học rất nhiều người nhà Phật, hầu hết đều là đệ tử chân tông, ngoài ra còn có đệ tử Thiên tông, Chân ngôn tông hoặc các tông phái không lập trường đại học. Phần lớn sẽ quay lại đến thờ gia đình hoặc kết hôn với thầy tu trường của các đền thờ trong khu vực, cũng có nhiều người trở thành giáo sư và giảng viên ở các trường học Phật giáo khác. Tóm lại là đến chùa cũng có mạng lưới riêng của họ. Tôi đã thử hỏi xem có ai quen biết trụ trì ở chùa nào trong vùng này không, thế rồi một đàn em đã tìm và giới thiệu cho tôi một ngôi chùa ở gần nhà trọ Okaya. Thấy trụ trì Hayashi Shido sinh vào năm kết thúc chiến tranh, kể từ đó như chỉ sống ở vùng này. Thấy tiếp quản ngôi chùa đã hơn hai mươi năm, đệ tử đa số là dân bản địa.

Đều tháng Mười một, tôi gặp thầy Hayashi và cảm ơn vì đã đồng ý trả lời phỏng vấn, rồi hỏi thầy về những chuyện cũ trong vùng.

"Tôi không có nhiều Phật tử lắm nên cũng chỉ nằm được ở mức độ nghe kể lại thôi." Thầy cho biết, "Nhà Koido ở cạnh nhà Matsuzaka, nhà của hai hộ đó được xây tại vị trí ngôi nhà mà gia đình Takano từng sống. Sau khi gia đình Takana bỏ tiếng ngôi nhà thì mảnh đất bị tách làm hai. Tôi nhớ vùng này từng có nhà máy hay đại loại thế. Nó bị lửa thiêu rụi trong

chiến tranh. Lúc nghe kể thì tôi không chú ý lắm nên không nhớ chính xác, nhưng dù sao thì chiến tranh cũng đã có một số người tới sống. "

Gia đình Takano là nhà Fujiwara đã sống từ trước. Ngay sau chiến tranh, tôi cũng không nhớ rõ ràng là năm bao nhiêu, nói chung là nhà cửa lần lượt mọc lên xung quanh. Từ một nơi toàn đồng ruộng, những chỗ còn trống được phủ kín dần, một khu dân cư cứ thế hình thành trên nền đất ruộng."

Mảnh đất của gia đình Takano sau khi tách đôi thì được xây thành hai ngôi nhà riêng biệt. Gia đình Fujiwara một năm sau đó đã bán một ngôi nhà cho gia đình Nemoto và sống ở nhà còn lại cho đến thời kì bong bóng.

"Gia đình Fujiwara là dân địa phương, tôi nhớ là một gia đình thuần nông."

Mảnh đất của nhà Takano và nhà Fujiwara về sau trở thành bốn nhà Koido, Matsuzaka, Nemoto, Fujiwara, cũng chính là tiền thân của nhà trọ Okaya. Còn khu tập thể Okaya thì sao?

"Gia đình Masaharu sống ở đây một thời gian dài, nhưng nay nhà họ đã thành một phần của khu tập thể. Ngoài ra còn có nhà của gia đình Kawahara nằm sâu bên trong, phía trước là nhà của gia đình của gia đình Goto."

Đối chiếu với kí ức của ông Akiyama thì có vẻ là ban đầu, nhà Goto trở thành nhà xưởng, rồi cỏ hoang, vài năm sau vợ chồng Murase chuyển vào. Bởi vậy, mảnh đất dùng để xây dựng khu tập thể Okaya bây giờ, từng là nơi ở của ba gia đình Masaharu, Kawahara và Goto hồi hậu chiến.

"Tiếc là tôi không rõ tình hình sau khi chuyển đi của gia đình Kawahara."

Thầy Hayashi nhớ mang máng là hết gia đình Kawahara, rồi đến gia đình Shinoyama chuyển đi, thì ngôi nhà đổi chủ rất nhiều lần, song thầy không nhớ nổi họ là những ai, dù sao từ cũng chẳng phải hàng xóm hay Phật tử của thầy.

Tóm lại, thầy không nhớ rõ những cư dân đã đổ về đây kể từ sau kỉ nguyên tăng trưởng nhanh.

"Nếu là dân bản địa, đi học cùng trường thì tôi còn nhớ, chứ những người chuyển tới sau này tôi lại không giao thiệp nhiều. Số lượng học sinh đột ngột tăng vọt, các trường mới mở phân chia theo nhiều khu nên con của họ với con của tôi cũng học ở những trường khác nhau, không có dịp giao lưu gặp gỡ."

Chúng tôi đã hỏi thầy Hayashi về hai gia đình mà sau này đất nhà họ được dùng để xây dựng nhà trọ và ba gia đình có đất được dùng để xây khu tập thể hiện nay, rằng có gia đình nào trong số họ từng gặp bất trắc gì chưa, nhưng thầy Hayashi lại không chịu trả lời rõ ràng.

"Dĩ nhiên là nhiều... Nhưng do không phải hàng xóm láng giềng nên dù quen biết, tôi cũng không rõ tình hình cụ thể. Tôi không dám khẳng định, nhưng về cơ bản, diện mạo vùng này khá yên bình nên chắc không có vụ nào lớn."

Nghe không đượ dứt khoát, nhưng cũng không có vẻ gì đang cố che đậy biến cố hay sự kiện nghiêm trọng gì. Tôi nghĩ chỉ tại trong thời gian sống ở đây, thầy Hayashi đã tiếp xúc với nhiều người, và trong đó hẳn là có không ít việc khó nói mà thôi.

Kubo nhiều lần gợi chuyện, nhưng thầy Hayashi chẳng hé lộ thêm. Rốt cuộc thầy do dự như thế là vì không dám nói, hay quả thật không có gì để nói?

"Nếu không có thì ông ta cũng có thể nói thẳng là không có mà." Kubo cúi đầu, thì thầm ở ngưỡng cửa khi chúng tôi cáo từ ra về. "Không nói thẳng thì chẳng phải đang ngầm thừa nhận là có gì đó mờ ám hay sao?"

Có thể. Song, trên lập trường của nhà chùa thì cũng có nhiều điều không tiện nói thẳng.

"Cơ mà, tôi thấy hơi bất ngờ." Kubo nhận xét.

"Sao?"

"Lúc tôi kể về âm thanh lạ trong phòng, ông ta chỉ bình tĩnh. Tôi cứ tưởng đã là trụ trì ở chùa, ông ta phải tỏ thái độ tích cực hơn chứ... Tức là nên ngờ lời động viên trấn an này nọ mới phải."

Hiểu ý Kubo, tôi gượng cười. Trong chuyên kinh dị tâm kinh, người bị hại sẽ đến chùa hay đến đền cầu cứu. Lúc này thường sẽ xuất hiện một vị trụ trì hay thần chủ thấu tính đạt lý dang tay trợ giúp hoặc cho lời khuyên.

"Trụ trì cũng có nhiều loại." Tôi nói.

Tôi tốt nghiệp trường đại học của phái Tịnh thổ chân tông, đa số sinh viên ở đây, cả đàn em đã giới thiệu thầy Hayashi cho chúng tôi cũng thuộc phái này. Trong phái Tịnh thổ chân tông, người ta cho rằng linh hồn hay ma quỷ đều không tồn tại, bởi vì theo bài kệ của Phật A Di Đà, thông thường chúng sinh đều sẽ siêu thoát. Cho nên về lý thuyết, sẽ không có linh hồn nào lạc lối hoặc ở lại nhân gian. Kể cả phát sinh ngoại lệ thì cũng không có chuyện bất hạnh, tự sát hay hiến tế như mô típ thường thấy trong những câu chuyện ma quái. Vì vậy, môn sinh của phái này đều coi truyện ma quái như chuyện đùa, họ tận hưởng nó, nhưng chẳng bao giờ nghiêm túc thảo luận về lời nguyền hay oán niệm.

"Vậy đây là thuyết cứu rỗi (2) phải không? Vì người xấu cũng có thể về miền cực lạc nên sẽ không có những thứ như ma quỷ?"

"Không hẳn vậy." Tôi phủ định.

"Người xấu" trong thuyết cứu rỗi không phải là kẻ ác hay kẻ phạm tội, mà chỉ là con người bình thường bị chi phối bởi những ham muốn trần tục. Với những "người tốt", những người không bị chi phối, không ý thức được cái ác thì họ có thể đi thẳng về miền cực lạc. Còn người xấu, nếu tự nhận thức được cái xấu của bản thân từ tức là họ đã tự biết mình là người xấu, hoặc không tự nhận thức được thì tức là họ không ý thức được cái ác. Vì thế, "người tốt có thể siêu thoát, thì người xấu cũng vậy".

Trên thực tế, người ta phản ứng thế nào trước sự tồn tại của ma quỷ, hay sự tồn tại này có được bàn luận trong giáo lý hay không, với hiểu biết hạn hẹp của mình, tôi cũng không biết (dù từng học trong trường của phái Tịnh thổ chân tông nhưng chuyên môn của tôi là Phật giáo Ấn Độ chứ không phải Chân tông học). Các giáo sư và bạn học mà tôi quen biết hầu hết đều tỏ ra bình tĩnh trước những chuyện ma quái. Chắc họ không tin là có ma, nhưng khẳng định thẳng thừng thì dễ bị bảo là ích kỉ, nên họ mới giữ thái độ lấp lửng, cho rằng nếu không xảy ra vấn đề gì lớn thì tin là có cũng chẳng sao.

"Thật không ngờ." Kubo nói, "Là chùa cơ mà."

Tôi trả lời, "Ừ thì chính là vì chùa đấy."

Vì nhà mẹ đẻ là nhà chùa, suốt ngày tiếp nhận tang ma thờ tự, tôi không coi "chết" là hiện tượng gì dị thường. Nói cách khác, chết là lẽ đương nhiên chứ không phải chuyện chẳng lành hay cấm kỵ. Linh hồn không phải mầm tai vạ, mà là đối tượng được tôn trọng, nhất là với gia đình người đã khuất. Họ than khóc cho sự mất mát, tôn kính người quá cố, cho dù chấp nhận việc linh hồn vì quyến luyến mà cứ mãi luẩn quẩn ở dương gian, thì cũng không tin linh hồn đó biến thành oán linh hay ác linh. Sau khi chết đi, con người nếu không thành Phật từ sẽ lưu lạc trong lục đạo.

Trước cảnh ngộ đó người ta sẽ chỉ xót xa chứ không ghê sợ gì, càng không kích động khi nghe chuyện ma hay lời nguyền...

Tụ tập kể chuyện ma trong đêm hay tìm cảm giác kích thích bằng cách đến những địa điểm tâm linh ở ngoại thành là việc hết sức bình thường với những người trẻ tuổi, trong đó có tôi và các bạn học của tôi. Chúng tôi làm vậy chỉ để tận hưởng bầu không khí đáng sợ, chứ chẳng gặp lời nguyền hay hồn ma bao giờ. Mặc dù cũng có vài chuyện kì quái xảy ra, nhưng đều không đáng kể.

Có một lần, Hama và mấy người nữa đã nếm trải chuyện lạ khi ra ngoại ô phía Đông thành phố. Sau buổi sinh hoạt câu lạc bộ, họ cùng đi về nhà trọ. Một người bỗng nói có ma hiện ở đường hầm đó, tất cả bèn hò nhau, "Thử đến xem sao." Hama hào hứng mang ra một cái máy ghi âm, còn gắn thêm micro, trong lúc xe tiến vào hầm, họ bắt đầu ghi âm tình hình thực tế. Cảm giác như chương trình truyền hình tâm linh vậy.

Ô tô lại gần đường hầm, Hama cầm micro tiếp tục tường thuật, càng vào sâu mọi người càng hào hứng. Đúng lúc đi đến chính giữa đường hầm, đột nhiên các bánh xe rít lên chói tai, trong xe im bật, rồi ồn ào trở lại. Dĩ nhiên xe vẫn chạy bình thường nên không ai biết âm thanh vừa rồi là gì.

Chuyện xảy ra lúc đó đã trở thành chủ đề bàn tán trong một thời gian dài. Những người có mặt kể lại, mới đầu ai cũng giật thót rồi cảm thấy rợn tóc gáy. Khi ra khỏi đường hầm, những câu hỏi "Cái gì vậy? Cái gì vậy?" nhao nhao lên một lúc. Trong băng ghi âm vẫn còn tiếng rít dị thường lẫn âm thanh ồn ào kia. Đối với họ thì dường như đây cũng không phải điều gì "ghê sợ" hay "khủng khiếp". Khi kể lại câu chuyện, họ còn nói với vẻ thích thú, "Chúng tôi đã đến đường hầm và gặp một chuyện bất ngờ nhé!"

"Vậy đấy!"

"Thế à?" Kubo cười, "Nên đêm nay chắc không có vấn đề gì đâu nhỉ."

"Chắc vậy."

Hôm nay, tôi qua đêm ở nhà Kubo. Với một người không thích ra khỏi nhà như tôi thì đây đúng là một dịp hiếm hoi. Đã đi gặp thầy Hayashi thì tiện thể cũng nên đến thăm căn hộ của Kubo lần cuối trước khi cô dọn đi nơi khác. Tôi nghĩ như thế.

"Để tôi dọn phòng ngủ cho chị." Kubo tinh nghịch nói.

"Làm phiền cô quá." Tôi đáp, nghĩ là bầu không khí ở đây không thể khiến mình sợ hãi được.

Thực tế, khi nhìn thấy nhà trọ, tôi không nhận ra bầu không khí có gì kinh khủng. Ấn tượng ban đầu của tôi về nó là một khu nhà trọ bình thường, đúng như Kubo miêu tả, một nhà trọ đẹp, được giữ gìn và quét tước tinh tươm.

Căn 204 cũng thế. Bất ngờ là, phòng ngủ "có vấn đề" lại càng thông thoáng. Tuy đồ đạc lặt vặt chất đống khắp nơi cho thấy phòng không được sử dụng, nhưng rất sạch sẽ. Sàn trải chiếu, trên chiếu lại trải cả thảm.

"Tôi nghĩ làm thế thì sẽ lộp tiếng đi." Kubo lúng túng nói, "Thật ra cũng khá quen rồi, nhưng không nghe thấy vấn tốt hơn chứ. Sau khi trải thảm, âm thanh đã biến mất. Chí ít là tôi không nghe thấy nữa."

Dù vậy, Kubo vẫn không muốn bước vào phòng ngủ hay mở cửa phòng. Thế nhưng cái cảm giác có một phòng trong nhà cứ đóng im im lại càng khiến cô không thoải mái, những căng thẳng khó chịu cũng không thể tiêu tan.

"Tạm thời tôi đã dọn dẹp và mở cửa cho thoáng rồi. Chị thực sự muốn ngủ đêm trong đó ư?"

"Ừ, làm phiền cô." Tôi nói.

Để kiểm chứng xem có âm thanh hay không, chúng tôi đã cùng thức trắng và ngồi tán gẫu trong phòng khách đến lúc bình minh lên.

Kết quả là tôi cũng không "thực sự ngủ đêm" trong gian phòng kiểu Nhật ấy.

Cả đêm cửa phòng ngủ mở suốt, nhưng tôi không nghe thấy âm thanh nào khác lạ. Khi ánh sáng mờ mờ của bình minh xuất hiện, tôi mới về phòng ngủ.

Không có chuyện gì xảy ra, cũng không mộng mị gì như bình thường.

-----

(1) Tịnh thổ chân tông: một nhánh của Tịnh độ tông tại Nhật, phát triển rất mạnh, thành lập nhiều viện đại học lớn. Chùa chính ở Kyoto. Các "tông" ở đây được hiểu như các trường phái khác nhau trong việc tiếp nhận và thực hành giáo lý ở nhà Phật.

(2) thuyết cứu rỗi: giáo lý mang tư tưởng quan trọng của Tịnh thổ chân tông, kẻ ác được cứu giúp bởi có lòng tin vào Phật A Di Đà.

TÀN UẾ

Ono Fuyumi

www.dtv-ebook.com

4 - Quá Khứ

Nhờ thiện ý của thầy Hayashi, vào tháng Giêng năm kế tiếp, Kubo gặp được một Phật tử là ông Sakuma, chủ một tiệm giặt là gần nhà trọ Okaya. Ông Sakuma chưa đến 50 tuổi. Gia đình ông sống ở vùng này đã nhiều năm, từ đời cha ông thì bắt đầu mở tiệm giặt là. Ông tiếp quản cơ nghiệp đã khá lâu, đến hơn mười năm trước thì trở thành một nhà kinh doanh dịch vụ giặt là chất lượng cao.

"Tôi cũng không nhớ nhiều về những người cũ lắm đâu..."

Kí ức xa xưa nhất của ông cũng chỉ đến thời còn ba nhà Fujiwara, Matsuzaka và Koido.

"Theo như tôi nhớ thì họ cứ sống ở đó từ lâu lắm rồi. Về sau ông Fujiwara bán đất, nhà Nemoto chuyển tới và không có thay đổi nào khác đến tận thời kì bong bóng kinh tế. Tôi vẫn còn nhớ rõ về ông Fujiwara."

Ông Fujiwara rất thân với ông Sakuma cha.

"Ông ta sinh ra ở đây. Xem vẻ là một phú nông có thể lực, ruộng đất khắp nơi. Nghe nói ông ta có nhà ở mặt đường lớn, sau chiến tranh đường mở rộng, ông ta mới chuyển đến ở chỗ bây giờ là nhà trọ. Theo tôi nhớ thì mảnh đất ấy cũng từng là ruộng nhà Fujiwara. Kể từ đó, hai vợ chồng tự cung tự cấp bằng cách trồng lúa và rau, rồi bán ruộng ở chỗ này chỗ kia để lấy tiền để sống qua ngày. Vào thời kì giá đất leo thang kinh khủng, ông ấy bán nốt mảnh đất cuối cùng của gia đình, rồi hai vợ chồng chuyển vào nhà dưỡng lão cao cấp Yugawara."

Thật may mắn đúng không, ông Sakuma cười.

Mặt khác, trên mảnh đất dùng để xây khu tập thể Okaya có nhà của các gia đình Goto, Kawahara và Masaharu. Masaharu là bạn cùng khóa với ông Sakuma nên ông cũng biết ít nhiều, nhưng về nhà Goto và Kawahara thì ông chẳng nhớ gì cả. Hai gia đình đã dọn đi từ hồi ông còn học tiểu học.

"Sát tường phía Đông khu tập thể, chỗ gần nhà trọ nhất, là gia đình Goto. Tôi gần như chẳng nhớ gì về khoảng thời gian họ sống ở đây. Hồi đó tôi mới học lớp Một hay Hai thôi. Về sau, ngôi nhà ấy tạm thời bị bỏ trống. Tôi nhớ hình như cũng có một thời gian nhà thầu trong vùng mượn nó làm trụ sở hoặc kho vật liệu. Sau đó nữa thì những gia đình khác chuyển đến. Tôi không nhớ rõ ràng lắm đâu. Đúng lúc họ chuyển đến thì tôi lại đi xa."

Sau khi tốt nghiệp cấp ba, ông Sakuma rời nhà đi làm ăn. Đến hơn hai mươi năm trước, ông mới quay về thừa kế gia nghiệp. Sau nhà Goto là đền nhà Murase, dọn vào ở giữa lúc ông Sakuma đi xa. Khi ông quay về thì họ đã chuyển đi mất rồi.

"Khi hoặc trước khi thời kì bong bóng kinh tế bắt đầu, ông Matsuzaka là người đầu tiên rời khỏi mảnh đất được dùng để xây nhà trọ."

Nhà Kawahara còn rời đi trước thời điểm đó nữa.

"Lúc ấy tôi đang học tiểu học, nên gần như chẳng nhớ gì về nhà Kawahara, chỉ còn ấn tượng đây là một gia đình ghê gớm, con trai họ lớn hơn tôi khá nhiều tuổi và tôi sợ người này."

Sau khi nhà Kawahara chuyển đi thì nhà Shinoyama dọn đến.

"Tôi cũng không nhớ gì nhiều về nhà Shinoyama. Họ có một cậu con trai, lớn hơn tôi một chút, nhưng chúng tôi không thân thiết với nhau. Hình như họ chuyển đi lúc tôi đang xa nhà, thế nên tôi không biết gì về những gia đình dọn đến tiếp theo. Khi tôi quay lại đây thì gia đình ở trong ngôi

nhà ấy là Osato. Chỉ có hai vợ chồng già sống với nhau rồi lần lượt qua đời. Sau họ là ai nữa nhỉ... Tôi nhớ là hay thấy một cặp vợ chồng đứng tuổi thường xuyên ra vào..."

Là vợ chồng Inaba. Ông Sakuma không nhớ được mấy về gia đình Inaba. Có lẽ vì họ không nói chuyện với nhau, hoặc cũng có thể vì vợ chồng Inaba không phải khách hàng của tiệm giặt là.

Kubo nhắc đến chuyện cậu cả Shinoyama bỏ nhà ra doi.

"Ừ nhỉ, đúng là có chuyện như vậy. Khi ấy tôi đang học cấp ba. Gia đình Shinoyama có hai người con trai. Con trai lớn được cưng chiều, nhưng tính tình cậu ta tệ lắm. Tôi nhớ là cậu ta bỏ đi sau khi cãi vã với cha mẹ, và cũng không nghe nói là cậu có quay trở lại hay không. Tại sao gia đình Shinoyama chuyển nhà thì tôi chẳng biết. Hình như trong hai vợ chồng có người qua đời nên... Không, tôi cũng không rõ nữa."

Tóm lại, ông Sakuma chỉ có ấn tượng là có người ra vào ngôi nhà ấy. Sát tường phía Tây là nhà của gia đình Masaharu, có sáu người gồm một cặp vợ chồng, hai cô con gái, một cậu con trai và một bà cụ. Cô con gái thứ hai là bạn cùng khóa với ông Sakuma.

"Chúng tôi hầu như không giao tiếp với nhau. Chỉ có lúc nhỏ là chơi chung với cả đám trẻ trong vùng

Khi đi học thì là bạn cùng trường. Dẫu không đến mức thân thiết, song tôi nghĩ tôi vẫn biết cô ấy là người thế nào. Dù sao cũng là bạn thời thơ ấu mà."

Người bạn thời thơ ấu ấy tên là Minako. Bà có một chị gái và một em trai. Chị gái bà hơn ông Sakuma bốn tuổi, em trai thì kém ba tuổi. Từ sau bậc tiểu học, hai người không còn học chung trường nữa.

"Cả hai bác lẫn cụ bà nhà đều là người tốt. Chị gái Minako rất đẹp, thời đó người ta gọi chị ấy là Madonna nữa cơ." Ông Sakuma cười. "Thỉnh thoảng có việc đến nhà họ, tôi lại thấy chị ấy ra đón tận cửa. Tiếc là lúc tôi học cấp ba thì chị đã thành cô dâu mất rồi."

Bà Minako cũng đã kết hôn trong lúc ông Sakuma làm việc ở xa. Tuy nhiên, bà vẫn hay về thăm bố mẹ.

"Cậu em trai tên là Moriyuki, hình như cũng kết hôn khi tôi làm ăn xa nhà. Vợ cậu ta lạ lắm."

Lúc ông Sakuma quay về, nhà Masaharu đã không còn như trước nữa.

"Họ hầu như không tiếp xúc với hàng xóm láng giềng. Minako vẫn thường xuyên đi về, nhưng cũng chẳng đoái hoài gì đến xung quanh. Vợ cậu Moriyuki gia nhập một tôn giáo mới xuất hiện, còn lôi kéo cả gia đình vào cùng. Cùng chỉ có người của giáo đoàn mới thường thăm viếng họ. Hình như vợ chồng Minako cũng theo đạo đó. Chị gái Minako thì thoảng mới về thăm nhà mẹ nên chắc không phải là tín đồ."

Ban đầu hàng xóm thấy lo thay, nhưng hễ đề cập đến chuyện này là nhà Masaharu lại phản đối gay gắt nên cuối cùng chẳng còn ai muốn tranh luận. Nhà họ cũng có nhiều đất đai quanh vùng, nhưng cứ bán dần bán mòn, càng ngày càng túng quẫn.

"Tôi nghĩ chắc họ đã bị người đứng đầu giáo phái kia bòn rút cho kiệt quệ. Hàng xóm láng giềng không can thiệp gì được nên đành mặc kệ. Nếu góp ý thì có khả năng gây thù chuốc oán, hoặc đáng sợ hơn là bị rủ rê gia nhập giáo phái. Cuối cùng, tôi vẫn không biết được tên tôn giáo đó, chắc cũng chẳng phải giáo đoàn gì nổi tiếng. Ngoại ô thị trấn này có một ngôi nhà cũ khá giống đạo trường, nơi bọn họ thường tập trung thì phải. Ngoài nhà Masaharu ra không biết còn bao nhiêu tín đồ nữa."

Nghe chừng câu chuyện đã đến hồi kết. Ngoài việc coi người đứng đầu giáo phái là trung tâm, giống các giáo phái nhỏ, và có giáo lý giống Thần đạo hoặc Tu nghiệp đạo(1) thì tôi không biết thêm gì về giáo phái ấy nữa. Gia đình Masaharu cư xử càng lúc càng kì quái, bị cô lập bởi hàng xóm xung quanh. À không, nói bọn họ tự cô lập mình thì chính xác hơn.

"Trong thời gian đó, cha mẹ Minako mất. Không nghe ai nói đi đám tang nhà họ nên tôi chẳng rõ họ có ma chay gì không. Thậm chí không biết hai bác qua đời lúc nào nữa."

Rồi chẳng còn thấy ai ra vào nhà Masaharu, cho đến một ngày, đột nhiên ngôi nhà bị dỡ bỏ. Ngay cả chuyện họ chuyển đi từ bao giờ, hàng xóm xung quanh cũng mù tịt.

"Ông có biết nguyên nhân khiến nhà Masaharu trở thành tin đồn không?" Kubo hỏi.

"Nguyên nhân trực tiếp là vợ của Moriyuki gia nhập giáo phái, rồi lôi kéo cả gia đình." Ông Sakuma cúi đầu, "Cụ bà qua đời khi tôi không có ở đây. Liên quan tới chuyện đó chẳng? Mà cũng có thể...trong nhà Masaharu có nhiều thứ. Ừm, chắc thế."

"Nhiều thứ?"

Ông Sakuma gật đầu, "À, tôi cũng không biết tường tận, nhưng chính Minako đã nói trong nhà có ma. Nói xong, cô ấy bỏ đi."

Đ đại khái là bà Minako cho rằng xó ai đó bò dưới nền nhà.

"Cô ấy nói, dưới nền nhà cứ sột soạt như tiếng bò qua bò lại. Ai mà ngồi xuống sàn thì nó lại bò đến đúng bên dưới người ta, cứ lục cà lục cục như báo hiệu điềm gở."

Bấy giờ bà Minako chưa cào cấp hai. Bà quả quyết rằng, "Dưới sàn nhà có ma." Khi cọ rửa nhà vệ sinh kiểu truyền thống, bà cũng cảm thấy có thứ nấp dưới bề phốt. Đáng sợ!

"Và thực tế là không có ai cả?"

Tôi nghĩ bà Minako đã nhầm, nhưng ông Sakuma lắc đầu.

"Cũng không thể nói vậy được."

"Thứ đó" bò qua bò lại dưới sàn nhà. Lúc bà Minako đi trong phòng, nó sẽ bò theo. Từ hiên nhà đến nhà vệ sinh, tóm lại là dù đi bất cứ đâu, bà đều cảm thấy nó nấp dưới sàn, thậm chí còn có cảm giác chạm được vào nó. Nếu bà bìm ở tầng trệt, sẽ nghe tiếng thì thào vọng lên từ dưới đầu, âm thanh tựa như "Mọi người chết đi" hay " Chết đi". Bà không thể chịu được cảm giác tối tệ do chúng mang lại, nhưng cụ bà lại bảo, "Thứ đó không làm gì xấu đâu."

"Vậy là cụ biết, đúng không?"

"Đúng. Cụ nói nó cứ trong nhà suốt, nhưng cũng không có gì xấu cả, bảo Minako phớt lờ nó đi."

Chắc là có con mèo hay con chồn nào thôi, ông Sakuma cười.

Cụ nhà Masaharu đã lí giải như vậy, liệu có nên nói, thứ đó vẫn luôn ở trong gia đình họ? Nhưng từ bao giờ chứ?

"Gia đình Masaharu có phải dân gốc ở đây không?"

"Không, tôi nghĩ là không. Sau chiến tranh họ mới chuyển đến vùng. Đây. Trên mảnh đất xây nhà trọ chắc chỉ mình gia đình Fujiwara mới có thể coi là dân gốc. Mà bây giờ họ cũng đã chuyển đi nơi khác rồi.""

Không phải sau chiến tranh ông Fujiwara mới chuyển đến sao? Trước đó ở đây không có gì mới phải. Thầy Hayashi thì bảo có một nhà máy. Tôi hỏi nhưng ông Sakuma lắc đầu.

"Thế à... Tôi chẳng nhớ nữa. Cha mẹ tôi có khi nhớ đây, nhưng dai cụ mất lâu rồi."

Có người làm chứng là gia đình Masaharu đã từng tổ chức một nghi thức giống lễ trừ tà. Tức là họ thực sự nghĩ trong nhà có thứ khác thường? Theo lời bà cụ, thứ đó vẫn luôn luẩn quẩn bên họ. Mặt khác, kết hôn với Moriyuki là người thế nào nhỉ? Hình như cô ta đã là thành viên của giáo phái ấy ngay từ đầu.

"Những việc này thì liên quan gì đến các hiện tượng ở nhà trọ và khu tập thể... " Kubo chốt lại.

Mặc dù những mảnh ghép có ý nghĩa đã xuất hiện, nhưng vẫn chưa thể kết luận được điều gì. Do đó tôi tự hỏi, các nghi ngại của chúng tôi, phải chăng đều là hư vọng?

Lúc này, Kubo đã bắt đầu cuộc sống ở nhà mới. Tháng Mười một năm ngoái, cô tìm được một căn nhà năm đối diện nhà ga và chuyển sang. Tuy chật hẹp và cũ kỹ hơn nhà trọ Okaya nhưng cũng là một nơi thuận tiện về mọi mặt. Kubo từng cân nhắc vài địa điểm khác, song, cô cảm thấy nếu vẫn lẩn cấn về những chuyện lạ xảy ra ở nhà trọ Okaya thì nên chọn một chỗ thuận tiện cho việc đi lại điều tra. Và cuối cùng cô đã làm như thế.

Sau một thời gian sống ở nhà mới, Kubo vui vẻ nói với tôi, "Không có âm thanh gì nữa thật là thoải mái!" Cuối năm ngoái, tôi cũng đã chuyển vào nhà mới. Vấn đề lớn là tôi không tài nào đem hết đồng sách khổng lồ theo được. Tôi nghĩ tốt nhất nên quyết định ngôi nhà này là chỗ ở cuối cùng.

Từ giờ trở đi, sách sẽ còn tăng nhiều, và tôi cũng không muốn chuyển nhà thêm một lần nữa.

Trong khi tôi tất bật dọn dẹp, Kubo cũng bắt đầu làm quen với cuộc sống ở nhà trọ mới và đi tìm gặp những người già trong vùng một lần nữa. Tôi vẫn tìm kiếm gốc rễ vấn đề từ những ngôi chùa, đồng thời viết thư cho một nhà sử học địa phương tường tận lịch sử vùng này, nhưng gần như không thu hoạch được gì. Đến mùa hè, một tạp chí chuyên chuyện ma mãnh ly kì được phát hành.

Ông Higashi Masao, một nhà phê bình văn học thể loại viễn tưởng đã cùng một biên tập viên của Media Factory đến mừng tân gia tôi. Bấy giờ trời vẫn còn lạnh. Ông Higashi hỏi tôi có muốn tham gia suất bản tạp chí chuyên về kinh dị tâm linh không. Từ lúc điều tra cùng Kubo, tôi đã sắp xếp lại những câu chuyện ma quái do độc giả gửi đến và xem chúng như kế hoạch dự phòng. Vốn ưa thích chuyện ma có thật, tôi lấy làm mừng về cơ hội này. Sau khi chính thức tham gia nội dung tạp chí, từ mùa xuân đến giờ tôi cần mẫn ghi chép những câu chuyện ma quái, chọn lọc viết ra một vài truyện trong số dữ liệu đã có. Mới đầu, tôi cảm thấy căng thẳng, nhưng việc được mời viết tạp chí cũng khiến lòng tôi có chút tự hào và vui sướng.

-----

(1) Tu nghiệm đạo: một tôn giáo bản địa Nhật Bản, lai tạp giữa Phật giáo Mật tông với tín ngưỡng núi rừng của người Nhật.

TÀN UẾ

Ono Fuyumi

www.dtv-ebook.com

5 - Trước Nhà Koido

Từ khi Kubo chuyển nhà, có vẻ như cuộc sống của cô đã trở nên hết sức dễ chịu. Không còn phải nghe tiếng động kì quái hay băn khoăn về vấn đề đóng mở cửa phòng ngủ. Ban đêm có nghe hay nhìn thấy gì thì cô cũng không lấy làm căng thẳng. Ngược lại, tôi bị mất phương hướng trong cuộc sống ở nơi ở mới. Sở hữu một ngôi nhà và trông nom nó thực sự tốn công sức và thời gian, nói thật là thế. Chưa kể tôi và chồng vốn sống sống riêng, lâu lắm rồi mới ở chung nên không sao quen được việc trong nhà còn có người khác. Cửa đột nhiên bật mở, đồ vật chưa động vào lại xô dịch ra chỗ khác...đều là những hiện tượng dương nhiên khi sống chung với ai đó. Nhưng do chưa quen nên tôi vẫn cứ giật mình. Khi nghe thấy những âm thanh lạ đáng ra không thể có, tôi thường hít một hơi thật sâu và tự thuyết phục bản thân rằng, chuyện đường nhiên thôi. Chẳng qua là vì thời gian sinh oạt của hai vợ chồng khác nhau ấy mà.

Trong lúc tôi chật vật bắt nhịp với cuộc sống mới Kubo vẫn kiên trì lần theo dấu vết rồi đi hỏi han những người dân địa phương. Kết quả là cô đã đào trúng một kho thông tin vào tháng Chín năm 2004.

"Có người nhớ chuyện về nhà Koido hồi họ còn ở đó."

Như gió mùa thu thổi từ sáng đến tối, tối lại nhận điện thoại dồn dập từ Kubo.

"Nghe nói trong quá khứ đã có người tự tử."

Tự tử. Tôi bàng hoàng. Thực sự có sao?

"Tôi đã đến hỏi thăm tường tận rồi."

Kubo tìm được một ông lão trông nom đến thờ ở gần đấy tên là Tanokura.

Ông Tanokura 78 tuổi, sinh ra và lớn lên ở vùng này. Trước kia, ông mở một quán rượu trong một ngôi làng cũ nằm dọc đường lớn, sau đã để con trai tiếp quản. Vào thời kì bong bóng, ông từ bỏ quán rượu đồng thời là nơi sinh sống, chuyển sang quản lý một cửa hàng tiện lợi ở tầng một tòa nhà đa năng xây lên sau đó.

"Nhà Koido nằm cạnh nhà Matsuzaka, đất hai nhà này ở ban đầu là của gia đình Takano. Sau khi nhà Takano chuyển đi thì mảnh đất mới tách thành hai thửa." Ông Takano cho biết. "Chỗ ấy vốn là một nhà máy đúc, bị thiêu rụi trong chiến tranh. Sau thời chiến thì trở thành khu dân cư, tôi không nhớ nhầm đâu."

Theo kí ức của ông Takano thì quá nửa khu nhà trọ Okaya hiện nay nằm trên nền đất của nhà máy đúc ấy. Tuy nhiên, con đường lớn ở mạn Bắc và phần phía Đông khu nhà bây giờ thì không phải. Hai bên đường lớn là các gia đình làm nông hoặc cửa hiệu, phía Đông bố trí một công trình giống như cư xá hoặc xóm nhỏ.

"Tôi cũng không nhớ rõ lắm, nhưng nó giống như khu nhà ở cho nhân viên công ty ấy. Trong ấn tượng của tôi thì đó là một kí túc xá."

Tức là nhà trọ Okaya và cả khu tập thể Okaya đều được xây trên nền kí túc xá đã bị phá hủy.

"Năm Chiêu Hòa thứ 23 và 24 xảy ra sự kiện Teigin(1) và sự kiện Shimoyama(2), khiến bầu không khí vô cùng khó chịu. Dường như đây là lúc kí túc xá bị phá dỡ, rồi các ngôi nhà riêng rẽ bắt đầu mọc lên."

Kubo lần theo manh mối này, nhưng các vị trí không được rõ ràng. Hình như chuyện xảy ra sau năm 1949, khi nhà máy đúc đã cháy rụi thì kí túc xá mới bị phá hủy. Trong đó có đất biến thành ruộng, về sau trở thành đất thổ cư.

Mảnh đất ở góc Đông Nam là của gia đình Takano.

"Ông Takano là người từ nơi khác chuyển đến. Chắc cũng là người làm công ăn lương bình thường thôi. Ông ấy có vẻ là một người nguyên tắc, hẳn không làm gì liên quan đến ngành ngân hàng hay đại loại thế. Tuy nhiên sau khi bà vợ tự tử, ông ấy nghỉ việc rồi chuyển đi mất."

Nghe Kubo kể có người đã khẳng định với cô là quanh đây chẳng có vụ việc nghiêm trọng gì xảy ra, nhưng trông bộ dạng thì lưỡng lự như gặp chuyện khó nói, ông Tanokura liền cười chua chát.

"Tất nhiên là khó nói... Kể ra thì nhiều chuyện, nhưng dù sao những người năm ấy giờ cũng chẳng còn, nên thôi, mong họ bỏ qua cho tôi một lần này." Ông Tanokura bắt đầu kể, "Khoảng năm Chiêu Hòa thứ 30, là năm 1955 thì phải? Không chỉ những người sống lâu năm, mà những người mới chuyển tới đây trong thời kì phát triển cũng biết chuyện đó. Nó không phải là chuyện hiếm thấy, nhưng cũng không phải là chuyện nhanh chóng bị lãng quên. Sự việc xảy ra ngay sau hôn lễ của con gái nhà Takano. Thời xưa mà, trước đám cưới cô dâu phải tới bái thổ địa và đi chào hỏi người dân xung quanh để cảm ơn họ đã quan tâm giúp đỡ mình bấy nay. Hàng xóm ngạc nhiên vì mới sáng, vợ ông ấy còn cùng con gái đi thăm hàng xóm láng giềng với nụ cười mãn nguyện, vậy mà đến đêm đã thắt cổ tự tử."

"Thật cô?"

"Nghe nói thế. Hôn phu của cô con gái là một cậu trai sống gần đây. Nhà cậu ta sở hữu một tiệm vải nằm trên con đường hường về phía nhà ga bây giờ. Thời đó còn không có chỗ nào giống nơi tổ chức hôn lễ. Nhìn

chung, các gia đình sẽ thuê một quán ăn trong vùng làm tiệc thành hôn, nhà ông Takano cũng vậy. Hồi xưa, trên phố sầm uất mới có nhà hàng truyền thống lớn, nhưng ở đó thường chỉ làm lễ ra mắt. Sau khi tiễn con gái về nhà chồng, vợ chồng Takano quay về nhà. Bà Takano đi thay đồ mãi chẳng thấy ra nên người ta vào xem tình hình thế nào. Lúc ấy, họ mới phát hiện bà treo cổ tự tử bằng sợi dây thắt obi trên xà nhà trong khi còn mặc haori(3)màu đen."

Kubo thở hồn hển.

Chính người phụ nữ này. Không thể sai được.

"Chỉ vậy thôi, tại sao bà ấy tự tử thì tôi không biết. Con rể họ vốn là người thừa kế của một tiệm vải làm ăn phát đạt. Ai cũng bảo cô Takano thật có phúc. Hơn nữa nhà thông gia cũng ở ngay trong vùng, tôi cứ nghĩ ông bà ấy sẽ vui mừng, vậy mà không biết tại sao bà Takano lại tự tử. Thời xưa người ta hay cảm thấy chuyên thế này thật đáng xấu hổ, nên ông Takano cũng khó bình yên được nữa. Lo xong giỗ đầu là ông chuyển nhà. Việc thì nghỉ ngay sau khi vợ mất rồi. Thời ấy, nếu trong gia đình có người tự tử là cũng không được ở lại trong các công ty có tư tưởng cổ hủ đâu.

"Nghe kì lạ đúng không? Vì tự tử mà không được ở lại chỗ làm mới sợ chứ! Trước đó một thời gian thôi lại khác, làm cảm tử quân có khi còn được khen ngợi. Người ta chẳng bảo, nếu bị địch cầm tù thì nên tự sát đấy ư? Đang ở thời đại rạch bụng được ca ngợi rồi đột nhiên lại đảo lộn hết như thế."

Đúng là chuyện đáng thương với người và gia đình gặp chuyện. Ông Tanokura kể tiếp.

"Sau khi ông Takano chuyển đi, con gái ông cũng ly hôn. Nhà chồng là nhà buôn bán, rất để ý đến điều tiếng, cô ấy khó xử cũng là phải... Vùng này vốn yên bình, tôi gần như không nghe thấy chuyện giết người hay tự tử

nào nữa cả. Có thể có đấy, nhưng không tầm rì đến mức ai cũng biết chẳng? Cho nên ngoài vụ nhà Takano, ở đây người ta chỉ còn nhắc đến..."

"Nhà Shinoyama, phải không ạ? Con cả nhà ấy mất tích"

"Không phải đâu." Ông Tanokura lộ vẻ ngạc nhiên.

"À, tôi nghe người ta nói thế nên có hơi tò mò thôi. Vậy chuyện là thế nào ạ?"

"Cơ bản thì, tôi không biết tường tận sự tình ở khu nhà trọ Okaya trước kia cho lắm. Ngày xưa, tôi làm nhân viên chuyển phát, thường xuyên đi đi về về nên còn nhớ được ai ở chỗ nào, nhưng không biết từ bao giờ người dân ở đó đã không còn gọi chuyển phát nữa nên tôi chẳng rõ ai với ai cả. Trong hội tự quản thì lại là chuyện khác. Tôi chỉ biết gia đình Shinoyama chắc chắn không phải dân bản địa thôi. Tôi hay ghé nhà Fujiwara chơi, còn những nhà khác thì tôi chẳng mấy khi lui tới, vậy nên cũng không nhớ rõ nữa.

"Ngoài nhà Takajo, ở đây người ta còn nhắc đến nhà Kawahara. Ông bố mất sớm, nhà chỉ còn một mẹ một con. Về sau bà met cũng qua đời, nhưng dân ở đây vẫn xì xào không phải là do ốm chết."

"Không phải ốm chết?"

"Ừ, con trai nhà2 ấy là một cậu trai trẻ tuổi. Nghe chừng hung bạo, thường xuyên đánh đấm đập đá bà mẹ. Một hôm bà Kawahara bị ngã, khi xe cấp cứu đến thì bà đã tắt thở. Nghe nói là đứt mạch máu não, còn láng giềng cứ bảo chính cậu con trai hại bà."

Nghe đến đây, Kubo lập tức liên hệ với vết bầm giống máu tươi dưới chiếu nhà Inaba, nhưng nếu là đứt mạch máu não thì không thể có vết máu được.

"Cậu con trai không được đường hoàng. Dư luận về cậu ta không được tốt. Tuy không phải hạng lưu manh, nhưng chẳng hiểu công ăn việc làm thế nào. Bà mẹ dĩ nhiên không dạy nổi xon. Người xung quanh, mà chính là ông Fujiwara đấy, đã , mấy lần nghe thấy những tiếng kêu kì quái. Sự việc cũng không đến nỗi ra phờng, chỉ là đồn thổi thôi. Mẹ qua đời rồi, cậu con trai sống một mình một thời gian, xong dọn đi từ lúc nào chẳng biết. Ngôi nhà được rao bán, ông Shinoyama chuyển đến. Tóm lại, đó là một ngôi nhà hơi khó chịu."

Nghe đến đây, Kubo thở dài.

Ông Tanokura nhắc đến "haoti màu đen", có thể chính là tomesode(4). Tomeode màu đen vốn là lễ phục truyền thống cao cấp nhất cho nữ giới. Đường viền thắt lưng được sử dụng là loại obi kim tuyến sang trọng mà Kubo từng thấy trong căn phòng ngủ tối tăm. Nghĩa là sau lễ cưới của con gái bà, bà Takano vẫn mặc nguyên lễ phục rồi treo cổ tự tử. Bà chết chính xác ở chỗ này, nơi xây nhà trọ Okaya. Các dữ kiện đã bắt đầu ăn khớp, nhưng lại càng khiến cho chúng tôi hoang mang hơn.

Nếu chỉ đơn giản là nhìn thấy hồn ma phụ nữ treo cổ chết, và trước đây đúng là có một phụ nữ treo cổ chết, thì sự việc có thể xếp vào diện trùng hợp. Nhưng lại thêm chi tiết mặc lễ phục truyền thống thì khó mà nói là trùng hợp được nữa. Kubo không hề hay biết tình trạng lúc chết của bà Takano, thì làm sao trùng hợp miêu tả chính xác như vậy được?

Dù sao đi nữa, tôi nghĩ bà Takano phải có lý do cho quyết định treo cổ tự tử trong ngày vui của con gái. Ở thời buổi ấy, chắc hẳn bà đã lường trước được những trở ngại phát sinh trong cuộc sống sau này của gia đình. Vậy mà bà vẫn lựa chọn cái chết. Hẳn là có lý do nghiêm trọng cho hành động này. Thế thì cũng chẳng có gì là lạ khi nhiều năm sau bà cứ dai dẳng xuất hiện trong hình thái hết sức dị thường. Ngôi nhà bị dỡ bỏ, bà Takano vẫn ở lại nền đất ấy, rồi nhà trọ Okaya được xây lên, chuyện là như vậy chăng?

"Suy đoán theo chiều hướng này, hẳn là nhà Koido đã gặp chuyện gì đấy rồi," Kubo nói. "Bởi nổi cay đắng và uất hận vẫn đọng lại mảnh đất, nên cả nhà Koido lẫn Matsuzaka bên cạnh đều chịu ảnh hưởng, đúng không?"

Đúng. Nhưng chúng tôi không thu thập được tin tức về ông Matsuzaka, cũng không biết gì về những người liên quan đến ông Koido. Càng không sao xác định được những người trong cuộc để mà đi hỏi nữa.

"Ông Koido để rác tống đọng mà. Ông nhồi đầy rác vào nhà để không phải nhìn thấy thứ gì đó, thành ra rác cứ chất dần lên."Kubo nói. Tôi nghĩ suy đoán này bắt nguồn từ kinh nghiệm của chính cô. Phóng ngữ ở căn 204 trước đây đã trở thành kho chứa đồ. Cô vô thức nhét đầy đồ đạc không sử dụng vào phòng. Vì có thứ đáng sợ nên không muốn vào để tìm kiếm đồ đạc. Vì không muốn vào tìm đồ nên có những thứ dù nghĩ là sẽ vứt nhưng lại trì hoãn.

"Bởi vậy, cuối cùng tôi cũng không biết là mình đã chắt nhưng 4gi2 vào đấy nữa, giống như ăn lẩu trong bóng tối(5) vậy đó." Kubo cười, "Nhưng mà, nếu cứ kéo dài tình trạng dị thường ấy, có khi tôi sẽ giống như ông Koido mất. Lúc nghe ông Akiyama kể, tôi đã nghĩ thế đấy."

"Ra vậy."

"Nếu cho rằng nỗi buồn của bà Takano còn rơi rớt trên mảnh đất ấy, thì ta đã hiểu tại sao không chỉ căn 204,mà căn 401 cũng xảy ra hiện tượng quái dị."

"Đúng vậy. " Tôi đáp. Và căn 203 cũng có hiện tượng tương tự nên mới không ai ở được lâu. Kajiwara, người ở căn 204 trước Kubo, chắc cũng từng cảm thấy hoặc trông thấy hồn ma bà Takano rồi sinh ra phiền não, nhịp độ cuộc sống bị ảnh hưởng, và cứ khẳng khẳng xác nhận xem nhà mới hay cũ khi chuyển nhà. Song cậu không sao khôi phục được nhịp sống bình

thường nữa mà đành treo cổ tự tử. Nhưng mà, tôi tự hỏi, không biết sự tồn tại của bà Takano có phải là nguyên nhân gián tiếp cho hành động tự kết liễu này không.

"Đừng quên là ở bên khu tập thể Okaya cũng có những ngôi nhà không ai ở được lâu."

Nhà của gia đình Kuroishi chẳng hạn. Anh Ando chuyển đến đó sống hơn hai năm cũng đã dọn đi, cuối năm ấy thì hộ thứ tám chuyển vào, là một cặp vợ chồng trẻ với hai đứa con trai.

"Cô Suzuki nói là nghe thấy âm thanh như tiếng quét trên mặt sàn. Tuy nhiên khu tập thể Okaya lại không nằm trên đất nhà Takano."

Đúng nhỉ! Thế nhưng, tôi nghĩ có khả năng Suzuki bị ảnh hưởng bởi trải nghiệm của Yashima. Sự thật là cô có nghe thấy gì đâu cho đến khi nghe Yashima kể.

"Cô ấy nhìn thấy người phụ nữ treo cổ mà. "

Không, ban đầu Suzuki chỉ nói là nhìn thấy người phụ nữ phản chiếu trên vòi nước thôi. Nghe xong chuyện Yashima, cô ấy mới suy diễn thành người phụ nữ treo cổ. Tôi nghĩ nên giải thích như vậy chứ.

"Tức là những ngôi bàn không ở được lâu bên khu tập thể chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên phải không?"

Cũng khó nói.

Nhà đã xây xong xuôi, có thể ở ổn định, vậy mà thời gian lưu trú của các gia đình lại ngắn ngủi đến bất ngờ. Gia đình Kuroishi rời đi không phải vì chuyện gì quái lạ, gia đình Ida thì không rõ lắm nên không bàn. Một ngôi nhà mà trong năm năm bảy tháng đã đổi người cư trú tám lần. Nếu nói là ngẫu nhiên thì quả thật có hơi khiên cưỡng.

"Ông Inaba cũng nói là có tiếng bước chân, đúng không? Ngôi nhà của ông cũng không ai ở được lâu."

Cả nhà Masaharu nữa. Bà Masaharu Minako nói nhà mình "có ma".

Tuy nhìn qua thì các sự kiện này chẳng có gì chung với chuyện bên nhà trọ, nhưng cứ nghĩ đến việc ma quái nhà trọ phát sinh từ vụ tự tử của bà Takano thì có thể suy ra rằng ở khu tập thể cũng từng xảy ra trường hợp tương tự.

"Hơn nữa, các căn lại ở gần nhau."

Nên tôi không khỏi thắc mắc vì sao trùng hợp đến thế.

"Hoặc là, đã có chuyện gì đó đồng thời xảy ra ở nhà trọ và khu tập thể." Kubo góp ý. "Giống như các căn trong một chung cư thường sẽ có điểm chung. Biết đâu nhà trọ với khu tập thể này cũng vậy?"

Đó đúng là điều mà chúng tôi muốn tìm ra. Nếu có một nguyên nhân khiến nhà trọ và khu tập thể không ở được lâu, thì hẳn là chúng đã từng chia sẻ một quá khứ chung thể nào đấy. Tuy đã tìm ra vụ tự tử của bà Takano, nhưng nhà bà lại không nằm trên mảnh đất xây khu tập thể. Cứ cho là bà gây ra những hiện tượng dị thường bên nhà trọ đi, thì cũng không phải là toàn bộ gốc rễ vấn đề.

"Cả nhà trọ và khu tập thể đều dựng trên đất nhà máy cũ nhỉ."

Nghe Kubo nói, tôi thở dài.

Nói một cách chính xác là dựng trên đất nhà máy và khu dân cư bên cạnh.

"Vậy trước đó nữa? Trước khi nhà máy xuất hiện, liệu có công trình nào khác không?"

Có thể. Nếu xác minh được thì chắc sẽ tìm thấy ngọn nguồn vấn đề.

Nhưng chúng tôi đã mất hơn hai năm bươn bả mới khám phá ra chuyện bà Takano. Càng quay về xa xưa thì manh mối càng ít. Vậy nên muốn tìm ra căn nguyên, có lẽ sẽ mất rất nhiều thời gian hơn nữa.

Phải chăng nên bỏ cuộc? Quan trọng là Kubo đã chuyển nhà rồi và không bị ảnh hưởng gì cả. Đi tiêu tốn quá nhiều thời gian dư thừa vào một việc chẳng hề gây ảnh hưởng thực tế thì quả là ngu ngốc. Tôi đề xuất, song Kubo thẳng thừng phủ định.

"Kể từ khi khám phá ra sự tồn tại của bà Takano, chúng ta không thể rút lui được rồi. Giờ mà từ bỏ, thì việc chúng ta kiên trì bám đuổi đến bước này còn ý nghĩa gì? Không phải sao?"

Chí lý, và tôi thừa nhận là mình đã bị khuất phục.

-----

(1) vụ cướp ngân hàng ở Teigun ở tỉnh Nagasaki xảy ra vào năm 1948 (năm Chiêu Hòa thứ 23) làm 11 người thiệt mạng vì chất độc xyanua.

(2) sự kiện ông tổng giám đốc đường sắt Sadanori Shimoyama bị sát hại vào năm 1949 (năm Chiêu Hòa thứ 24).

(3) giống kimono nhưng ngắn hơn, thường chỉ dài tới đùi người mặc.

(4) một dạng kimono với ống tay áo ngắn hơn mặc trong dịp trang trọng của phụ nữ đã kết hôn.

TÀN UẾ

Ono Fuyumi

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Sau Chiến Tranh 1- Gia Đình Takano

Kubo tiếp tục kiên trì hỏi thăm tin tức.

Đầu xuân năm 2005, cuối cùng cô cũng tìm ra người quen biết với gia đình Takano, đó là mẹ con nhà

Kusakabe - cụ bà Kiyoko và bà Chika. Lúc nhận phỏng vấn thì cụ Kiyoko đã 87 tuổi, từ phần hông trở xuống chân đã yếu nhiều nên hễ ra ngoài là cụ phải ngồi xe lăn. Tuy vậy, cụ nói chuyện vẫn mạch lạc, trí nhớ cũng còn minh mẫn.

Bà Chika, mặc dù đã gả tới tình khác, song, kể từ chồng qua đời vào sáu năm trước, bà đã dọn về ở chung với mẹ để tiện chăm sóc cụ. Cụ Kiyoko có mối quan hệ thân thiết với người đã tự tử ở gia đình Takano, tức là bà Takano Toshie. Bà Chika cũng khá thân với con gái Reiko của gia đình ấy.

"Tôi nhớ chị Toshie lớn hơn tôi gần một giáp. Chúng tôi học cắm hoa chung với nhau nên mới thân, về sau con gái tôi cũng học, cứ thế, chúng tôi thường xuyên sang nhà nhau chơi nên con gái tôi với Reiko cũng trở nên thân thiết."

Bà Chika gật đầu. Bà Reiko lớn hơn bà Chika năm tuổi. Bà Chika là con gái lớn của gia đình Kusakabe, còn bà Reiko là con gái út của gia đình Takano.

"Gia đình Takano có ba người con và đều là con gái." Bà Chika nhớ lại chuyện năm xưa, "Khi chuyện bất hạnh xảy ra thì hai chị gái lớn đều đã

đi lấy chồng, trong nhà chỉ còn chị Reiko. Chị ấy ở với ông và cha mẹ, một hộ gia đình bốn người."

Cha của Reiko, ông Takano làm việc cho một cơ quan tài chính nên có thể nói gia đình họ sống khá dư dả. Bà Toshie mẹ của Reiko thì làm nội trợ, hằng ngày đi học cắm hoa hoặc may vá, tóm lại là nhàn nhã.

"Sau khi tốt nghiệp cấp ba, chị Reiko từng đi làm xa nhà một lần, hình như là nhân viên văn phòng tại Tokyo. Vào cái năm bất hạnh ấy, bác Toshie gọi chị ấy về, bảo là muốn chọ ở nhà học nữ công gia chánh. Song, tới lúc chị ấy về thì bác Toshie bỗng trở nên hơi kì lạ. Mẹ con tôi đều đoán, có khi nguyên nhân là do chị Reiko."

Dù sao thì tất cả cũng chỉ là tin đồn thôi, bà Chika nhấn mạnh rồi mới kể tiếp, "Hình như chị Reiko bị đàn ông xấu ở Tokyo lừa nên hai bác mới vội vàng gọi chị ấy về. Tôi toàn nghe người khác nói thôi, song, tôi nghĩ sự thật không sai khác bao nhiêu đâu."

Cụ Kiyoko cũng cho rằng trong khoảng thời gian trước khi con gái về, bà Toshie luôn lộ vẻ phiền não. Phiền não gì thì bà nhất quyết không hé nửa lời, dù cụ Kiyoko đã thử hỏi thăm vài lần. Bởi vậy, cụ Kiyoko nghĩ hẳn là một chuyện không tiện tâm sự với người ngoài gia đình.

"Sau khi Reiko về nhà, chị Toshie đã bình tĩnh lại."

Thế nhưng, vì một chuyện khác mà hình như bà Toshie đã thay đổi, trở nên kì quái.

Một ngày nọ, Kiyoko sang nhà Takano, để làm gì thì nay cụ quên mất rồi, chỉ nhớ là bà Toshie muốn rủ cụ ra ngoài sau bữa tối. Thời bấy giờ, phụ nữ ra ngoài sau bữa tối là một điều đáng ngạc nhiên, cụ Kiyoko bèn đoán bà bạn rủ mình đến nhà một người quen vừa mất để trông linh cửu ban đêm.

Tới nơi, cụ Kiyoko thấy bà Toshie đã thay quần áo xong và đứng sởi sẵn trước cửa. Hai người vừa đi vừa trò chuyện, bỗng nhiên bà Toshie ngừng lại, nhìn kĩ những ngôi nhà xung quanh với vẻ mặt ngờ.

"Sao vậy?" Cụ Kiyoko hỏi.

"Em không nghe thấy à? "

"Nghe thấy gì cơ? " Cụ Kiyoko hỏi lại. Thật ra, sau một cơn bệnh hồi còn nhỏ, thính lực của cụ suy giảm nặng nên nếu không chú ý từ cụ thường bỏ sót nhiều âm thanh.

"Nghe không được thì thôi vậy."

Nói xong, bà Toshie tiếp tục đi, nhưng chẳng được bao lâu, bà lại dừng bước. Cụ Kiyoko đang thắc mắc phải chẳng lại có âm thanh gì nữa thì bà Toshie bỗng nhìn dáo dác xung quanh với vẻ đề phòng, thậm chí còn nấp vào cái khe giữa hàng cây và bức tường cạnh đó.

"Chị sao vậy?"

"Em không nghe thấy âm thanh vừa rồi à?" Bà Toshie lại hỏi. Bà cũng biết thính lực của Kiyoko không tốt. Cụ Kiyoko tưởng rằng mình lại vừa bỏ sót tiếng động gì, "Vì ban này mãi nói chuyện. Chị nghe thấy tiếng gì thế?"

Bà Toshie kề sát mặt cụ Kiyoko, thì thầm, "Chị nghe thấy tiếng trẻ con khóc."

Nghe vậy, cụ Kiyoko cũng tập trung lắng nghe, đồng thời đưa mắt quan sát xung quanh. Song, bà chẳng nghe thấy tiếng gì ngoài tiếng ti vi loáng thoáng hoặc tiếng cười nói vọng đến từ các ngôi nhà gần đấy. Bấy giờ, đài NHK đã bắt đầu phát sóng, có điều, ti vi vẫn chưa phổ biến nên buổi tối ngoài đường cực kì yên tĩnh.

Bà Toshie áp sát cụ Kiyoko hơn, hơi thở ấm nóng phả vào mặt cụ.

"Hôm qua cũng thế. Nó khóc cả đêm khiến chị không ngủ được. Nhất định là cố ý để cho nó khóc rồi."

Cụ Kiyoko ngỡ ngác, không hiểu "cố ý để cho nó khóc" nghĩa là gì.

"Tức là có người ở quanh đây muốn gây phiền phức cho chị, cố ý để trẻ con khóc cả đêm làm chị mất ngủ."

Có điều, cụ Kiyoko cho biết, trong số các gia đình ở gần nhà Takano, không nhà nào có trẻ nhỏ.

"Tiếng mèo kêu chẳng? Mèo hàng xóm chỗ em dạo này cũng kêu suốt thôi."

Cụ Kiyoko vừa dứt lời thì bà Toshie đã giơ một ngón tay đặt lên môi. Bà tròn tròn hai mắt quan sát xung quanh, tròng mắt trắng dã đến bất thường, khiến cụ Kiyoko không khỏi kinh ngạc. Sau đó, bà Toshie túm lấy cổ tay cụ, kéo mạnh giục cụ đi tiếp. Vừa đi, bà vừa khom buổi, kề sát mặt vào cụ Kiyoko mà nói, "Đúng vậy, không có đứa trẻ nào cả, thế mà lại có tiếng khóc thì chẳng phải là lắm sao? Do đó, chắc chắn là bị giấu đi rồi."

"Giấu đi?"

"Mượn trẻ con ở đâu đó rồi đem giấu nó đi, xong cố ý để nó khóc suốt. Họ sẽ hả hê lắm khi thấy chị không biết làm sao với tiếng khóc ấy đây."

Khuôn mặt Toshie méo mó hẳn đi. Trong ấn tượng của cụ Kiyoko, bà Toshie là một phu nhân nhà giàu điển hình, không bao giờ lớn tiếng, cũng không bao giờ nói bậy, dáng điệu và cử chỉ đều uyển chuyển như múa. Song bà Toshie trước mắt Kiyoko lúc ấy chẳng khác nào bệnh nhân tâm thần, như thể đã biến thành một người khác.

"Hơn nữa, không chỉ một hay hai thôi đâu. Chị vừa nghĩ là ở đằng sau có trẻ con khóc thì lập tức, nhà hàng xóm sát vách cũng vang lên tiếng khóc trẻ con. Rõ ràng là bọn họ thông đồng với nhau làm vậy."

"Hàng xóm thông đồng với nhau..." Kiyoko bắt đầu phát hoảng, "Rốt cuộc là chị bị làm sao vậy? Chị với hàng xóm có xích mích à?"

"Là bọn họ, bọn họ đã thông đồng với nhau. Nhiều trẻ con, hơn nữa còn khóc to, chẳng lẽ chỉ có mình chị nghe thấy ư? Song lúc chị sang nhà họ, yêu cầu họ đừng để tiếng khóc ấy làm phiền chị nữa thì họ lại hòa nhau bảo rằng chẳng có đứa trẻ nào khóc giữa đêm cả."

Cụ Kiyoko nghĩ thầm, nếu đúng là hàng xóm đều khẳng định không có con nhỏ, không nghe thấy tiếng, thì tức là họ nói thật. Thế nhưng, cụ không thể bảo với bác Toshie như thế, vì bộ dạng bà bạn đang rất khác thường. Hai mắt long lên, vừa quan sát xung quanh vừa thì thào với vẻ nghiêm túc như thể tiết lộ một bí mật quan trọng, "Hể chị ra ngoài là họ sẽ mang mấy đứa bé trốn vào góc khuất và để bọn chúng cất tiếng khóc, hơn nữa toàn chọn lúc chị nghe được mới khóc. Thật là quá đáng mà!"

Cụ Kiyoko chỉ còn cách đáp, "Ra vậy." Dưới ánh đèn đường, khuôn mặt bà Toshie nửa tối nửa sáng, đôi mắt thao láo nhìn ngó xung quanh cùng đôi môi méo xệch tuôn ra những lời bất mãn khiến cụ Kiyoko rùng mình sợ hãi.

Đúng ra cụ định đảm bảo với bà Toshie rằng chẳng có tiếng động nào hết, tất cả đều do bà ấy quá nhạy cảm mà thôi, song, bị khí thế của bà Toshie lấn át, cụ Kiyoko đành phụ họa "Thì ra là vậy", "Vậy à", mỗi khi bà Toshie nói xong một câu. Có lẽ vì thế mà bà Toshie bắt đầu cho rằng đây là bí mật giữa bà và cụ Kiyoko.

Tối hôm ấy, bà Toshie luôn mang bộ mặt đề phòng và cặp mắt soi mói. Đã vô số lần bà kéo tay áo cụ Kiyoko như muốn nói "Là nó đấy!" Khi chỉ

có hai người, và hình như không có thứ khiến bà Toshie sợ hãi ở xung quanh, bà sẽ nói luôn mồm, lặp đi lặp lại như một cuốn băng ghi âm về việc hàng xóm đang bắt tay nhau gây phiền phức cho bà.

Kể từ đó, bà Toshie thường xuyên làm phiền cụ Kiyoko. Nhiều lúc bà còn đột ngột tới chơi và nói mãi về việc trẻ con khóc. Có lần, cụ Kiyoko chịu không nổi, phải bảo, "Em chẳng nghe thấy gì cả," thì bà Toshie đang vui vẻ bỗng đành mặt lại, nheo mắt, nói bằng giọng trầm trầm, "Thì ra mà cũng cùng một giuộc với bọn chúng," khiến cụ Kiyoko sợ run người, đành đổi giọng phụ họa, "Nhưng nghe chị nói em mới nhớ, hình như thi thoảng em cũng nghe thấy tiếng trẻ con khóc."

"... Về sau, khi nhớ lại khoảng thời gian ấy, tôi không khỏi cảm thấy mình đã hành động sai. Lẽ ra tôi nên cho chị Toshie biết chị đã nghe nhầm, không thì cũng nên nói cho anh Takano hoặc Reiko biết. Tuy đã từng nghĩ thế, nhưng rốt cuộc vẫn không dám làm, cứ cho rằng đợi đến khi chị ấy có biểu hiện quá đà hơn thì nói cũng chưa muộn, và mặc cho mọi chuyện tiếp diễn. Tôi thực sự hối hận..." Cụ Kiyoko nói, "Cuối cùng, âm thanh đó chính là nguyên nhân khiến chị ấy tự tử."

Khi Reiko xem mặt rồi quyết định kết hôn, bà Toshie đã bình thường trở lại, khiến cụ Kiyoko yên yên trong dạ.

"Nghe nói âm thanh ấy xuất hiện trong hôn lễ."

Khách đến dự cưới chỉ có họ hàng thân thích hai nhà. Mẹ con Kusakabe không tham gia, nhưng nghe nói bà Toshie đã trở nên quá khích ngay trong buổi lễ.

Cụ Kiyoko không biết bà Toshie lại nghe thấy tiếng trẻ con khóc vốn không tồn tại kia hay có người nào khác trong bữa tiệc nói rằng họ nghe thấy có tiếng trẻ con khóc, nhưng nói chung, lúc đó bà Toshie đã ra sức chỉ

trích, mắng chửi tất cả mọi người, rằng ngay cả họ hàng cũng muốn gây phiền phức cho bà, thậm chí còn muốn phá hỏng hôn lễ của con gái bà.

"Bởi vậy, anh Takano đã đưa chị Toshie về nhà rồi trở lại tiệc cưới xin lỗi mọi người. Khi đám cưới xong xuôi, họ quay về thì chị Toshie đã treo cổ tự tử."

"Có thể..." Bà Chika tham gia, "Chuyện chị Reiko có người yêu rồi là thật. Chị ấy là một người tương đối cởi mở, lúc tìm được việc làm, chị ấy đã khẳng khái đòi ở riêng, bất chấp sự phản đối của hai bác. Sau khi bắt đầu đi làm, chị ấy xinh đẹp hẳn lên, ăn mặc thời trang, là 'business girl' điển hình, dẫn đầu xu hướng."

Cụ Kiyoko gật đầu đồng ý.

"Nhưng năm đó, khu này vẫn còn là nông thôn, ông cụ nhà Takano lẫn anh Takano đều bảo thủ nên họ không thích hành vi của Reiko, cứ ca cẩm mãi về chuyện ấy, mà con bé lại là mẫu người càng bị chỉ trích lại càng không muốn nghe lời..."

Bà Chika tiếp lời, "Thời đó, con gái đi xem mặt và kết hôn với đối tượng cha mẹ chọn là lẽ đương nhiên, còn trước khi kết hôn mà hẹn hò với đàn ông mới là chuyện không thể chấp nhận được. Chị Reiko lại có nhiều bạn là nam giới, họ thường đứng ở ven đường tán gẫu với nhau, hơn nữa trong đó có vài người trông không giống người tốt. Hồi ấy tôi còn nhỏ, nhưng cũng cảm thấy lo lắng thay cho chị."

"Oti6 nghĩ, có lẽ Reiko đã gặp được người mình yêu ở Tokyo, rồi mang thai... Có thể còn sinh non hoặc sảy thai trước khi quay về nữa, nên chị Toshie mới sợ tiếng trẻ con đến vậy. Chị ấy có vẻ tức giận, song tôi cho rằng thực tế, chị ấy lo lắng và sợ hãi." Cụ Kiyoko nói.

Suy luận của hai mẹ con kể cũng có lý. Chỉ tội Kubo, tự dưng biết chuyện khó nói của nhà người ta thì không khỏi hoang mang. Bà Chika

hình như hiểu nhầm nên giải thích, "Cô đừng nghĩ chúng tôi nói quá lên... Tôi nghĩ hẳn đó là sự thật đấy."

Bà Chika nhìn mẹ, ánh mắt họ giao nhau một hoảng, rồi bà tiếp, "Bởi vì, thật ra tôi cũng nghe thấy...tiếng trẻ con."

Kubo kinh ngạc nhìn bà.

"Chắc cô sẽ nghĩ chuyện này thật ngớ ngẩn. Nhưng trước khi chị Reiko kết hôn, tôi đã tới chơi nhà Takano... Chị ấy cho tôi xem quà đính hôn."

Sau khi tặng quà đính hôn cho bà Reiko ở cửa, bà Chika được dẫn vào phòng khách trải chiếu tatami. Bây giờ, người ta vẫn hay dùng những món quà nhận được trong lễ đính hôn để trang trí phòng khách.

Reiko đang cho Chika xem quà thì bà Toshie bưng trà tới, mỉm cười tao nhã và nói lời cảm ơn. Nhưng khi đặt khay xuống bàn, bà Toshie đột nhiên khựng lại.

"Chén trà bị đổ khiến nước bên trong tràn ra, chẳng mấy chốc đã lênh láng ra bàn rồi nhỏ lách tách xuống chiếu. Vậy mà mẹ chị Reiko lại làm động tác như muốn 'nhặt' lại chỗ nước ấy."

Vì cảnh tượng kì quái quá nên đến tận giờ, bà Chika còn nhớ như in. Bởi đã nghe mẹ mình kể trước rằng bà Toshie có gì đó là lạ nên bấy giờ, Chika nghĩ thầm, " Mẹ nói lạ là thế này sao?"

Rồi, bà Toshie dùng hai tay, hết xoa lên bàn lại xoa lên mặt chiếu, vừa xoa vừa trợn mắt nhìn ngó xung quanh. Reiko lộ vẻ kinh ngạc, toan mở miệng nói gì đó thì bỗng nhiên có tiếng "oa a a a" vang lên.

Đó chính xác là tiếng trẻ con khóc, hơn nữa còn vang lên từ một vị trí gần phòng khách, có thể là từ bức tường tiếp giáp với hành lang hoặc ngay

sau bức tường ấy. Thế nhưng, âm thanh nghe nghèn nghẹn, giống như từ dưới đất vọng lên.

Trong lúc Chika kinh ngạc nhận ra điều này thì bà Toshie và Reiko đều dùng hai tay ôm lấy đầu, bịt tai lại.

Chị Reiko cũng nghe thấy sao? Bà Chika đã tự hỏi.

"Hai người đều lộ vẻ lúng túng và cố giả vờ như mình chẳng nghe thấy gì, song sắc mặt cả hai đều xanh mét. Trước đó, tôi với mẹ từng tán gẫu với nhau và đoán rằng chị Reiko đã có bạn trai ở Tokyo. Bấy giờ, nhìn họ như vậy, tôi đã nghĩ quả nhiên là thế."

Cụ Kiyoko gật đầu, "Reiko tuy cởi mở nhưng dù sao cũng vẫn là con gái của thời đại ấy."

Bà Chika cũng gật đầu.

"Báo cho người lớn trong nhà biết mình chưa kết hôn mà mang thai thì chẳng khác gì nói với họ mình bị ung thư, tôi nghĩ thế đấy. Reiko hẳn cũng hiểu điều đó nên đã thưa chuyện với cha mẹ rồi ngoan ngoãn quay về, chứ tôi thấy Reiko không phải mẫu người nghe lời kết hôn theo ý cha mẹ đâu."

Cái chết của bà Toshie khiến Reiko vô cùng đau đớn. Mặc dù đã sang nhà chồng sau khi hết tuần tang đầu tiên, song, người ta thấy bà vẫn thường xuyên về nhà mẹ đẻ, bộ dạng tiêu tụy. Hết giỗ đầu, gia đình Takano quyết định bán ngôi nhà, cùng lúc, bà Reiko cũng mất tích, nhà chồng bà chỉ nói là hai bên đã ly hôn. Từ ấy trở đi, chẳng ai biết tin tức gì về gia đình Takano nữa.

"Tôi nghĩ có lẽ là chị Reiko cảm thấy cô đơn? Tuy ngoài miệng nói vì mẹ mất nên chị không an lòng ở bên nhà chồng, nhưng tôi nghĩ chị chỉ đang nói quá lên đấy thôi. Về sau, tôi gần như chẳng còn cơ hội gặp mặt, cũng không liên lạc được với chị ấy... Trước khi kết hôn, Reiko có xuất

hiện ở cửa tiệm của chồng vài lần, nghe bảo là phải học việc buôn bán, thế mà sau khi cưới, tôi chẳng bao giờ thấy chị ngoài tiệm nữa. Anh chồng thì lúc nào cũng giữ vẻ mặt kiểu 'Đừng có hỏi han gì về vợ tôi hết.'

Bà Chika lẩm bẩm, "Tôi nghĩ chắc nó đã bám theo chị ấy sang nhà kia. Tôi từng đến nhà chồng chị Reiko một lần và nghe thấy tiếng trẻ con khóc. Cái đêm túc trực bên linh cữu của bác Toshie cũng thế. Rồi cả hôm tôi đi phúng viếng và ngồi ăn uống cùng bạn bè chung với chị Reiko trong phòng chị nữa."

Lúc đó là năm Chiêu Hòa thứ 30, phòng Reiko là một căn phòng truyền thống, rộng chừng bốn chiếu rưỡi(khoảng 7,5m²) , không có giường, chỉ có bàn học và bàn trang điểm. Trên cjpnie6u1 tatami đặt mấy tấm đệm, Chika mặc kimono bình thường bằng len, thắt obi màu đen, ngồi quay lưng vào tường. Bà đang buồn bã nghe những người khác nói chuyện thì bỗng có tiếng trẻ con khóc nghèn nghẹn vang lên sau lưng.

Tiếng khóc ngắt quãng, nghe như vọng ra từ bên kia tường hoặc dưới sàn nhà. Chika kinh ngạc nhìn quanh, hình như chỉ mình bà nghe thấy tiếng khóc. Bà định đứng dậy ra về thì có luồng gió thổi nhẹ sau lưng. Bà kinh ngạc ngoảnh lại nhìn, trên bức tường kê sát lưng, chẳng có lấy một khe hở cho gió đi qua, mà bấy giờ, tiếng khóc cũng đã ngưng bật.

Sau đó, lúc mọi người cùng chào gia đình Takano để ra về thì một người bạn đã hỏi bà, "Chỗ này bị dính gì vậy?"

Người bạn đang chỉ vào tất tabi(1) của bà, nơi gót chân có một vết bẩn màu đỏ, hỏi bà có bị thương không. Thấy bà lắc đầu, người kia nói thầm, "Thế à?" rồi cười bảo, "Vết đó nhìn giống dấu tay nhí, một bàn tay nhỏ."

Bà Chika khi ấy phải cố lẩm mới ngăn được mình hét lên. Run rẩy về đến nhà, bà cởi tabi ra xem thì thấy quả là nơi gót chân có vết bẩn nhỏ màu đỏ. Lúc ở phòng Reiko, bà ngồi quay lưng vào tường nên lòng bàn chân sẽ

nằm đối diện với bức tường ấy. Trông vết bầm quả thật giống có gì đó vươn tay ra khỏi tường rồi sờ vào chân bà. Quá nhỏ để có thể nói là tay trẻ con, song nhìn kiểu gì cũng giống dấu tay thật.

"Thành thật mà nói, sau hôm ấy tôi đâm sợ, không dám đi gặp chị Reiko. Lúc về nhà chồng, chị ấy có than cô đơn và mong tôi thường xuyên sang chơi nói chuyện, nhưng tôi luôn tìm cách thoái thác. Về sau có vài người bạn đến rủ, không tiện từ chối nên tôi đành miễn cưỡng đồng ý. Thế nhưng đến nơi, tôi lại nghe thấy tiếng trẻ con khóc."

Từ đó trở đi, Chika không gặp Reiko nữa. Những người bạn khác tới thêm vài lần, song ai cũng nghĩ Reiko càng ngày càng khác lạ nên dần dần chẳng còn ai lui tới.

Nghe nói khi bạn bà đến thăm, Reiko luôn phàn nàn nhà chồng có điều kì quái. Bộ dạng thì như bị ám, lúc nào cũng lăm bằm là nghe được tiếng trẻ con khóc hoặc nhìn thấy trẻ con tuôn ra khỏi giường.

Chuyện Reiko trở nên kì quái được truyền tai nhau, dĩ nhiên mọi người bắt đầu tránh xa. Sau đó Reiko biến mất, gia đình Takano cũng biệt tích.

"Bây giờ chị ấy đang ở đâu và sống như thế nào?" Bà Chika lăm bằm, "Nếu còn sống thì cũng hơn bảy mươi rồi. Không biết chị ấy làm những gì, có tái hôn, sinh con đẻ cái gì không? Và, có còn nghe thấy âm thanh đó nữa không?"

-----

(1) Tabi: tất xỏ ngón của Nhật, có màu trắng và thường dùng để mặc chung với quần áo truyền thống.

TÀN UẾ

Ono Fuyumi

www.dtv-ebook.com

2 - Quái

Tôi nghĩ mình đã hiểu tại sao Takano Toshie lại tự tử, nguyên nhân cũng tương đối hợp lý, là do tiếng khóc của trẻ con. Nhưng Chika cũng nghe thấy nên đây không hẳn là ảo giác sinh ra từ nỗi ăn năn.

Ngoài ra, Kubo còn nói, "Yashima cũng nghe thấy 'tiếng khóc trẻ con'..." "

Không riêng gì Yashima, có lẽ Kajikawa, người thuê căn 204 trước Kubo cũng nghe thấy. Nghĩ đến những câu Kajikawa hỏi bà Ito lúc thuê nhà, tôi không thể không nghi ngờ điều đó.

"Tiếng trẻ con khóc chắc là con của Reiko. Không lẽ bây giờ nó vẫn còn ở đó sao?"

Đúng vậy... Mà khoan, có thật thế không?

Tôi lưu ý đến một chi tiết nhỏ, Takano Toshie đã dùng số nhiều để miêu tả tiếng trẻ con khóc. Bởi tôi chỉ nghe kể lại thôi nên không chắc lắm, song qua cách tường thuật của cụ Kiyoko thì có vẻ đó là số nhiều.

Tôi lấy băng ghi âm ra để kiểm tra, quả thật cụ Kiyoko đã kể là "Nhiều trẻ con, hơn nữa còn khóc to". Đương nhiên cũng có khả năng cụ Kiyoko kể nhầm, vì không loại trừ khả năng cụ tưởng nó là "số nhiều" qua lời kể của bà bạn, và đã vô thức dùng cách diễn đạt ấy khi thuật lại.

Tôi chú ý đến chi tiết này cũng là có lý do.

Độc giả gửi về cho tôi rất nhiều câu chuyện ma. Từ năm ngoái, tôi đã bắt đầu ghi chép lại làm hồ sơ lưu. Trong số đó, có nhiều chuyện do chính người viết trải nghiệm, cũng có chuyện là nghe người khác kể lại về trải nghiệm của họ. Khi ghi chép những câu chuyện ấy, tôi bất chợt phát hiện ra rằng, dù không phải là nhà văn thì một người bình thường, khi ý thức rằng mình đang dùng văn tự sự để kể chuyện, vẫn rất nhạy cảm trong việc lựa chọn từ ngữ.

Nghe chuyện ma, sau đó muốn kể lại thì sẽ chọn những từ ngữ chi tiết ngoài sức tưởng tượng. Nếu dùng hồ sơ này làm cảm hứng sáng tác thì tôi tuyệt đối không thể cắt bỏ hay sửa đổi những từ ngữ ấy. Sự khác biệt giữa chúng dẫu nhỏ, vẫn gây ảnh hưởng đến trí tưởng tượng. Có thể nói, chúng chính là đường sinh mệnh của câu chuyện ma, nếu bị phá hủy thì câu chuyện có lẽ chẳng còn là chuyện ma nữa.

Với những câu chuyện ma được lưu truyền từ thời xưa, thông thường chỉ có đường sinh mệnh này được giữ gìn một cách hoàn hảo. Dù nội dung thêm bớt bao nhiêu thì cái đường mỏng manh giúp phát huy trí tưởng tượng cũng chính là những từ ngữ giúp câu chuyện trở thành chuyện ma, vẫn sẽ được lưu giữ vẹn nguyên một cách thần kì.

Lúc bà Chika kể lại cũng thế, rằng Reiko đã nói "tuôn ra" khỏi tường, thì hẳn người nghe đã tự tưởng tượng được trẻ don ở đây là số nhiều. Tôi suy luận thế, nhưng Kubo lại lộ vẻ hoang mang, "Vậ à... Biết đâu do chị cả nghĩ quá rồi? Tôi không cho rằng Takano Reiko sinh non hoặc sảy thai nhiều lần đến vậy."

Cũng có lý. Trong tình huống chưa biết đúng sai thế nào, tôi chỉ còn cách tạm thời gác sang một bên. Có điều, tôi vẫn để ý đến chuyện này nên trong khoảng một thời gian, tôi thường xuyên hỏi đồng nghiệp xung quanh, rằng khi nghe thấy chữ "tuôn ra" thì họ nghĩ tới số ít hay số nhiều.

Hồi học đại học, tôi từng tham gia hội nghiên cứu tiểu thuyết trình thám của trường khác. Một vài thành viên của hội nay đã trở thành tác giả, có điều, hầu như các thành viên vẫn còn ở Kyoto và hoạt động như xưa. Gặp dịp là tôi liền hỏi họ về vấn đề này, đáp án chia làm hai loại. Có người nói, "Theo lý luận thì "tuôn ra" ngụ ý số nhiều." Cũng có người nói, "Chỉ là mấy tin đồn về ma quái thì không cần câu nệ những khác biệt nhỏ nhất trong cách dùng từ."

Xem ra không ai có cùng suy nghĩ với tôi, rằng "vì là chuyện ma nên cách dùng từ rất quan trọng".

Cũng trong thời gian này, tôi có một tác phẩm được đăng trên tạp chí chuyên ma nọ nên đã có cơ hội gặp mặt những tác giả cùng lĩnh vực. Trong đó có một người cũng đang đăng truyện trên tạp chí giống tôi là anh Hirayama Yumeaki(1).

Hirayama chuyên thu thập thông tin về chuyện ma có thật, đồng thời cũng là một tác giả tài năng trong lĩnh vực tiểu thuyết kì ảo và tiểu thuyết hắc ám.

"Nếu tuôn ra khỏi tường thì chắc là số nhiều?"

Nghe người biên tập cho series Những câu chuyện ma quái bậc nhất nói thế, tôi cảm giác cực kì thỏa mãn.

Hirayama hỏi tại sao tôi lại thắc mắc chuyện đó, tôi bèn kể hết ra, từ câu chuyện ma tình cờ nghe được cho đến những gì chúng tôi điều tra.

Ban đầu Hirayama chỉ cười, nhưng dần dần, khuôn mặt anh trở nên nghiêm túc.

"Cùng một nhà trọ, trong các phòng khác nhau mà lại xuất hiện những câu chuyện ma tương tự à?"

"Nó lạ lắm sao? "

"Không, không lạ lắm đâu." Hirayama đáp, "Đôi lúc tôi cũng gặp hiện tượng này. Máy người thu thập chuyện ma bọn tôi, khi ngồi lại trao đổi thường nhận ra mình gom được những câu chuyện tương tự nhau từ những nơi khác hẳn nhau."

Trường hợp này tôi cũng gặp rồi. Có đầy chuyện kì dị cùng mô típ ở dọc một tuyến đường sắt ngoại ô Kyoto hay một bệnh viện nổi tiếng ở Tokyo.

"Những hơi khác hẳn này, lại thường ở rất gần nhau. Ví như hai nhà sát vách, hai nhà trên cùng một khu đất, hoặc nhà mới mọc lên thay nhà cũ ở ùng một chỗ."

Mấy thứ kì quái đó bám vào đất thật ư?

"Cũng có thể." Hirayama nói, "Đúng hơn là có thể giải thích như vậy. Còn sự thật thế nào thì tôi cũng không biết. Có người nói, tuy nghe chuyện ma từ những người khác nhau, phát sinh ở những nơi khác nhau nhưng nếu truy nguyên thì sẽ nhận ra, kì thực chúng bắt nguồn từ cùng một nơi. Những trường hợp như vậy đều có nghiệp chướng nặng, gây ảnh hưởng đối với cả tác giả như chúng ta, nói chung là phiền. Nếu tùy tiện viết ra từ có khi sẽ rước lấy vận rủi."

Nghe vậy tôi càng hoảng. Những người đi thu thập chuyện ma có thật hẳn đều đã từng gặp "câu chuyện bị phong ấn". Độc giả yêu thích truyện ma có lẽ cũng biết đến hiện tượng này: Tác giả hể định viết thì sẽ gặp sự cố nên không thể nào viết được, hoặc nếu có viết thì cũng phải khóa đi một phần nội dung của câu chuyện.

Nổi tiếng nhất là "Núi Hakkoda" thuộc tuyển tập 100 câu chuyện thời nay khiến bạn phải bịt tai của Kihara Hirokatsu và Nakayama Ichiro. Nhiều

người cho rằng đây là câu chuyện kinh khủng nhất trong cả tuyển tập, phần bị che giấu khiến câu chuyện càng thêm nổi tiếng.

"Thật ra cũng không biết có phải do ma quái làm hại hay không." Hirayama cười, "Nhưng, kể từ khi đi thu thập chuyện ma có thật, đúng là tôi đã gặp phải một vài chuyện có tính chất tương tự. Mặc dù vẫn nói các sự cố chỉ là ngẫu nhiên, song tôi vẫn để ý tới nó nên đã định không viết một số chuyện ra. Khó tin nhất là sau khi quyết định như thế thì mấy sự việc kì quái đang xảy ra với tôi lại đột ngột ngưng hẳn."

"Thật ư?"

"Tôi cho rằng những câu chuyện ma quái có một phần 'quái' nằm trong chính hành vi kể chúng ra, chứ không hoàn toàn nằm ở nội dung đâu."

Tôi không hiểu lắm.

Nhận ra tôi vẫn mơ hồ, Hirayama giải thích, "Trong những câu chuyện ta buộc phải 'phong ấn' đó, có vài chuyện nội dung rất bình thường, nhưng làm cách nào cũng không truyền đạt lại được. Hễ định kể ra là sẽ gặp sự việc kì dị. Thay vì nói 'một chuyện ma quái', nên nói 'một chuyện mà ngay cả kể về nó cũng đã ma quái' thì đúng hơn. Đến nước này thì nội dung là gì có còn quan trọng nữa đâu, vì nó đã trở thành một câu chuyện mà chỉ hơi dính dáng đến thôi người ta đã bị quấy phá rồi. Nên cẩn thận một chút thì hơn." Hirayama kết luận, "Bản thân chuyện ma quái đã chứa đựng 'quái', không khéo là gặp rắc rối lớn đấy."

Anh nói rất nghiêm túc, khiến tôi vô thức ngời thẳng lưng.

"Nếu có gì tiến triển thì mong cô lại kể cho tôi nữa nhé. Tôi cũng sẽ chú ý tin tức liên quan giúp cô."

"Cám ơn anh nhiều."

Trên đường về, tôi bắt đầu suy nghĩ, nếu là số nhiều thì có lẽ đây không phải là con của Takaho Reiko. Nói cách khác, trước khi Reiko phá thai, trên mảnh đất ấy đã tồn tại "tiếng khóc trẻ con" rồi.

TÀN UẾ

Ono Fuyumi

www.dtv-ebook.com

3 - Phế Tích

Trong khoảng thời gian này, Kubo thường đến hỏi han ông Tanokura về lịch sử của vùng đất, tất nhiên là bao gồm cả khu đất có nhà máy. Tiếc rằng, nhớ được gì thì ông đã kể hết sạch từ lần trước. May thay, về sau ông giới thiệu với chúng tôi một vài người địa phương biết nhiều chuyện xa xưa hơn.

"Hử, cái nhà máy kia à?" Nhân chứng tiếp theo là một bà cụ tên Tsuji Seiko. Khi chúng tôi đến hỏi thăm, bà đã 70 tuổi. Bà sinh ra và lớn lên ngay trong khu vực có nhà trọ Okaya, sau này mới theo chồng chuyển đến thành phố khác. "Tôi nhớ nhà máy đó tên là 'Nhà máy Uetake', quy mô không nhỏ, tồn tại từ trước chiến tranh. Trong chiến tranh, nơi đó được trưng dụng để đúc linh kiện chế tạo vũ khí quân sự. Đến sau chiến tranh, nó vẫn còn hoạt động."

Bà Tsuji nhớ lại, chủ nhà máy cũng không phải người vùng này, tuy nhiên, có nhiều công nhân sinh sống gần đó.

Bấy giờ, quanh nhà máy có xây nhiều ngôi nhà hoặc dãy kí túc, nằm xen lẫn với ruộng đất của nông dân địa phương.

"Đều là nhà cho thuê xây từ trước chiến tranh. Nhà riêng cũng có nhưng thưa thớt hơn hẳn số nhà cho thuê này. Tôi nhớ chỗ góc đường là nơi tập trung nhiều dãy nhà nhất."

Có khá nhiều bạn học của bà Tsuji sinh ra và lớn lên trong kí túc xá nhà máy, người sống ở đây phần lớn đều có hoàn cảnh khó khăn.

"Kí túc thường gồm hai tầng, tầng một là bếp và một phòng nhỏ, tầng hai là hai phòng liền kề. Mỗi phòng lại đặt vách ngăn, cho năm, sáu hộ gia đình cùng ở... Ôi, trước đây hầu hết đều sống như thế."

Xung quanh kí túc là gia đình của các nhà buôn hoặc nhà nông, trông qua là phân biệt được với dân sống trong kí túc.

"Lúc đó người lớn cứ dạy, con cái gia đình khá giả không chơi chung với con nhà kí túc, nhưng trẻ con chúng chẳng để tâm đâu. Có điều, từ khi nhà máy đóng cửa, người ở kí túc xá cũng đi đâu mất. Nhà máy đóng cửa là do hỏa hoạn, cháy nổ trong lúc sản xuất hay sao ấy. Tôi còn nhớ ngồi ở lớp vẫn nhìn thấy khói lửa tận trời, trông cực kì khủng khiếp." Bà Tsuji nở nụ cười hóm hỉnh, "Nghe nói là có ma ở nhà máy đổ nát đó."

Sau khi lửa tắt, nhà máy vẫn giữ nguyên tình trạng nham nhở suốt một thời gian dài. Người ta không dựng rào chắn quanh đám cháy hay trải vải chống thấm lên mà chỉ đem những thứ còn sót lại chắt thành đồng và để yên đấy. Trong đó có cả những mảnh sắt, khối thép vốn là dụng cụ sản xuất, bị thiêu rụi rồi trông đen đúa như xác chết.

Đó là một nơi dễ khơi gợi máu mào hiểm của trẻ nhỏ. Tuy nhiên, vì nguy hiểm nên đứa nào dám chạy đến nhà máy chơi đều sẽ bị cha mẹ la rầy.

"Dẫu vậy, đám con trai vẫn thường chạy vào trong. Lén người lớn trốn đi chơi mới vui."

Nhưng rồi, trẻ con đến đấy càng ngày càng ít, mọi người bắt đầu đồn đại trong nhà máy có ma.

Ví như, mấy đứa trẻ đang chơi "đi tìm kho báu", kiếm bánh răng hay ổ trục, thì đột nhiên phát hiện một người toàn thân cháy thui đang đứng ngay đằng sau, không nói không rằng, cứ nhìn chúng chăm chăm. Cũng có đứa kể, bị một cánh tay màu đen thò lên từ giữa đồng máy móc nắm lấy chân.

Ngoài ra còn đủ loại tin đồn như nghe được tiếng rên rỉ, tiếng khóc lóc...
Mấy câu chuyện ma thông thường đó bắt đầu lan truyền trong trường tiểu học, và rồi không còn đứa trẻ nào bén mảng đến gần nhà máy nữa.

... Kế tiếp, là chuyện xảy ra với người bạn cùng lớp và cũng là hàng xóm của bà Tsuji.

Người này đang chơi ném bóng với em trai thì không may, quả bóng lăn vào trong nhà máy nên hai anh em buộc phải chạy vào tìm.

Ấy là lúc chạng vạng của một ngày đông, bốn bề đã tối dần, hai anh em vẫn chưa tìm thấy quả bóng. Mặc dù chỉ là một quả bóng nhưng với lũ trẻ ở thời điểm vừa kết thúc chiến tranh lại là một đồ chơi vô cùng quý giá. Thế nên, dẫu phát sợ lũ ma quỷ quẩn quanh phế tích này, cả hai đều không muốn bỏ cuộc.

Khi mặt trời sắp lặn hẳn, người em rên rầm, "Sợ lắm, em không muốn tìm nữa đâu."

Người anh liền quay sang quát tháo. Vất vả lùng sục một lúc nữa, họ cũng tìm được quả bóng nằm giữa khe hở của đồng đồ nát. "Mừng quá, " người anh đứng dậy trèo qua đám phế liệu chông chênh để ra ngoài. Bỗng nhiên cậu nhìn thấy có bóng đen đang lồm cồm bò giữa đồng gạch vụn.

Giữa đồng gạch đá, linh kiện, vật liệu và máy móc hư hỏng, không chỉ một mà có đến cả chục bóng người đen đúa. Bọn họ đan giã giụa, loáng thoáng phát ra tiếng rên rỉ yếu ớt. Những bóng đen ấy vây quanh hai anh em. Cả hai sững người, nép sát vào nhau. Mãi đến khi em trai bật khóc, người anh mới vội nắm lấy tay nó, nhắm chặt mắt lại, chạy băng qua các bóng người. Hai anh em cố gắng không nhìn xuống chân, cứ thế lao thẳng từ đồng đồ nát ta đường cái.

Ngoái lại nhìn thì chẳng thấy những bóng người kia đâu nữa, tiếng rên rỉ cũng tắt lịm. Mặt trời đã xuống núi.

"Bạn cùng lớp của tôi khẳng định phải có đến mười mấy cái bóng, và nghiêm túc nhấn mạnh rằng cậu ấy không nói dối. Từ bạn nghe xong chuyện đó, hể tối trời mà phải đi ngang qua nhà máy, tôi đều cảm thấy sợ hãi."

Sau đấy, một người dân bản địa nữa là ông Nakashima kể cho chúng tôi một câu chuyện hơi khác. Ông cũng ở gần nhà máy và là bạn hồi nhỏ của bà Tsuji, học trên bà hai lớp.

"Ma ở khu phế tích? Tôi có nghe đồn ví như buổi tối sẽ vọng ra tiếng rên rĩ hay hồn ma bay lảng vảng khắp nơi, nhưng toàn là lời bịa đặt ấy mà. Theo tôi biết thì chẳng có người nào thiệt mạng trong vụ cháy đó cả."

Vụ cháy xảy ra trong giờ làm việc, công nhân nhanh chóng dập lửa nên cũng chỉ có vài người bị thương nhẹ, toàn bộ đều thoát hiểm thuận lợi.

"Đúng nhà máy đã bị thiêu rụi, nhưng nó vẫn chưa đóng cửa đâu, chắc chỉ chuyển đi nơi khác thôi. Sự việc xảy ra sau khi chiến tranh kết thúc được chừng một năm, ông chủ chuẩn bị mở rộng quy mô hoạt động thì nhà máy gặp hỏa hoạn. Tôi nghe nói ông chủ định xây dựng lại nhà máy nhưng do quy định phân chia đất đai gì ấy nên không thể làm thế được nữa, bởi vậy khu đất bị bỏ hoang còn nhà máy thì chuyển đi nơi khác, không biết là nơi đâu. Có điều, tôi nhớ một hôm... hình như vẫn dưới thời Chiêu Hòa(thời CH' chấm dứt vào năm 1989) thì phải, tôi đã nhìn thấy tên nhà máy này ở đâu đó. Bây giờ tôi còn nghĩ, "Thì ra nhà máy còn hoạt động.""

Nếu nhà máy vẫn hoạt động đến những năm gần đây thì có lẽ chúng tôi sẽ tìm hiểu được những chuyện xảy ra với nó sau đó.

Chúng tôi đã kiểm chứng được, quả thật năm ấy, ở đó có một nhà máy đúc đồ kim loại tên là Nhà máy Đúc Uetake. Nhà máy khá lớn, chiếm 80% diện tích khu vực, chuyên đúc linh kiện và động cơ. Trong Thế chiến II, nhà máy do quân đội tiếp quản, phụ trách sản xuất linh kiện phục vụ mục

đích quân sự. Chiến tranh kết thúc được một năm, tức năm 1946, nhà máy gặp hỏa hoạn và bị thiêu rụi hoàn toàn.

Nhà máy Uetake do ông Uetake Teichi thành lập vào thời Đại Chính(1912-1926), đến năm 1926, ông chuyển quyền sở hữu nhà máy cho gia đình Naakjima. Gia đình Uetake cùng gia đình Nakajima đều ở ngoại ô thị trấn, chỉ có nhà máy là được xây dựng ở đây. Sau vụ cháy, nhà máy chuyển đến khu Rinkai thuộc Tokyo, quy mô từ từ thu hẹp nhưng vẫn duy trì hoạt động, đến năm 1996 mới ngừng sản xuất.

"Tại sao lại có nhiều tin đồn về ma như vậy à, có lẽ là do bối cảnh thời đại chăng? Đâu cũng nghe đồn là 'có ma'. Xét một phương diện nào đó thì ấy cũng là một thời đại không tệ lắm. Trẻ con chỉ cần sợ ma là được rồi." Ông Nakashima nở nụ cười, "Mọi người nói kị túc xá nằm sát nhà máy cũng có ma, tại khi nhà vừa cũ kỹ vừa xập xệ nên mới có lời đồn như vậy. Người ta cpn2 chắc chắn rằng chỗ đó có quỷ nữa kia."

Tới đây, ông Nakashima bỗng lộ ra vẻ mặt khó hiểu, "Ngoài ra, gì nhi...À, hình như có cả vụ án gì đấy. Tôi nhớ là từng nghe nói có ai ở kị túc xá bị bắt, rồi thiên hạ mới đồn rằng người bị hại hiện hồn về."

"Nếu có người bị hại, tức là vùng này đã từng có án mạng ạ?" Kubo hỏi.

Đáng tiếc, ông Nakashima không nhớ được tình hình cụ thể, vì vụ án qua đi rất lâu ông mới nghe được tin đồn, ngay cả thời gian cũng không nhớ rõ.

"Mà có khi chỉ là chuyện bịa đặt thôi. Không thì cũng là trộm cắp hay đại loại thế nên bị bắt, rồi người ta thêm mắm dặm muối và tạo thành tin đồn như vậy. Chứ có án mạng thật thì phải xôn xao lắm, chắc chắn tôi sẽ không quên được mấy vụ kiểu đấy đâu."

Ông Nakashima hầu như không có ấn tượng gì về việc nhà máy chuyển đi, kí túc xá bị dỡ bỏ hay các gia đình dọn đến chỗ khác xây nhà. Đến cả vụ tự tử cũng phải đợi Kubo hỏi, ông mới nhớ ra.

"Đúng là có chuyện này."

Chúng tôi thử điều tra vụ án mà ông Nakashima nhắc đến, nhưng không tìm thấy bài báo nào viết về vụ án hay bắt bớ gì ở kí túc nhà máy Uetake. Tôi cũng nhờ các đàn em tra cứu tìm hiểu thêm lộ, nhưng đều không gặt hái được gì. Tuy có vài chuyện bất trắc như hỏa hoạn, tai nạn giao thông, trộm cắp và cãi cọ dẫn đến đánh nhau gây thương tích... thì cũng đều cách nơi này khá xa.

Có điều, đúng như chúng tôi nghi ngờ, "người phụ nữ treo cổ" quả nhiên không phải ngọn nguồn mọi chuyện, bởi từ trước đó nữa người ta đã đồn nơi này có ma rồi. Thế nhưng vụ cháy nhà máy lại không khiến bất cứ ai thiệt mạng nên mằm mống ma mọi kia hẳn cũng không khởi sinh từ đây.

Mà có khi chỉ vì khu vực nhà máy luôn tối tăm quanh quẽ nên từ xưa đã bị xem là nơi mang "điềm gở". Tôi đoán có thể người dân địa phương cho rằng nơi này có ma quỷ nên mới xảy ra hỏa hoạn, nếu không thì chẳng lý nào vụ cháy vốn không giết hại ai mà cuối cùng lại xuất hiện tin đồn có ma như vậy.

Tuy nhiên, dù đã biết đến tình hình nhà máy, chúng tôi vẫn không rõ trước khi xây dựng nó thì mọi chuyện thế nào. Tôi đã bỏ nhiều công sức tìm kiếm những tám bản đồ địa phương cũ. Xem bản đồ phát hành năm 1917, tôi chỉ xác định được trên đất có công trình; còn với tấm bản đồ (tranh vẽ thì đúng hơn) từ tận năm 1882, tôi không tài nào đoán được rốt cuộc bức tranh thể hiện bao nhiêu phần trăm tình hình lúc bấy giờ. Cả một khu vực rộng lớn (gồm phần làm nhà máy nhiều năm về sau) chỉ trông toàn dâu là dâu.

Không lâu sau cuộc gặp gỡ với ông Nakashima, lại có chuyện xảy ra.

Tôi nhận được điện thoại của Kubo, giọng cô căng thẳng thấy rõ.

"Tôi lại nghe thấy âm thanh đó."

Nơi ở mới của Kubo là căn hộ studio thoáng đãng, sàn lát ván gỗ, không phải tatami, ấy vậy mà cô lại thấy tiếng quét qua quét lại trên chiếu. Cô không tìm được nguồn hát ra âm thanh, nhưng nghe thấy nó ở khắp mọi nơi, lần nào cũng là sau lưng cô. Song, nếu ngoảnh đầu nhìn thì lại chẳng thấy gì. Chưa kể, căn hộ này chỉ có một phòng nên cô càng thấy sợ.

Tôi hỏi, "Cô vẫn ổn chứ?"

"Tôi đã đi xin bù bình an, sau đó bắt chước Suzuki, phớt lờ nó đi."

Tuy nói thế như giọng cô không giấu được mỗi mệ. Khi còn ở nhà trọ Okaya, Kubo có thể đóng cửa lại nhưng bây giờ chẳng có cánh cửa nào, thứ đóng được chỉ có trái tim của cô mà thôi.

"Lỡ sau có chuyện gì, tôi sẽ chuyển nhà tiếp...Chỉ hiềm, nếu lần sau nó vẫn theo đến nhà mới thì tôi phải làm thế nào đây?"

Tôi không thể trả lời được câu hỏi này.

"À, còn chị thì sao?" Kubo hỏi tôi.

"Cũng quen rồi."

Nói vậy chứ thực tế, tôi vẫn không thích ứng được với cuộc sống ở nhà mới.

Khi vừa dọn nhà, tôi đã ngạc nhiên vì không ngờ lại xảy ra nhiều chuyện phiền toái như vậy.

Mọi thứ trong nhà đều bất ổn. Sân vườn có vấn đề thì có thể đổ lỗi cho người làm vườn, nhưng ngay cả hệ thống điện cũng bất thường, tôi cũng chẳng hiểu lý do vì đâu. Có thể vì nhà tôi xây trên sườn núi, dễ bị sấm sét ảnh hưởng, máy dò cảm ứng thường hay hỏng; đường dây điện thoại đã hỏng một lần, cả dây anten thu nhận tín hiệu cũng thế, mỗi lần trục trặc đều phải gọi người đến sửa. Song, dù sửa bao nhiêu lần, họ vẫn không tìm ra tại sao máy dò cảm ứng ở hành lang lại báo sai.

Hành lang nhà tôi lắp máy cảm ứng, khi có người đi qua nó sẽ tự động bật đèn, một lát sau thì tự động tắt. Thế nhưng, nhiều lúc rõ ràng hành lang chẳng có ai, vậy mà máy dò cảm ứng vẫn tự động bật đèn. Tôi chỉ có thể giả định là vì quanh nhà toàn ruộng đồng và rừng cây nên thỉnh thoảng có mấy con bướm to bay vào.

Nhưng điều làm tôi khó tin nổi chính là, mỗi khi chồng tôi ở nhà, máy cảm ứng chưa bao giờ báo sai cả.

Tôi cũng không biết tại sao lại thế nữa. Không chừng máy vẫn luôn sai, nhưng hễ chồng tôi ở nhà, tôi sẽ xem như anh ấy là thủ phạm của tất cả mọi chuyện kì quái.

Rất cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy? Tôi hỏi mấy con mèo trong nhà. Chúng là hai anh em, giống mèo vằn hồ màu nâu tôi nhặt được ở bãi đỗ xe của một tòa cao ốc. Nghe tôi hỏi, hai con mèo ngơ ngác nhìn lại, rồi đột nhiên quay đầu cùng ngưỡng về một hướng.

Cặp mắt xanh lục vô cùng hiếm thấy trong họ mèo vằn hồ dõi qua cửa sổ, ve vẩy đuôi như bị thứ gì kích thích, nhìn chăm chăm về phía hành lang.

Gần đây thường xảy ra chuyện như thế.

TÀN UẾ

Ono Fuyumi

www.dtv-ebook.com

4 - Nhà Máy Uetake

Đầu năm 2006, Kubo tìm được một người từng làm việc ở nhà máy Uetake - ông Kamata năm nay 70 tuổi và vẫn đang sống ở gần đó. Hồi nhà máy Uetake cháy rụi, ông mới 16 tuổi. Sau khi tốt nghiệp trường quốc dân(1), ông xin vào nhà máy làm công nhân thực tập. Chiến tranh kết thúc được một năm, nhà máy bị thiêu rụi và chuyển đi, kể từ ấy, ông mất việc nên đành về nhà làm ruộng.

"Lúc đó phải làm thế mới đủ ăn." Ông Kamata nói.

Vào ngày xảy ra hỏa hoạn, ông không trực ban đêm nên không ở trong nhà máy. Vừa nghe tin cháy, ông đã chạy bay tới nhà máy để xem tình hình. Nhà ông cách nhà máy hai mươi phút đi bộ, lúc ông đến nơi thì lửa đã lớn tới mức không dập tắt được nữa. Ông nghe những người vào lần trước nói là do máy cắt kim loại phát ra lửa, nhưng cũng không rõ tình hình cụ thể ra sao.

"Máy móc đã trực trực từ trước rồi mà nhà máy vẫn cố tình sử dụng. Vì khi đó người ta còn dùng dầu, là dầu thật trăm phần trăm ấy, cộng thêm chất chống dính khuôn cũng dễ cháy nữa nên lửa vừa bùng lên đã lập tức lan rộng, chẳng mấy chốc lớn đến mức không kiểm soát nổi. Thời nay thì người ta biết sử dụng chất liệu khó gây cháy nổ rồi."

Bấy giờ nhà máy không có khả năng và linh kiện để sửa chữa đồng máy móc bị hư hỏng, cũng chưa có cái gọi là quản lý an toàn. Những công nhân lành nghề đều ra tiền tuyến, chẳng còn ai giám sát sản xuất. Công

nhân trong nhà máy lại thay đổi liên tục nên nhà máy vận hành cực kì lộn xộn.

"Công việc này vốn dễ xảy ra hỏa hoạn, lúc ấy vẫn thường xuyên phát sinh những sự cố ngoài ý muốn. Ví như khi lò lửa ở nhiệt độ cao, nếu có mảnh sắt hoặc kim loại bay vào sẽ dẫn đến bụi nổ tung nguy hiểm... Hừm, tình hình chính là như vậy."

Tiếp đó, Kubo hỏi đến kí túc xá kế bên nhà máy.

"Tôi là dân gốc nên ở nhà cha mẹ thôi, còn những người từ nơi khác tới hầu hết đều ở cái kí túc ấy. Nó vừa cũ vừa nhỏ, lại còn bị đồn là có ma. Nào là công nhân từng làm trong nhà máy, bà lão đã chết của nhà nào đó, cả trẻ con nữa... oan hồn thi nhau hiện về."

"Trẻ con ấy ạ?" Kubo hỏi lại.

"Ừ. Bò tới bò lui dưới sàn hoặc đi ra từ vách tường hay nền nhà."

Không biết vì sao lại xuất hiện những câu chuyện ấy, nói cho cùng là bởi có người chết nên mới có những lời đồn như thế chẳng?

Ông Kamata nói tiếp, "Tại vì trong nhà máy hay xảy ra sự cố, cũng từng có người chết rồi. Thời ấy mọi người thường chết ở nhà, trong và sau chiến tranh đều như vậy cả. Chỉ những gia đình giàu có mới đủ khả năng đến bệnh viện và được chăm sóc y tế thôi. Thêm nữa, số lượng bác sĩ bấy giờ còn ít lắm, nhiều người chưa kịp gặp bác sĩ đã ra đi rồi."

Và nhiều trẻ sơ sinh hoặc trẻ con chết vì thiếu dinh dưỡng.

Ông Kamata nheo mắt lại nhìn như đang hoài niệm.

"Chuyện ma cũng lan truyền trong nhà máy nữa. Tôi nghe người ta nói nếu ở lại nhà máy vào buổi tối, sẽ gặp những công nhân đã chết do tai

nạn trước đây. Người họ bị thiêu cháy đen, nằm ngã trên sàn nhà và rên rỉ. Sau này nghĩ kĩ lại tôi mới thấy không thể có nhiều người chết như vậy được, song, khi đó tôi đã thực sự tin vào mấy câu chuyện ấy. Ngoài ra còn có chuyện ông công nhân chết mấy năm trước hiện hồn về nữa."

Công nhân nhà máy đúc sẽ dùng lò lửa để hòa tan kim loại rồi rót chất lỏng vào khuôn, khi đó người ta vẫn còn dùng thìa. Nếu trong chất lỏng hòa tan có lẫn tạp chất, nó sẽ biến thành hạt nhỏ bắn ra xung quanh. Có người nói nếu theo phản xạ nhắm ngay mắt lại, mí mắt sẽ bị bỏng, kì thực đã có người bị bỏng mí mắt vì lí do này.

Người công nhân đó bị đau nên giãy giụa, và vào khuôn đúc chứa đầy chất lỏng đang làm lạnh. Thế là ông ấy bị cả cái khuôn nặng trĩch đè lên, chất lỏng chưa kịp hóa rắn liền giội thẳng vào người. Tất cả đứng trơ mắt nhìn dù rất muốn cứu.

"Thật ra, có cứu thì ông ấy cũng không sống nổi nữa."

Chuyện này xảy ra không lâu trước khi ông Kamata vào nhà máy, từ đó, mọi người truyền tai nhau rằng nếu buổi tối ở lại nhà máy thì sẽ nhìn thấy người công nhân xấu số nọ. Thân thể bị thiêu nát, tứ chi co rút, mí mắt bỏng nặng, nên hai mắt cứ nhắm nghiền. Ông ấy sẽ vươn bàn tay be bét máu thịt ra, mò mẫm tiến đến gần người nhìn thấy mình.

"Hồi đó tôi còn nhỏ nên không cần ở lại nhà máy gác đêm. Nhưng hôm nào đốt lửa lò, đều cần người ở lại trực để bảo vệ cái lò đấy, nên tôi cứ sợ một ngày kia có người bảo, "Đã đến lúc chú phải gác đêm rồi."" Ông Kamata cười ha hả, "có một lần, tôi cùng vài người nữa ở lại nhà máy đến tận khuya, hình như là do tiến độ công việc quá ị ạch, cần sửa chữa đồng máy móc hư hỏng thì phải."

Người ít khiến cho nhà máy trở nên rộng lớn.

Ông Kamata thấy bất an. Bình thường ông ghét tiếng máy móc quá ồn ào át mất tiếng nói chuyện, thế mà lúc này, khi phần lớn máy móc đã ngừng hoạt động, tiếng nói của mỗi người đều vang lên rõ ràng, thì ông lại sợ.

Đang làm việc với tâm trạng thấp thỏm, xung quanh bỗng vang lên âm thanh quái dị. Ông Kamata tưởng có gió thổi đến.

"Nói thế này có hơi kì quặc, nhưng âm thanh ấy cứ như tiếng gió nổi lên từ lòng đất, rất khó chịu."

Ông tưởng là tiếng máy kêu là lạ nên cẩn thận kiểm tra, một người làm chung liền bảo, "Đừng để ý đến âm thanh ấy.. Tuy không biết phát ra từ đâu nhưng cứ đến tối là nó lại vang lên." Ông Kamata chỉ nghĩ, ra thế, nhưng âm thanh nọ càng lúc càng lớn, giống như có thứ gì đang lừ lừ tiến đến bên cạnh. Dù rằng tiếng mọi người trò chuyện và tiếng máy móc hoạt động có thể át đi phần nào, nhưng âm thanh đó mãi không chịu ngừng, khiến ông không khỏi để ý và chăm chú lắng nghe.

Tiếng động ấy giống như sinh ra và vọng lại từ lòng đất, xen lẫn tiếng rên rĩ mơ hồ.

"Nghe cứ như có nhiều người đang rên rỉ, khiến tôi sờn hết cả tóc gáy."

"Người làm chung với tôi lại nói, 'Không cần quan tâm đến nó.' Vì thế, tôi cố phớt lờ âm thanh ấy, tập trung tinh thần làm việc. Sau khi xong xuôi, tôi ba chân bốn cẳng chạy về nhà."

"Ngoại trừ vụ đó ra, cũng có người nói, ai bị lò lửa đổ xuống thiêu cháy hoặc bị máy móc kẹp chết đều sẽ xuất hiện trước mặt người sống, còn rú lên thảm thiết nữa. Nghe thì thê lương và nghiêm trọng, nhưng nghĩ lại thì hơi lạ. Vì thời ấy, chỉ cần một đợt không kích của địch vào nhà máy thì còn khiến nhiều người tử vong hơn mấy sự số này kia chứ."

Nhà máy dọn rồi, ông Kamata về quê cách đây khá xa để làm ruộng nên không biết diễn biến sau đó. Đương nhiên càng không biết tình hình trước khi xây nhà máy.

Cả nhà máy lẫn kí túc xá đều có hiện tượng ma quái.

Như vậy, ngọn nguồn mọi việc xem ra phải lần về xa xưa hơn. Nhà máy Uetake mở cửa vào năm Đại Chính thứ mười một (1923), trước đó nơi này là gì? Theo như bản đồ phát hành vào năm Đại Chính thứ sáu, nơi xây dựng nhà máy có một hình tứ giác màu đen nho nhỏ biểu thị một công trình kiến trúc.

Đây rốt cuộc là cái gì?

-----

(1) trường quốc dân: Quốc dân học hiệu. Cấp học gồm sáu lớp trong thời kì chiến tranh Nhật -Trung, dành cho trẻ em từ 8 đến 14 tuổi, coi như kết hợp của cả cấp một và cấp hai bây giờ

TÀN UẾ

Ono Fuyumi

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Thời Kỳ Sau Thế Chiến Ii 1 - Gia Đình Nakamura

Trong khoảng thời gian sau này, chúng tôi cố gắng vẽ ra bản đồ cư dân sống trong các căn hộ nhỏ cùng kí túc ở phía Đông nhà máy Uetake.

Tổng hợp những kí ức xưa cũ thu nhặt được từ ông Kamata và ông Tanokura, có thể thấy, xung quanh nhà máy Uetake có vài ngôi nhà nhỏ cùng sáu dãy kí túc. Bốn dãy ngoài cùng phía Nam sau này trở thành nhà trọ Okaya và khu tập thể Okaya, nơi đó có lẽ có từ 12 đến 16 hộ gia đình cư trú. Tính cả họ tên lẫn biệt danh, lúc nÀY chúng tôi n8m1 được chưa đến một nửa dân cư dân sinh sống ở đây. Dù vậy, vẫn phải coi đây là các manh mối.

Đồng thời, chúng tôi cũng tìm thấy danh sách học sinh tiểu học và trung học trong vùng năm đó. Xem xét hết danh sách này quả thật là một công việc rầy rà, khả năng là không thu hoạch được gì, thế nhưng, đây là cách duy nhất chúng tôi có thể làm.

Chúng tôi muốn tìm nhân chứng có kí ức về những chuyện trong hoặc trước chiến tranh, hiện giờ bọn họ cũng phải hơn bảy mươi tuổi rồi. Tuy nơi này chỉ là một địa phương nhỏ, nhưng cư dân chưa chắc đã nhớ được lịch sử của nó.

Ví như cụ Kiyoko, tuổi tác rất phù hợp với giai đoạn chúng tôi muốn tìm, đã giúp chúng tôi khá nhiều trong vụ Takano Toshie, đồng thời cũng từng học trường này, nhưng cụ lại sinh ra và lớn lên ở đầu bên kia nhà ga, hồi bé chỉ qua lại trong một ku vực nhỏ, chưa bao giờ nghe đến tên nhà máy Uetake.

Như vậy, rốt cuộc chúng tôi có thể thu thập bao nhiêu bằng chứng đây? Thành thật mà nói là, chẳng biết nữa.

Kubo và tôi đều tranh thủ thời gian, vừa làm việc vừa tìm kiếm những manh mối ít ỏi, công dã tràng mãi, rồi mùa xuân đến. Trong thời gian này Kubo bị bệnh, cô phải phẫu thuật vì u nang buồn trứng.

"Không phải là đại phẫu thuật đâu."

Kubo nói vậy, nhưng đã phải mổ thì không thể nào không ảnh hưởng đến thân thể. Sau khi xuất viện, cô mất một thời gian dài để hồi phục, chỉ riêng việc công ty đã đủ khiến cô hao mòn sức lực.

Khi mùa hè sang, đối với tôi cũng như chồng tôi, đó là chuỗi ngày tháng bận rộn, nhiều rắc rối. Thời gian vội vã trôi qua, vào mùa thu năm 2006, Hama gọi điện thoại đến. Cậu vẫn nhờ vả lớp đàn em giúp tôi thu thập những tư liệu liên quan mỗi khi rảnh rỗi.

"Chị cả này, tụi em tìm thấy một chuyện khủng khiếp lắm."

Không biết tại sao từ thời đại học, Hama đã gọi tôi là "chị cả".

"Có một người trong kí túc nhà máy, tên là Nakamura Misao, tụi em thử dùng tên bà ta và từ 'bị bắt' làm từ khóa, không ngờ lại tìm thấy tin tức trên báo chí."

A tôi nhớ ra rồi, ông Nakashima từng kể trong kí túc xá có người bị bắt, hơn nữa còn có tin đồn người bị hại hóa thành ma quỷ. Vậy người phạm tội là ai? Vụ án là gì? Phát sinh vào lúc nào? Do không biết tình hình cụ thể và thời gian xảy ra sự việc nên chúng tôi không thể làm gì khác ngoài sưu tầm các bài báo và tin tức theo danh sách tên các cư dân trong kí túc xá.

Trước tiên, tôi báo Hama gửi bản sao bài báo cho mình, lại nhờ cậu ta điều tra các tạp chí phát hành cùng thời. Tuy chờ mất một tuần mới xác nhận được "Nakamura Misao" trong bài báo chính là "Nakamura Misao" từng ở kí túc nhà máy, nhưng lại không cần phải thông quan đồng công văn và thủ tục rườm rà.

Năm 1952, ở Tokyo có một phụ nữ bị bắt, đó là vợ ông Nakamura Shoji, bà Misao.

Chả là cuối năm đó, hàng xóm sát vách nhà Nakamura ngửi thấy mùi hôi thối nên đã báo cảnh sát. Sau khi nhận được tin báo, cảnh sát điều động lực lượng đến điều tra khu vực phụ cận nhà người báo án và phát hiện trong thùng chứa dầu thắp cạnh nhà Nakamura có thi thể trẻ sơ sinh không rõ giới tính bị bóp chết.

Bà Misao bị bắt vì tội sát hại trẻ sơ sinh và vứt bỏ thi thể. Sau đó, cảnh sát còn phát hiện được thêm hai bộ hài cốt trẻ sơ sinh ở dưới ruộng. Vào tháng Chín năm 1951, bà Misao đã sinh một đứa con gái, vì là thai chết lưu nên bà dùng vải bọc thi thể rồi để ở một góc trong vườn. Hành vi ấy của bà nhanh chóng bị đưa ra ánh sáng. Bà bị bắt, nhưng tội tình nghi vứt bỏ thi thể được hoãn khởi tố.

Sau bốn năm chuyển khỏi kí túc nhà máy Uetake, Nakamura Misao bị bắt tại nhà riêng

Nghe tôi báo lại như thế, Kubo không nói được lời nào.

"Giết hại trẻ sơ sinh?"

Tôi gật đầu.

"Mà giết đến ba?"

Theo bài báo thì là ba, còn trên mấy tờ báo lá cải khác thì có thể Nakamura Misao đã giết còn nhiều hơn thế.

Lúc còn ở kí túc nhà máy, Nakamura Misao mới gần hai mươi tuổi. Trước khi kí túc đóng cửa, vợ chồng họ đã chuyển đến phía Đông Tokyo. Ngôi nhà bà sống ở Tokyo chính là nơi bà vứt bỏ thi thể đứa con gái chết từ trong bụng mẹ.

Song, xét đến việc sau này bà ta bị bắt vì tội sát hại trẻ con thì việc "thai chết lưu" bỗng trở nên đáng ngờ. Có điều, năm đó người ta lại chấp nhận lời giải thích "chết non" của bà, cuối cùng quyết định dời hạn thi hành án và thả bà ra. Một năm sau, Misao bị bắt lần thứ hai. Lần này, người ta không chỉ phát hiện xác trẻ con trong thùng dầu mà con tìm được xương cốt của hai đứa bé khác dưới ruộng. Có thể khẳng định rằng khi bị bắt vì tội vứt bỏ thi thể con mình, bà ta đã chôn mấy cái xác này dưới ruộng rồi.

Hơn nữa, trong quá trình điều tra, cảnh sát còn tìm thấy một thi thể tử vong đã hơn ba năm nhét ở rương đồ đạc trong tủ âm tường trên trần. Misao lúc này mới thừa nhận trước khi chuyển đến Tokyo, bản thân cũng từng đẻ non(bà phủ nhận việc giết những đứa trẻ kia) sau đó giấu thi thể trong rương, rồi cứ vậy mà chuyển nó đến nhà mới cùng những hành lý khác.

Theo lời khai thì bà ta đã nhét thi thể của đứa trẻ sơ sinh vào rương hành lý và rời khỏi kí túc nhà máy. Bà cũng ám chỉ chính mình từng giết ba đứa trẻ khi còn ở kí túc xá, sau đó nhét thi thể vào rương giấu đi, rồi tìm cơ hội chôn chúng dưới sàn nhà. Có điều, bấy giờ kí túc xá đã bị dỡ bỏ, trên thửa đất đã có một tòa nhà mới nên không cách nào tìm thấy ba thi thể theo lời khai của bà nữa.

Song, trong lời tự thú của Misao có nhiều chỗ không hợp lý, nhất là chuyện giết hại trẻ con trong kí túc. Cảnh sát không thể xác nhận được rất

cuộc bà ta có giết hay không, mấu chốt nhất là không tìm được thi thể nên không thể lấy việc này để khởi tố bà.

Tuy nhiên, chỉ bằng ba thi thể bị phát hiện đầu tiên thôi cũng đủ khiến bà phải vào tù.

Nói chung, bà ta đã từng sống trong kí túc nhà máy Uetake. Nhưng khi tội ác của bà bị vạch trần, kí túc đã bị dỡ bỏ, nên không thể lập án ở khu vực đó được. Có người nói khi Misao còn ở kí túc, những gia đình khác cũng từng truyền tai nhau về tiếng trẻ con khóc kí quái. Cũng có một bài viết trên tạp chí cho biết dân cư kí túc đã làm chứng rằng, tiếng khóc này vẫn vang vọng sau khi Misao chuyển đi; ngoài ra bài viết còn chỉ ra rằng số trẻ con bị sát hại thực tế nhiều hơn số cảnh sát phanh phui. Nội dung nói chung là rất hay, nhưng lại khiến người ta khó lòng xác nhận thực hư.

Căn cứ theo bài viết này, Misao không thừa nhận con số chính xác. Quanh nhà bà có nhiều vết bẩn khả nghi, thậm chí còn có hàng xóm phát hiện vật thể giống như mảnh xương vỡ lúc quét dọn nhà vệ sinh chung.

Ngoài ra, chồng Misao không nhận ra bà mang thai. Mặc dù chỉ cần có mang, cơ thể sẽ thay đổi rõ ràng, vậy mà ông ta không chú ý. Cư dân gần đó làm chứng trông Misao lúc nào cũng như mang thai, nói cách khác, có thể bà ta liên tục mang thai.

Có tiền đề này cộng với thời gian bị bắt, nhiều khả năng bà ta đã sát hại trên mười đứa trẻ.

"... Nhưng đây chỉ là giả thuyết mà thôi."

Đúng vậy, tôi trả lời. Nhưng bất luận là giết hại trẻ con hay chúng đã chết từ trong bụng mẹ, bà ta cũng chỉ dùng vải quấn quanh di thể của chúng, giấu ở góc vườn không bận tâm đến mùi hôi thối, hay chôn ở khoảnh ruộng trồng rau dưa để ăn của gia đình mà không sợ dịch bệnh.

Thủ đoạn của Misao vụng về đến nỗi khiến người ta phải trợn mắt há mồm, nói cách khác, bà ta đã quen làm những chuyện thế này, đến mức lộ ra trăm ngàn sơ hở.

Đây quả là một vụ án khiến người ta phải sầu não, có điều nó cũng giải thích được nguyên nhân Takano Toshie nghe thấy tiếng khóc của nhiều đứa trẻ. Đó không phải tiếng đứa con đã chết của Takano Reiko mà là tiếng đám tè bị Misao sát hại. Toshie và Reiko vì cảm thấy hổ thẹn nên không thể nào hấp nhận được đây chỉ là một "chuyện ma" bình thường.

"Nếu thế, chẳng phải chính ma quỷ đã ép bà Takano tự tử sao? "

Đúng là như thế.

Tội ác của Misao đã dẫn đến chuyện ma "tiếng khóc trẻ con". Sau khi Misao rời đi, chuyện này vẫn được lan truyền trong kí túc xá, rồi tiếp tục xuất hiện trên mảnh đất nơi kí túc xá bị tháo dỡ và xây mới, chính là nhà của gia đình Takano. Takano Toshie bị bức tử, sau đó bản thân bà cũng trở thành một câu chuyện ma - "Người phụ nữ treo cổ".

Đây là một chuỗi chuyện ma.

Takano Toshie chết đi, "tiếng khóc trẻ con" vẫn chưa ngừng, Yashima ở nhà trọ Okaya đã nghe thấy. Mà, có lẽ Kajikawa cũng vậy.

"Những đứa trẻ đã chết làm thế hẳn không phải vì muốn được phát hiện hay tìm bà Misao để báo thì đâu nhỉ..."

Tôi cũng nghĩ thế.

"Ngẫm lại, hầu như không ai biết vì sao linh hồn người chết trong các câu chuyện lại xuất hiện. Tôi cho rằng thực tế thì chẳng có mấy hồn ma hiện về vì muốn nhắn nhủ điều gì cả."

Cũng đúng. Chúng xuất hiện, vậy thôi.

"Tuy nhiên chúng lại gây ảnh hưởng xấu đến những người nhìn thấy, chẳng hạn như Takano Toshie. Nếu không có chúng, bà cũng không quan trí đến mức phải tự tử."

"Đây là...bị ám chẳng?"

Thay vì "bị ám", nói là nghiệp chướng thì đúng hơn.

Những đứa trẻ bị Misao giết hại tất nhiên không có ý định báo thù bà ta, tôi cũng không cho là chúng định mang tai ương cho người khác. Nhưng cái chết của chúng sinh ra "uế", còn Takano Toshie lại tiếp xúc với loại "uế" đó - cách giải thích này khá hợp lý.

Từ thời xưa, Nhật Bản đã có quan niệm về "tội uế", trong đó, "uế" và "tội" có quan hệ vô cùng mật thiết. Giải thích về việc "tiếp xúc với uế", người ta cho rằng nếu đụng đến uế thì sẽ bị truyền nhiễm, bởi vậy phải tránh xa chúng. Còn "tội" là cách gọi chung của các tội lỗi hoặc tai họa có thể loại bỏ thông qua cúng tế. Thời cổ có sự phân chia thành "tội với đất" và "tội với trời". Dựa theo một số luận thuyết, "tội với đất" là hành vi phạm tội đối với cộng đồng nông nghiệp hoặc cộng đồng tính ngưỡng, còn "tội với trời" chỉ hành vi phạm tội có tính cá nhân hoặc các thảm họa thiên nhiên.

Ngày xưa, nông nghiệp không chỉ là một nghề chủ đạo để sinh tồn, mà còn gắn bó chặt chẽ với việc cúng tế, có thể nói là hành vi mang ý nghĩa thần thánh. Bởi thế, gây hại cho nông nghiệp cũng nghiêm trọng ngang với gây hại cho cúng tế, việc dẫn dụ trạng thái dị thường đến cho cộng đồng chính là "tội", sẽ gây ra nguy hiểm.

"Tội" sẽ sản sinh ra "uế", để loại bỏ "uế" cần phải tiến hành nghi lễ cúng tế.

Mặt khác, tuy không giống với "tội", nhưng những trạng thái khác với trạng thái sinh lý bình thường như "tử vong" hay "sinh sản" cũng là một loại "uế", giống như các uế sinh ra từ "tội" khác, đều cần được loại bỏ. Trong đó "tử uế" sản sinh ra từ cái chết là thứ đáng sợ nhất.

Một phần khái niệm về "uế" kết hợp với khái niệm "không sạch sẽ" của Phật giáo, làm khái niệm "uế" và "tội" bị đánh đồng, từ đó khiến người đời sau hiểu nhầm. Thế nhưng, nguyên nhân thực sự là do khái niệm "không sạch sẽ" của Phật giáo bị hiểu sai.

"Uế" tồn tại bên ngoài thân thể, còn "không sạch sẽ" chủ yếu tồn tại bên trong - khái niệm chính xác này bị hiểu nhầm sau đó bị bóp méo trong quá trình truyền bá, khiến "không sạch sẽ" biến thành tội nghiệt tích lũy trong quá , mà tội nghiệt hóa thành "tục nghiệp" tồn tại bên trong thân thể, bị gọi là "uế". Thực tế "uế" là thứ chỉ bám bên ngoài, trải qua một thời gian nhất định sẽ biến mất, hoặc thanh lọc bằng nước thánh trong nghi lễ cúng tế.

Ngoài ra, sự khác nhau cơ bản giữa "uế" và "tội" chính là, "uế" có khả năng lan truyền.

Bởi vậy, "uế" nhất định phải bị cách ly nghiêm ngặt. Đặc biệt là "tử uế", vì nó sẽ gây ô nhiễm cho gia đình hoặc thân nhân của người chết, không chỉ cách ly phòng người chết mà gia đình của người chết cũng cần phải để tang trong thời gian quy định. Nói cách khác, gia đình người chết phải cách ly với xã hội bên ngoài một thời gian, tiến hành việc thanh lọc "uế". Đến nay, người ta vẫn có thể thấy bóng dáng của tục lệ này lưu truyền trong quá trình táng ma.

Liên quan đến việc lây nhiễm uế, Englishiki(1) có vài ghi chép về việc "tiếp xúc với uế", ví như "vòng luân chuyển ABCD" trong quan hệ với tử uế, cho thấy quan điểm về cách thức lây lan của nó.

Giả sử gia tộc A phát sinh "tử uế", nếu B đến thăm. Nhà A thì toàn bộ thành viên gia đình B sẽ bị nhiễm tử uế. Thăm viếng ở đây chỉ việc sử dụng cùng một môi lửa hay dùng cơm với nhau.

Từ xưa, những yếu tố như lửa, thức ăn và nước uống đã được coi là nguồn sức mạnh tự nhiên dẫn đường cho "uế". Bởi vậy, việc dùng chung lửa, thức ăn và nước uống sẽ gây truyền nhiễm tử uế.

Tiếp đó, nếu C đến nhà B đã nhiễm uế, C cũng sẽ nhiễm theo; nhưng lần lây nhiễm này chỉ giới hạn ở riêng C, gia đình C không sao cả. Ngược lại, nếu B đến thăm nhà C, thì toàn bộ gia đình nhà C sẽ lây nhiễm; nhưng D đến nhà C thì D lại không lây nhiễm.

Nói tóm lại, những người đã tiếp xúc với tử uế, "dù không phải trong tháng tiến hành nghi lễ" cũng không thể đi đến những nơi công cộng như văn phòng công ty, sân vận động hay bến tàu bến xe. Còn về thời gian không thể đi đến những nơi đó cũng có các quy định nghiêm ngặt, căn cứ theo tình hình mà ABCD sẽ có thời gian khác nhau, theo thứ tự là ba mươi ngày, hai mươi ngày, mười ngày, ba ngày.

"Vậy...nói cách khác thì?"

Nói cách khác, giả sử nhà Taro sinh ra tử uế, lúc này Jiro đến thăm viếng nhà Taro, không chỉ Jiro mà toàn bộ gia đình Jiro sẽ nhiễm uế; nếu Saburo đến nhà Jiro, Saburo cũng sẽ lây nhiễm, nhưng không truyền tử uế cho người nhà; ngược lại nếu Jiro đến nhà Saburo, cả nhà Saburo sẽ lây nhiễm; nhưng nếu Shiro đến nhà Saburo, Shiro lại không lây nhiễm, bởi tử uế trong giai đoạn này đã không còn khả năng lây lan.

Trong Engishiki chỉ ghi chép bấy nhiêu, không rõ nếu Jiro đã nhiễm uế, đi đến gia đình những người khác thì sẽ ra sao; thêm nữa, Saburo sau khi bị nhiễm uế từ nhà Jiro, nếu đến nhà Shiro sẽ xảy ra chuyện gì? Hay law nếu Saburo vì Jiro đến chơi mà bị nhiễm, sau lại đến nhà Shiro, tử uế

liệu có phải không còn lây truyền nữa không? Những chuyện này đều không thấy đả động.

Tuy nhiên, từ những ghi chép trong Englishiki có thể thấy được ấn tượng của người Nhật Bản đối với uế là thế nào.

Uế sẽ truyền đi và lan rộng. Nếu không tiến hành thanh lọc, phạm vi phát tán của uế sẽ tỏa rộng.

"Đây chính là tiếp xúc với uế sao?"

Tôi gật đầu.

Theo lẽ thường, tình huống này được gọi là nguyên rửa hoặc bị ma ám, nhưng thực trạng chúng tôi gặp phải không giống, nó là một tai họa không có ý đồ cụ thể.

Có một bộ phim tên là Ju-on ra mắt năm 1995 và được yêu thích. Bộ phim do Shimizu Takashi đạo diễn này đã thể hiện rõ ràng cách nhìn của chúng ta với tử uế. Trong phim, bếp bị nhiễm tử uế, chỉ cần bước vào là dính, không một ai may mắn thoát được. Người bị lây nhiễm sẽ mang uế trở về nhà mình, và người thân bị nhiễm theo, tiếp đó là đến những người tiếp xúc với người nhà, cùng những người tiếp xúc với họ - sự ô nhiễm cứ như vậy mà khuếch tán.

Thế nhưng, tôi không cho là mọi cái chết đều dẫn đến chuyện này. Tuy không biết so sánh với Englishiki có hữu ích không, nhưng nếu theo quy định từ xưa truyền lại về tử uế thì nó sẽ không kéo dài mãi mãi.

Qua quy định về việc để tang trong một thời gian nhất định, có thể thấy tử uế chỉ tồn tại tạm thời, cũng không có khả năng lây lan rộng rãi.

Tương tự, từ quan điểm về "vòng luân chuyển ABCD", sau khi lây nhiễm trong ba vòng, tử uế sẽ yếu đi rồi dần dần biến mất.

Tôi nghĩ, con người chết đi có lẽ sẽ sinh ra một loại ế nào đó, đặc biệt là những cái chết mang theo tiếc nuối hay oán giận dữ dội. Nhưng, loại ế này không tồn tại vĩnh viễn, cũng không khuếch tán liên tục vô tận; còn chúng ta khi tiếp xúc với ế cũng sẽ tiến hành một số phương pháp phòng hộ như thờ cúng người đã mất hoặc thanh lọc đất đai. Thế nhưng nếu có "cái gì đó" mạnh mẽ đến mức lọc bao nhiêu lần vẫn tiếp tục tồn tại (tàn ế) thì sao?

Những "tàn ế" này, trải qua thời gian luân chuyển cùng những lời chú và nghi lễ tẩy rửa vẫn không thể thanh lọc hoàn toàn. Bởi chúng chỉ là một bộ phận còn sót lại nên không đến nỗi xuất hiện ở bất cứ đâu trong tòa nhà, hơn nữa sẽ xuất hiện hoặc biến mất vì lý do nào đấy - ví như tiếng khóc xuất hiện tại phòng của Yashima ở nhà trọ Okaya, khi Saijo dọn vào lại không xuất hiện nữa.

Giải thích đến đây, tôi mới lấy lại tinh thần, bất giác bật cười ngượng ngùng.

Đây không phải sự thật, cũng chẳng phải lý luận, chỉ là phân tích theo hướng đó thì mọi sự trở nên hợp lý - suy cho cùng đây cũng chỉ là ảo tưởng của một nhà văn, là ý kiến chủ quan của riêng tôi, nhưng cũng là cách lý giải tốt nhất cho tất cả những điều đã nghe được. Những đứa bé bị Misao sát hại không thể nguyên rửa mãi mãi một người nào đó. Dù sao, chúng cũng chỉ xuất hiện dưới hình thức âm thanh, chứ không cảm giác được chúng muốn làm gì. Tuy chúng không có ác ý, nhưng bất thường, nếu lại thêm "cái gì" không tốt dính dáng đến nữa, mọi chuyện có thể diễn biến theo chiều hướng xấu.

Giống như Takano Toshie vốn vẫn áy náy vì tội lỗi của mình, đã tự tử sau khi tiếp xúc với chúng.

-----

(1) Englishiki: tuyển tập ghi chép về các nghi lễ truyền thống của Nhật.

TÀN UẾ

Ono Fuyumi

www.dtv-ebook.com

2 - Ô Nhiễm

Cuối năm 2006, Kubo nhận được tin của bà Ito, chủ chung cư nơi Kajikawa chuyển đến sau khi rời nhà trọ Okaya.

Kubo thích tính cách của bà Ito và hi vọng có thể chuyển đến chỗ bà đang cho thuê. Nếu không gian giống nơi ở của Kajikawa thì hơi chật chội, nhưng gần đó cũng có mấy căn hộ khá rộng rãi. Tiếc là lúc Kubo tìm nhà mới thì chỗ bà Ito đã đủ người, bởi vậy cô nhờ bà báo cho mình khi có phòng trống.

Cuối năm 2006, bà Ito nhắn Kubo rằng đã có phòng trống.

Đối với người đang buồn phiền vì lại nghe thấy tiếng sàn sạt trên chiếu tatami ở nơi ở mới như Kubo, đây quả là một chuyện vui. Nhưng, cô cũng lo lắng, lời âm thanh kia lại theo cô đến nhà mới nữa thì nên làm thế nào.

Dù thế, cô vẫn quyết định đến xem phòng một chút, nhờ đó gặp lại bà Ito và nghe bà kể về một chuyện kì quái đang diễn ra ở đây.

Bà Ito nói là trong phòng Kajikawa nay đã xuất hiện hồn ma của một phụ nữ.

"Phụ nữ ấy à?" Kubo kinh ngạc hỏi ngược lại.

Bà Ito thở dài, "Đúng vậy."

Phòng vấn Kajikawa từng ở giờ trở thành nơi xảy ra sự việc đáng tiếc. Đây là chuyện hay gặp tại các khu nhà cho thuê trong thời gian dài. Điển hình là ở chung của bà Ito, với 906ng đảo người thuê cao tuổi, việc khách trọ qua đời cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Khi gặp phải những chuyện thế này, bà thường chờ tròn một năm, làm xong các thủ tục cúng tế, trừ tà rồi mới tiếp tục cho thuê.

"Nhưng gần đây lại có người muốn thuê phóng ấy."

Có thể là mấy nơi như vậy giá khá rẻ chắng.

"Tôi cho thuê nhà cũng lâu rồi, nhưng đây lâu lần đầu tiên phòng tôi cho thuê trở thành hiện trường án mạng. Tôi định để trống căn phòng ấy một năm, đang suy nghĩ xem nên làm gì thì bên môi giới nhà đất gọi điện báo có người muốn thuê phòng."

Đó là chuyện hồi tháng Hai năm 2003, một năm sau khi Kubo nghe bà Ito kể về cái chết của Kajikawa, tức là hơn một năm sau khi Kajikawa qua đời. Bà Ito vốn đã định bỏ không căn phòng một thời gian, có điều nếu người thuê nhà cũng biết chuyện, bà vẫn đồng ý cho thuê. Chỉ là bà không lấy tiền đặt cọc, cũng giảm bớt tiền thuê nhà tháng đầu tiên, sinh hoạt phí chỉ thu tiền nước.

"Nhưng, đại khái là hơn một tháng sau, cậu ấy nói với tôi là nghe thấy âm thanh lạ trong phòng."

Như thế thứ gì đó đang cọ qua cọ lại trên chiếu.

Làm sao có thể? Kubo vô cùng nghi hoặc.

"Trong phòng rõ ràng lát sàn gỗ, nhưng cậu ấy lại nói hễ đi ngủ là sẽ nghe thấy tiếng động đó, muốn tôi nghĩ biện pháp giúp, nhưng tôi thì làm được gì?"

Bà Ito đánh nói, cậu nhạy cảm quá rồi. Sau đó, dù chỉ để thoải mái hơn, bà vẫn đến đèn thờ gần nhà nhà xin bùa bình an, nhưng âm thanh kia vẫn tiếp tục làm phiền cậu khách. Thoạt đầu cậu còn mở nhạc để át đi, nhưng một đêm nọ, cậu đang ngủ thì bị một loại vải vóc nào đó cọ qua người, giật thót mình tỉnh lại.

Cậu khách cảm giác có loại vải khá cứng chà lên mặt và người mình, trong lúc mơ màng, cậu dùng tay gạt mảnh vải ấy ra, xoay người ngủ tiếp. Nhưng, giữa lúc trời mình, cậu đột nhiên tò mò đó là cái gì, nên quay đầu lại, ngược lên và trông thấy một phụ nữ mặc kimono đang đứng đưa.

Kubo nín lặng, không nói được gì.

"Cậu ấy hỏi tôi, chẳng lẽ người tự tử hồi trước là nữ? Tôi nói không phải, đó là một khách nam trẻ tuổi, có thể là cậu nửa tỉnh nửa mê nên nhìn nhầm rồi. Cuối cùng thì cậu ấy vẫn muốn dọn đi. Thật quá đáng, đúng không?" Bà Ito tỏ vẻ bức bối, "Rõ ràng lớn mật khoe khoang, không thèm để ý tới nơi xảy ra vụ án, thật ra là quan tâm nhé, kết quả cậu ta chỉ ở được bốn thangq đã chuyển ra."

"Vậy căn phòng kia rốt cuộc ra sao?" Kubo hỏi.

"Tôi đã định để trống một thời gian nên cứ để đó mà. Hình như là chừng một năm trôi qua, lại có người muốn thuê."

Bà Ito không nhiệt tình lắm nhưng vẫn cho thuê với điều kiện giống như lần trước. Người khách mới chỉ ở được chừng ba tháng, ngay tháng đầu tiên đã kêu gào là trông thấy người phụ nữ treo cổ. Bà Ito lại giải thích rõ ràng người tự tử là nam, nơi này trước giờ chưa có ai là nữ ở hết, trần nhà cũng không có chỗ để treo cổ. Nhưng người khách không nghe.

"Tiếp theo...thì sao?"

Bà Ito cau mày, "Người ta muốn dọn đi thì tôi cũng đâu cản được, đành tùy thôi. Sau đó, tôi nhắn môi giới là không cho thuê phòng này nữa. Tuy không hiểu tại sao lại biến thành hồn ma phụ nữ thất cổ nhưng quả thật phòng ấy đã từng có người tự tử nên tôi quyết định bỏ trống nó luôn."

Đúng lúc đang mệt mỏi vì cô con gái làm việc ở xa gửi bao nhiêu đồ đạc không dùng nữa về nhà, mà phòng riêng của cô thì đã đầy ứ, bà Ito bèn đưa các món đồ dư vào căn phòng có vấn đề. Được một thời gian bà lại vứt hết đồ đi, sáng chiều đều mở cửa sổ để gian phòng thông gió, cũng thay nước sạch và thắp nhang. Cho đến nay, nếu có người chết ở phòng cho thuê của mình, bà đều làm thế cả. Làm phòng thông thoáng. Bày những đồ cúng cơ bản.

"Quả là vất vả cho bà."

Bà Ito cười với gượng, "Đúng thế, có điều cho thuê nhà thì đành chấp nhận gặp phải những chuyện như vậy thôi. Dù ít nhiều cũng khiến lòng người sợ hãi, nhưng tôi không muốn vì thế mà oán hận Kajikawa."

Bà Ito nói về giấc mơ hôm Kajikawa mất. Mặc dù biết là mơ, nhưng cậu ta thật quá đáng thương, bà không, muốn trách cứ gì cậu. Huống hồ, nếu vừa có chuyện phiền phức xảy ra liền oán hận này nọ thì ngay từ đầu đã chẳng cho thuê phòng rồi.

"Nhưng, hồn ma người phụ nữ mà mấy cậu khách trọ nói rốt cuộc là sao nhỉ?"

"Chị thấy chuyện này thế nào?" Kubo hỏi, song, tôi chỉ biết im lặng.

Hồn ma xuất hiện ở chung cư của bà Ito hẳn là Takano Toshie? Làm sao bà ta xuất hiện được ở hai nơi không hề có chút liên hệ nào với nhau như vậy?

"Nhưng cũng có mô típ này mà? Rằng, nhìn thấy hồn ma người tự tử, nhưng kì thực nơi đó không có ai tự tử cả."

Tôi gật đầu đồng ý. Việc có hồn mà không có người chết quả là khó hiểu, chẳng theo bất cứ quy luật nào.

"...Có khi nào là do lây nhiễm?"

"Ý cô là lây nhiễm tử uế hả?"

Nhà A nhiễm tử uế, B đến nhà A liền dính tử uế. Trong Englishiki có chép, B trở lại nhà mình sẽ khiến cả nhà lây theo. Trường hợp Kaijikawa cho thấy, nhiễm tử uế rồi dọn nhà, sẽ khiến nhà mới - cũng chính là chung cư của bà Ito - ô uế theo.

"Tôi...rôi muốn hỏi một chút." Có thể do sợ hãi mà giọng Kubo chột nhiên cao vút. "Đầu tiên, bởi vì Nakamura Misao sát hại trẻ con khiến cho đất đai ô uế. Takano Toshie ở trên mảnh đất nhiễm tử uế, nên bị lây, sau đó bản thân bà cũng trở thành tử uế. Nói cách khác, mảnh đất này đã bị ô nhiễm hai tầng sao?"

Đúng thế.

"Nếu vậy, sức lây lan sẽ mạnh gấp hai nhỉ?"

Cũng không biết nữa. Tôi gượng cười.

Tử uế cùng lời giải thích về lây lan, cơ bản chỉ là phép nguy biện tôi cố gắng dựng lên để giải thích cho những hiện tượng đang diễn ra mà thôi.

"Trong Englishiki chẳng lẽ không có bất kì quy tắc nào khác sao?"

Tôi đã tra cứu kĩ rồi, không có.

"Những người nhiễm tử uế chuyển đến nơi khác vốn là chuyện thông thường mà, nhất là trong thời đại hiện nay."

Nhận xét của Kubo khiến tôi bất ngờ đến ngần người.

Đúng thế. Trong xã hội hiện đại này, cư dân có tính lưu động cao. Ngày xưa mọi người chỉ quanh quẩn bên ruộng đất nhà mình, cũng giống như chúng ta vẫn nói "cái cây bám rễ sinh chồi". Hạt rơi xuống đất, mọc rễ, cũng ràng buộc với đất. Có điều, bây giờ không giống ngày xưa nữa, người hiện đại hay thay đổi chỗ ở, cũng sẽ di chuyển đến nhiều nơi trong suốt cuộc đời.

Ở Nhật Bản, những người hay chuyển nơi ở có vô số "nhà". Mỗi khi khởi công xây mới, mọi người thường làm lễ động thổ; nhưng đổi nơi ở thì chưa chắc người ta đã làm lễ tại mỗi nơi chuyển đến.

Nakamura Misao giết hại trẻ con khiến đất đai nhiễm tử uế. Nhà Takano chuyển đến cũng ô uế theo, khiến Toshie tự tử, thành ra đất đai nhiễm tử uế hai tầng.

Kể đó, Kajikawa chuyển vào, tiếp xúc với tử uế hai tầng. Khi chuyển nhà nó bám theo khiến nơi ở mới cũng nhiễm hai tầng tử uế. Caci1 chết của Kajikawa phải chăng đã khiến khu chung cư ô uế đến ba tầng?

Tôi bắt đầu suy nghĩ về những người khách mới đến trọ. Lỡ bọn họ cũng nhiễm tử uế trước khi dọn đến thì sao? Nếu họ dọn vào căn phòng có ba tầng tử uế, nơi đó sẽ thay đổi thế nào? Phải chăng hình thành bốn tầng ô nhiễm? Nếu họ bình an vô sự đến lúc dọn đi, liệu nơi trọ kế tiếp của họ có nhiễm bốn tầng tử uế?

Chắc hẳn gia đình Takano có làm lễ động thổ khi xây nhà. Vào thời buổi lạc hậu ấy, xem chừng gia đình họ không chỉ làm lễ động thổ, mà còn cúng tế theo trình tự dựng cột, cất nóc, trả công thợ nữa. Vậy mà vẫn không tẩy uế được. Uế rơi rớt trên mảnh đất này - cũng chính là tàn uế, dẫn đến

cái chết của Toshie, đất nhà Takano liền ô nhiễm lần thứ hai. Người nhà Takano cử hành lễ tang cho bà, đương nhiên cũng thanh lọc bằng nghi lễ cúng tế, nhưng vẫn không thể trừ hết tàn uế, khiến chúng mãi mãi lưu cữu nơi này.

Nếu không có chuyện gì xảy ra thì những tàn uế đọng lại từ vụ sát hại trẻ con của Misao sẽ biến mất vào một lúc nào đó. Thế nhưng cái chết của Takano Toshie đã tạo thành hai tầng lây nhiễm, biết đâu sự kiện này đã tăng cường đặc tính của uế? Cứ thế, cả khu vực nhân lên nhiều tầng tử uế, cộng thêm sự di trú của cư dân khiến ô nhiễm liên tiếp xuất hiện và lây lan.

"Câu chuyện của Takano Toshie và Kajikawa cho thấy những thứ quái dị, hoặc nên nói là hồn mà, không phải khối kí ức mà người quá cố để lại ở người sống chúng ta, mà là một thứ gì đó giống như uế." Kubo nói, đắm chìm vào dòng điện suy nghĩ. "Lần trước chúng ta hỏi thăm thì, ở nhà chồng của Takano Reiko cũng xuất hiện tiếng trẻ con khóc, thậm chí là nhiều đứa khóc, đúng không?"

Mặc dù không có chứng cứ xác thực, nhưng cá nhân tôi cho là như vậy.

"Những thứ uế kia di chuyển theo Reiko vì bà ấy cũng bị nhiễm rồi."

Nếu chỉ tiếp xúc đã nhiễm uế thì hai mẹ con nhà Kusakabe, những người từng kể cho chúng tôi nghe chuyện nhà Takaho, tất nhiên cũng đã đụng đến uế, thế mà họ lại không bị ảnh hưởng gì. Suy ra, không phải cứ tiếp xúc là nhất định nhiễm, cũng như con đường lây nhiễm của virus: người tiếp xúc với virus chưa chắc đã phát bệnh.

"Cũng đúng nhỉ, nghĩ thế thì mọi chuyện dễ hiểu hơn rồi. Nhà trọ Okaya bị lây nhiễm, nhưng vẫn trong thời kì ủ bệnh. Takano Reiko là nguồn mang bệnh, nhà trọ cũng thế. Mẹ con Kusakabe có khả năng đã bị nhiễm, nhưng hai người đều không phát bệnh. Kajikawa bị nhiễm, lại phát

bệnh. Cũng có thể nói, căn cứ vào sự khác nhau của vị trí hay cơ địa mỗi người, có người bị bệnh, có người lại không."

Nói xong, Kubo bổ sung với tâm trạng phức tạp, "Tôi... Có lẽ cũng bị nhiễm rồi."

Song , tất cả đều chỉ là lý luận suông.

Nếu tính chất này thực sự tồn tại thì chẳng riêng gì Kubo, không người nào trong chúng tôi may mắn trốn thoát, bởi "tàn uế" không chỉ lưu lại nơi xảy ra vụ việc, mà còn tồn tại ở vùng đất đó tới mấy chục năm. Trong quãng thời gian ấy, người định cư hay ngụ cư ghé qua đều bị ô nhiễm, rồi họ sẽ mang nó đến những nơi khác. Ví như Kajikawa, khu đất cận ấy mới chuyển đến cũng ô nhiễm, và phạm vi ô nhiễm càng lúc càng lớn.

Tôi cùng Kubo, có khả năng đã bị nhiễm tới vài tầng.

Kubo buồn phiền khá lâu, nhưng rốt cuộc vẫn quyết định chuyển đến chung cư của bà Ito. Khi rời đi, cô tới đền thờ ở gần nhà, nhận nghi thức tẩy trần, cũng nhờ thầy tu trưởng của đền giúp mình thanh tẩy nơi ở mới. Những thao tác này chỉ mang đến sự an lòng tạm thời, tôi nghĩ rằng điều quan trọng nhất là bản thân có thể bình tĩnh lại hay không.

Nói chung, sau khi trải qua những nghi thức trên, Kubo rốt cuộc cũng yên tâm chuyển đến nơi ở mới.

TÀN UẾ

Ono Fuyumi

www.dtv-ebook.com

3 - Lây Lan

Tháng Ba năm 2007, tôi có cơ hội gặp mặt nhà văn Hirayama lần thứ hai.

Lần đầu gặp mặt, anh nói nếu việc điều tra của tôi có tiến triển thì báo cho anh một tiếng. Thế nhưng, tôi quả thật không dám cập nhật tiến độ nên không thể liên lạc gì hết. Khi tìm ra vụ Misao, tôi đã định nói cho anh biết, nhưng cảm thấy có thể anh đã quên rồi nên lại thôi. Thêm nữa, tôi cho rằng anh ấy bận rộn, không tiện quấy rầy.

Lần này Kirayama đến Kyoto công tác, tiện thể hẹn tôi cùng ăn bữa cơm. Chính xác hơn là anh mời chồng tôi, rồi hỏi thêm, "Bà xã anh có muốn đi cùng không?" Có điều đúng dịp ấy chồng tôi phải đi công tác Tokyo nên chỉ còn mình tôi đến gặp anh với lòng cảm kích.

"À quên, cô vẫn đang điều tra câu chuyện ma kia chứ?"

Trong bữa ăn, Hirayama hỏi tôi như gậy. Thế là tôi kể với anh về tiến độ hiện tại. Anh vừa nghe vừa nhip tay liên tục.

"Tôi thấy quen quen... Hình như tôi từng nghe một chuyện tương tự rồi thì phải."

"Chuyện nào cơ?"

"Chuyện của Misao ấy. Bà ta là người giết trẻ, sau đó, nơi bà ta từng ở bắt đầu xuất hiện lời đồn về hồn ma. Đây có phải là chuyện lúc trước cô vẫn quan tâm, chuyện trẻ con liên tiếp tuôn ra từ vách tường đúng không?"

Tôi gật đầu.

"Nơi giết trẻ con lại xuất hiện linh hồn của đứa trẻ... Tôi từng nghe một chuyện na ná, nhưng vì quá bình thường nên tôi không viết ra."

Căn cứ theo trí nhớ của anh thì câu chuyện đó thế này.

Một phụ nữ chuyển đến một nhà trọ và đã nhiều lần nghe thấy tiếng mèo kêu. Gần đây có thể là nơi mèo hoang tụ tập nên cô mới phải nghe tiếng gào động đục đáng ghét ấy suốt. Cô không chịu nổi nữa nên định đuổi đám mèo đi, ai ngờ mở cửa sổ nhìn thì lại chẳng thấy bóng dáng con mèo nào. Cô đi ra ban công, nhìn xung quanh, mới phát hiện âm thanh hình như phát ra từ gian phòng phía sau. Là hàng xóm ư? Cô nhớ đến quy định không được nuôi thú cưng trong nhà trọ. Có thể là ai đó lén nuôi trong phòng? Âm thanh ấy vọng tới từ bên kia vách tường khiến cô bứt rứt.

Ít nhất cũng phải mang đi triệt sản chứ. Cô nổi giận đóng cửa sổ rồi quay vào phòng. Song, tiếng mèo kêu đang ghét vang lên liên tục, có lên giường cũng không ngủ được. Chờ mãi âm thanh mới ngừng, cô thiu thiu ngủ thì nó lại vang lên. Hơn nữa mỗi lần tỉnh giấc, cô đều cảm thấy nó đang từ từ đến gần.

... Đến gần? Từ đâu đến cơ?

Ngoaoooo!

Âm thanh ở ngay bên tai cô, nhưng nơi phát ra âm thanh chỉ có vách tường.

Cô bất giác quay đầu về phía ấy.

Vách tường trước mắt bắt đầu phình to, chỗ phình ra có một vật thể co lại thành một cục tròn rồi từ từ trôi ra. Bề ngoài nó có đôi mắt như bị thương, mũi cùng cái miệng khá to.

Không phải tiếng mèo, mà là tiếng khóc của đứa trẻ sinh ra từ vách tường.

Người phụ nữ chết lặng, chỉ biết chăm chăm nhìn nó, đúng lúc trên đỉnh đầu lại có tiếng khóc vọng xuống. Cô ngược mắt nhìn thì thấy mặt phẳng phía ấy cũng đang phình lên. Như bị bóng đèn, cô chỉ còn biết nhìn chòng chọc vào vách tường trước mặt, khắp nơi đều đang nổi lên những cục tròn, cục nào cũng ngoác miệng, bắt đầu gào khóc.

Đúng lúc cô sắp hét lên thì có thứ gì đó lạnh lạnh chạm vào mặt.

Đứa trẻ đầu tiên trôi ra từ vách tường, vươn bàn tay nhỏ bé màu đỏ ướm dẫm sờ soạn gò má cô.

"Cô ấy ngất xỉu. Về sau, tuy cô dọn sang nhà bạn, nhưng đúng lúc đi đường ban đêm, tiếng khóc nọ vẫn bám đuổi từng bước chân. Cuối cùng, cô phải tìm người đến trừ tà thì âm thanh ấy mới ngừng lại."

"Đúng là giống."

"Tôi cũng đã điều tra và phát hiện ra rằng các khách trọ chỗ này đều không ở được lâu. Nghe nói gần nhà trọ có một ngôi nhà hoang nổi tiếng suốt ngày vọng ra tiếng trẻ con khóc. Nhiều người nửa đùa nửa thật vào ở thử, rồi cứ thế bị tiếng trẻ con khóc bám riết. Chuyện thành ra như vậy cũng là điều dễ hiểu, bởi ở đó có một người mẹ từng giết con mình rồi bị bắt. Bà ta giết trẻ con rồi chôn dưới sân nhà.

"Ồ?" Tôi vô cùng kinh ngạc.

"Bất ngờ thật, chắc là cùng một người đấy. Hồi trước tôi có ghi chép về vụ này, đợi tôi về lục lại xem sao. Nếu quả là cùng một người, tôi sẽ gửi số tư liệu tìm được hồi ấy cho cô nhé."

"Phiền anh quá."

Hôm sau Hirayama gọi điện đến, nhưng không may đúng lúc tôi có việc ra ngoài. Khi về nhà, điện thoại chỉ có mẫu tin nhắn ngắn gọn.

"Cùng một người đây, tôi sẽ gửi hồ sơ sang ."

Rất nhanh chóng, tư liệu được gửi đến. Ngoại trừ bản tin trên báo chí, Hirayama còn gửi kèm bản sao các lời khai anh thu thập được, cộng thêm một tờ giấy nhớ, dặn rằng: Cô cẩn thận nhé.

Phần lớn tin tức đều liên quan đến vụ án của Misao, giống số tư liệu trước đây cánh đàn em tìm giúp tôi.

Bản sao các lời khai quả là khiến người ta khó chịu.

Ngôi nhà Nakamura Misao ở năm đó vẫn giữ nguyên đến năm Chiêu Hòa thứ 48, tức 1973. nơi ấy vốn là chỗ cho thuê, ông Shoji chồng bà còn ở lại đây một thời gian nữa sau vụ án. Tiếp theo ông, có mấy hộ gia đình vào ở rồi lại rời đi. Đến nửa sau những năm 30 thời Chiêu Hòa, không còn ai lưu trú nữa, nó biến thành nhà hoang. Thừa dịp nóc nhà bị sụp, chủ sở hữu xây một ngôi nhà mới xinh xắn thay vào, nhưng khách trọ vẫn chỉ trụ được một thời gian ngắn, cuối cùng nhà lại để hoang. Bấy giờ vùng đất này cũng bắt đầu thời kì phát triển, từ từ lột xác thành một khu vực có nhà cửa nằm xen đất trống. Đến những năm 60 thời Chiêu Hòa, ngôi nhà đã biến thành địa điểm ma mị nổi tiếng, với tiếng trẻ con khóc, hoặc là đi vào trong sẽ bị hồn ma trẻ con ám. Về sau nhà hoang bị dỡ bỏ để xây dựng chung cư, nhưng những hộ gia đình đến thuê đều chẳng ở được lâu dài.

Hirayama nói, "Tôi biết có những chuyện không cùng người kể, không cùng địa phương, nhưng khi điều tra ngon ngành, lại phát hiện chúng có chung nguồn gốc."

Và nhấn mạnh những chuyện như vậy rất nguy hiểm, vì mang "nghiệp nặng".

Thì ra là thế. Loại chuyện kì quái mà "bản thân sự tồn tại của nó đã kì quái" này có sức lây nhiễm mạnh, bởi vậy trong quá trình tiếp xúc với con người, nó sẽ từ từ loang ra, giống như trường hợp của Takano Toshie, nơi bị ô nhiễm cũng biến thành uế, và trở thành nguồn phát uế mới.

Tàn uế quẩn quanh Misao bắt nguồn từ "cái gì đó" đã tồn tại trước khi nhà máy Uetake thành lập. Thứ kì quái đó giống như cây cối, liên tiếp nhân rộng cành lá để nảy nở. Trong đầu tôi chợt hiện lên hình ảnh vi khuẩn sinh sôi dưới thấu kính hiển vi, nếu tàn uế cứ tiếp tục phát tán, ô nhiễm sẽ không ngừng lây lan...

Trong khoảng thời gian này, chúng tôi tìm thấy những giấy tờ tương tự sót lại từ trước chiến tranh, ghi chép ngắn gọn về tình hình thời ấy, kèm theo địa đồ vẽ bằng tay.

Trước khi Nhà máy Đúc Uetake được xây dựng, trên mảnh đất này có một gia đình tên là Yoshikane. Dinh thự của họ bao la, bằng cả nhà máy cùng nhà riêng và kí túc xung quanh cộng lại, diện tích gần bằng một quảng trường. Trong dinh thự, nơi có lẽ sau này trở thành nhà tập thể là chỗ ở của người hầu, thậm chí còn có ruộng đất. Nhưng chúng tôi không thể tra được địa vị của gia đình này, ngay cả báo chí hay sách sử địa phương cũng hông thấy chép.

Xem chừng đây chính là điểm cuối của cuộc hành trình rồi. Tuy vậy, chúng tôi không thể tìm được thông tin về gia đình Yoshikane, hiển nhiên họ không phải là gia tộc có địa vị quan trọng.

"Quả là đáng tiếc." Kubo nói.

Như vậy cũng tốt, tôi trả lời. Mỗi khi nhớ tới chuỗi nhân quả này, trong đầu tôi thường hiện lên lời nhắn trên giấy nhớ của anh Hirayama: Cô cần thận nhé.

TÀN UẾ

Ono Fuyumi

www.dtv-ebook.com

4 - Ô Nhiễm

Đầu mùa hè năm 2007, chúng tôi tìm được trong danh sách học sinh một người hiểu biết ít nhiều về nhà Kawahara - gia đình từng sống trên mảnh đất xây khu tập thể. Đó là ông Akeno, xưa là giáo viên cấp ba ở địa phương. Ông không quen biết trực tiếp Kawahara, nhưng bà vợ quá cố của ông là giáo viên cấp hai của Kazuhide con trai nhà ấy. Tuy không trực tiếp giảng dạy cậu ta, nhưng ông cũng nghe kha khá tin đồn về người này qua đồng nghiệp.

"Học xong cấp hai, cậu Kawahara ở lì trong nhà. Cậu ta bắt đầu xin nghỉ thường xuyên từ hồi cuối cấp hai rồi. Giáo viên phải đến tận nhà nhắc nhở, nhưng vô hiệu. Cậu ta có thi lên cấp ba nhưng không đậu, tôi ngờ rằng có khi cậu ta còn chẳng muốn học tiếp ấy chứ. Thi trượt rồi cũng chẳng đi đâu, chỉ ru rú ở nhà."

Bà Kawahara Masami mẹ cậu tạ thế vào năm 1965. Lúc đó Kazuhide vừa 18 tuổi. Nghe nói bà Masami ngã cầu thang, nhưng ông Akeno không biết cụ thể tình hình. Theo lời Kazuhide thì sáng ra cậu ta đã phát hiện bà mẹ ngã lăn quay ở chân cầu thang, và đang ngắc ngoải rồi.

Nhưng hàng xóm đều biết, Kazuhide thường xuyên đánh đập mẹ mình. Nguyên nhân cái chết của bà Masami là "trúng gió", chính là xuất huyết não hoặc nhồi máu não, mà người ta xì xào đó là do con trai bạo hành.

"Kazuhide là một người nhiều điều tiếng. Tôi nghe kể tính tình cậu ta thất thường khủng khiếp, ngứa mắt với tất cả, không đủ bình tĩnh để làm

bất cứ việc gì. Dù ở nhà hay ở trường, cậu ta đều nôn nóng đi tới đi lui. Tuy chưa có hành vi bất hảo nào rõ rệt, nhưng xung quanh cậu ta vẫn có những tin đồn tiêu cực."

Nghe nói hồi bé, cậu ta là một đứa bé ngoan ngoãn thông minh, vâng lời mẹ, cũng là một thiếu niên thành thật lễ phép. Nhưng đến thời kì trưởng thành, tính cách cậu đột nhiên thay đổi. Chuyển biến cực đoan ấy không khỏi khiến người ta nghi ngờ cậu gặp bất ổn về tinh thần.

"Không phải là lời nói cử chỉ trở nên dị thường, hành xử hoang đường gì đâu, chỉ là đột nhiên cậu ta không muốn gặp ai nữa. Dù là giáo viên hay bạn học đến thăm, cậu cũng không chịu ra mặt, bà mẹ cứ phải xin lỗi thay mãi đến nỗi mọi người phát ngại."

Người mẹ ấy sống dưới ách bạo lực của con trai mình, hàng xóm kể trên người bà lúc nào cũng có vết thương, không lớn không nhỏ.

"Dạo ấy, vùng này thường xảy ra hỏa hoạn. Hễ có hỏa hoạn là người ta lại thấy bóng dáng Kazuhide, bởi thế có dư luận hoài nghi cậu ấy là kẻ phóng hỏa. Ngoài ra, nghe kể cậu ta cố ý mua sắm mấy thứ đắt tiền, gây rắc rối cho bà mẹ."

Cậu ta gọi cho cửa hàng đồ điện trong vùng, bảo giao hàng tới. Ông chủ tưởng thật chờ đến, bà Masami chỉ còn nước cuối đầu xin lỗi với gương mặt tái mét và trả lại hàng. Tình huống tương tự xảy ra khá nhiều. Có lần cậu ta suýt mua cả một chiếc xe khách nhỏ. Không chỉ thế, cậu ta cũng thường mặc sức gọi điện thoại, khiến bà mẹ vô cùng chật vật với khoản cước lớn in trên hóa đơn.

"Cậu ta gọi điện trêu đùa người khác suốt, hoặc là gọi điện cho tổng đài hỏi giờ, sau đó gác máy đi ngủ. Lắm khi mở vòi không vặn vào, để nước chảy mãi. Tôi có cảm giác, chỉ cần gây được phiền phức cho mẹ mình, cái gì cậu ta cũng làm. Bởi vậy trông bà Masami lúc nào cũng tiều

tự. Họ hàng nhà Kawahara và giáo viên ở trường từng cùng nhau thảo luận cách giải quyết vấn đề của Kazuhide, nhưng cậu ta nổi giận, lại gây náo loạn một hồi, bà Masami đành im lặng không đã động đến nữa. Cuối cùng bà ấy lại chết như vậy, chẳng trách dù lời đồn đại dấy lên quanh cậu ta."

Bà Masami mất rồi, họ hàng có sang chăm sóc cho Kazuhide một thời gian, nhưng chỉ được mấy tháng, nhà Kawahara không còn ai ở nữa. Hình như Kazuhide bị ép phải nhập viện.

"Tôi không rõ về sau thế nào. Tuy có lời đồn cậu ta đã tự tử, nhưng không biết là thật hay giả... Cô hỏi sau khi Kazuhide bị đưa đi còn xảy ra hỏa hoạn không à? Không, không còn xảy ra nữa, cũng chẳng biết có liên quan hay không."

Nói tóm lại, cuối cùng thì gia đình Kawahara chẳng còn ai, ngôi nhà được rao bán, rồi gia đình Shinoyama chuyển vào. Hộ cuối cùng là nhà Inaba, sau đó nhà bị dỡ bỏ, xây khu tập thể.

"Ông Sakuma kể hồi nhỏ rất sợ cậu con trai nhà Kawahara, chắc là cậu này ấy nhỉ?"

Nói tóm lại, đó chính là nhân vật khả nghi, hơi bất thường, khiến mọi người bất an. Nhìn lại, quanh Kawahara Kazuhide không có bất kì hiện tượng kì quái nào. Nhưng hành vi của cậu ta có thể là do mấy thứ kì quái gây nên.

"Để tôi dò hỏi về Kawahara xem, biết đâu lại tìm được bạn học hoặc giáo viên ngày xưa."

Kubo tìm gặp bạn cùng lớp của Kawahara Kazuhide, đáng tiếc, họ đều kể những chuyện na ná ông Akeno. Không ai biết Kazuhide bị đưa đi đâu, quanh cậu ta từng xảy ra chuyện quái dị nào. Ấn tượng để lại khá mờ nhạt.

Mặc dù cũng có người nói, tên cậu ta kì cục, bộ dạng thì nguy hiểm, nhưng nguy hiểm thế nào thế không một ai đưa ra được dụ thực tế. Nói cách khác, giữa Kazuhide và bạn cùng lớp không có bất kì sự qua lại nào. Bởi vậy, dự khiến người ta ngại ngại, nhưng vì không tiếp xúc trực tiếp nên mọi người đều không có ấn tượng cụ thể. Kazuhide chính là một học sinh như vậy. Đến đây, hướng điều tra bạn học đắm vào ngõ cụt.

Chúng tôi cũng không tìm thêm được gì về gia đình Yoshikane, hộ từng sống trên mảnh đất xây dựng nhà máy Uetake. Hành trình dai dẳng buồn chán này, có lẽ đã đến lúc nên kết thúc.

TÀN UẾ

Ono Fuyumi

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Trước Chiến Tranh 1 - Hình Dáng Của Cái Cây

Chúng tôi không hề từ bỏ cuộc điều tra, nhưng nó vẫn ì ạch không kết quả, chẳng có thông tin gì về nhà Yoshikane, hay nên nói ngay là cả phương pháp điều tra chúng tôi cũng chưa tìm được. Cách duy nhất lâu dò hỏi tất cả các chùa chiền ở địa phương xem có chùa nào lưu giữ tro cốt của gia đình Yoshikane không (nhưng có thể nhà chùa không nói cho chúng tôi biết), hoặc là xem xét các bia mộ; đồng thời tiếp tục tìm kiếm những người đã rời khỏi nơi này và những người ở gần khu vực xây dựng nhà máy.

Chúng tôi gặp gỡ từng người tìm được, nhưng mạng lưới này rồi cũng hết.

Chúng tôi muốn tìm kiếm "cái gì đó" từng tồn tại trong quá khứ, bởi vậy mới chú ý đến tất cả những người từng ở mấy căn có vấn đề của nhà trọ Okaya, nhưng phần lớn bọn họ đều không gặp phải điều gì khác thường. Saijo ở căn 401 vẫn bình an vô sự, Henmi ở căn 403 cũng vậy. Mùa thu năm 2002, căn 203 - vốn là căn không ai ở được lâu - đã có hộ chuyển vào và đến giờ vẫn yên ổn.

Khách trọ mới là một gia đình bốn người vui vẻ ấm áp, gồm một đôi vợ chồng trẻ cùng hai đứa con nhỏ. Người vợ cũng nhập hội các bà mẹ trẻ, hòa đồng với mọi người. Người dọn đến sau Kubo hiện vẫn ở đấy.

Khu tập thể Okaya cũng thế.

Gia đình chuyển vào nhà Kuroishi ở gần bốn năm, không gặp phải chuyện gì bất thường. Chúng tôi đã dùng hết khả năng để lần theo tình hình

cư dân sống ở đây trước khi nhà trọ và khu tập thể khởi công, nhưng không một ai vướng vào tai nạn hay sự vụ gì ngoài ý muốn.

Người nhiễm uế không nhất thiết sẽ gặp bất trắc, ngay cả Kubo cũng đang sống an lành.

Đã hết manh mối để điều tra, chúng tôi đâm ra nhàn rỗi, sau một thời gian ngắn, tôi dần dần quên mất chuyện này, mãi đến cuối tháng Mười anh Hiyarama bất chợt liên lạc, tôi mới sực nhớ ra.

"Chuyện sau ra sao?" Anh hỏi.

Nghe bảo đang bó tay vì hết manh mối, anh cho biết vừa tìm thấy một tấm ảnh đáng lưu ý.

"Cô nghe đến lồng giam tại nhà bao giờ chưa?"

Tôi ngần người trước danh từ bất ngờ ấy.

Là cũi trong nhà để giam giữ người bệnh tâm thần đúng không? Còn gọi là "nhà cũi".

Theo tôi được biết, chế độ này từng tồn tại từ thời Minh Trị đến trước khi chiến tranh kết thúc. Khi được sự cho phép của nhà cầm quyền ở địa phương, người ta có thể giam cầm người bệnh tâm thần trong một phòng giam hợp quy định.

Thời đại nào cũng có những người mắc phải các chứng bệnh tâm thần.

Trước thời Minh Trị, dân chúng gọi họ là "người điên". Nếu uy hiếp hay gây cản trở mọi người xung quanh, họ sẽ bị giam cầm và cách ly với xã hội, rồi được chữa trị theo các phương pháp dân gian, thậm chí do chính quyền đứng ra xử lý.

Năm 1900, pháp lệnh về vấn đề này cuối cùng đã ra đời." Pháp lệnh giám hộ người bệnh tâm thần" quy định rõ ràng người bệnh là bên yếu và cần được đặc biệt bảo vệ. Nếu muốn giam giữ người bệnh ở nhà riêng hoặc bệnh viện, cần có chẩn đoán của bác sĩ, cũng phải được cảnh sát địa phương cho phép. Nếu không có bệnh án của bác sĩ cùng sự chấp thuận của cảnh sát, người nhà và xã hội không thể tự cách ly người bệnh.

Nhưng pháp lệnh kể trên đã không tính đến mối tương quan với quy định về chữa bệnh. Bởi rất ít bệnh viện thu nhận những bệnh nhân này, nên pháp lệnh hoại trở thành lý do chính đáng để giam cầm người bệnh ở nhà riêng. Trước tình trạng đó, chính phủ lo ngại nên tiếp tục lập ra "Pháp lệnh về bệnh tâm thần" năm 1919, quy định các đạo, phủ, huyện (các đơn vị hành chính của Nhật) đều phải có bệnh viện tâm thần. Nhưng bộ máy hành chính địa phương ì ạch mãi không thực thi, bởi thế trước khi "Pháp lệnh về sức khỏe tinh thần" được ban hành năm 1950, thì nhà cũ đã trở thành khái niệm bình thường trong xã hội.

"Đúng rồi, đúng là nó đấy... Tôi có giữ một hồ sơ điều tra về số lượng nhà cũ trên toàn quốc vào thời Đại Chính. Trong đó có một tấm ảnh khiến tôi chú ý."

Hồ sơ phát hành vào thời Đại Chính, tên người bệnh và địa chỉ đều đã bị xóa. Có điều, bản luận văn viết trên cơ sở tham khảo hồ sơ này lại liệt kê tên thật của người bệnh.

"Trong đó xuất hiện tư liệu về nhà Yoshikane. Xem địa chỉ thì đây có thể là gia đình Yoshikane mà các cô đang tìm."

Hirayama cho hay, trong hồ sơ có nhắc tới việc nhà Yoshikane đã giam cầm đứa con trai thứ ba - Tomosaburo. Đính kèm là ảnh chụp khuôn mặt một người lấp ló trong nhà cũ.

Hirayama gửi những tư liệu liên quan tới nhà Yoshikane cho tôi, từ địa chỉ ghi trên đó, có thể xác định đây chính là nhà Yoshikane mà chúng tôi đang tìm. Yoshikane Tomosaburo, phát bệnh vào năm Minh Trị thứ 38 (1905), lúc 15 tuổi.

Hắn bị giam lại vì hành vi đánh đập người nhà và có ý định phóng hỏa. Hắn nói mình nghe thấy "tiếng oán hận", và âm thanh đó ra lệnh cho hắn đi phóng hỏa, giết người.

Do những hành vi bạo lực liên tục của Tomosaburo, vào năm tiếp theo gia đình đã xin được giấy phép làm nhà cũ.

Vị trí nhà cũ giam Tomosaburo là ở một góc nhà chính.

Gia đình Yoshikane đã dùng các khối gỗ vuông dựng hàng rào khoanh lấy một phần không gian nhà chính. Cửa ra vào chốt then to. Trên hàng rào có một cửa sổ nhỏ, nhỏ hơn đầu người, hắn là để ba ngày đưa bữa cơm.

Bên trong hàng rào là một khoảnh sân lát hai manh chiếu và một khoảnh sân lát gỗ, kích thước gấp rưỡi tám chiếu thường. Ở một góc sân gỗ, người ta đục hố và đặt bình đựng chất bài tiết vào đó làm chỗ đi vệ sinh. Theo lẽ thường, chỉ cần khoét một cái lỗ đơn giản là được (hoặc phổ biến hơn là dùng thùng phân chuyên dụng bằng gỗ), nhưng nhà cũ Yoshikane lại sử dụng bình sứ cỡ lớn, chui vừa cả người. Chính Tomosaburo cũng từng thoát ra bằng cách chui qua hố này. Bởi thế, người nhà hắn xây luôn vách ngăn tương ứng dưới gầm sân để bít lại, trên vách ngăn trở một cánh cửa kiên cố để ra vào xử lý chất bài tiết, đồng thời cũng trở thêm một ô thông gió.

Ô đó rất nhỏ, còn có ba thanh chắn ngang, khiến gầm sân tối tăm, bí hơi. Dù thế, trên luận văn vẫn ghi rằng, Tomosaburo "thích bò qua bò lại dưới sân".

Luận văn cũng đề cập rằng tình trạng dinh dưỡng của Tomosaburo là "tốt", người nhà đối xử ở mức "bình thường", ngay cả phần tổng hợp nhà cũ và đái ngộ với người bệnh, gia đình Yoshiekane cũng được xếp vào hạng "trung bình".

Tác giả luận văn đính kèm vài tấm ảnh nhà cũ và nơi ở của gia đình Yoshikane, một tấm trong đó khiến tâm trạng tôi trở nên tồi tệ. Đó là ảnh một người đàn ông lộ ra một phần khuôn mặt sau hàng rào. Tomosaburo với cái cằm cương nghị cùng vầng trán thanh tú, vô hồn nhìn nhười chụp ảnh.

Từ tư liệu cho thấy, Tomosaburo dường như mắc chứng ảo thính. Có "tiếng oán hận" nào đó ra lệnh cho hắn phóng hỏa và đánh đập người nhà.

Đáng tiếc là, chỗ này chỉ có tư liệu về nhà cũ Yoshikane, chúng tôi vẫn chưa biết rốt cuộc gia tộc họ như thế nào. Tư liệu cũng không ghi chép chi tiết về người thân của Tomosaburo. Hình như hắn cũng đã tấn công họ, nhưng không khiến ai mất mạng. Cũng chẳng rõ sau đó tình hình hắn ra sao. Có điều...

Phóng hỏa cùng bạo lực.

Điểm này khá giống với Kawahara Kazuhide, không phải sao?

Còn nữa, Tomosaburo "thích hò qua bò lại dưới sàn nhà". Nhà Masaharu đã từng tồn tại "cái gì đó" bò tới bò lui dưới đất, phát ra tiếng nói lúng búng không rõ.

"Cái gì đó" ở nhà Masaharu, không phải là Tomosaburo chứ?

TÀN UẾ

Ono Fuyumi

www.dtv-ebook.com

2 - Âm Thanh

Tháng Mười hai năm 2007, chúng tôi biết được thông tin về một hộ gia đình từng ở kí túc nhà máy Uetake.

Bà Tsuji mà chúng tôi từng phỏng vấn nhớ đến một người bạn thân của em gái mình có thời gian ở kí túc xá. Sau khi kí túc bị phá bỏ, nhà Katoda này đã dọn sang nơi ở mới rồi chết tại đó.

"Em gái tôi bảo rằng, nó nghe đồn gia đình ấy qua đời vì hỏa hoạn."

Từ câu chuyện của bà Tsuji, chúng tôi tra tìm trên báo mới phát hiện đây không phải là một tai nạn đơn thuần.

Tháng Ba năm 1957, một trận cháy bùng lên từ nhà Katoda, bốn nhà gần đó cháy lan, tất cả đều bị thiêu rụi. Cảnh sát phát hiện ra thi thể của vợ chồng Katoda và năm đứa bé trong lồng tro tàn, hơn nửa trước khi chết cháy, cả bảy người đều bị đánh đập tàn nhẫn, với những vết thương không phải do vật nhọn gây nên.

Khi đám cháy xảy ra, con trai cả 18 tuổi nhà Katoda có lảng vảng gần đấy nên cảnh sát đã bắt hắn về điều tra. Kết quả, chính là cậu con trai tự thú rằng mình đã đánh đập người nhà đến chết rồi phóng hỏa. Sau đó, hắn tiếp nhận giám định tinh thần và được chẩn đoán là "tâm thần phân liệt", vì thế cũng không bị khởi tố.

Người con cả mắc chứng ảo thính nghiêm trọng, hắn nói từ bên dưới vọng lên âm thanh ra lệnh "đốt trụi bọn chúng, giết hết bọn chúng", và quần

lấy hẫng không tha. Ban đêm khi ngủ, âm thanh ấy sẽ vọng lên, thì thào liên hồi vào tai hẳn "Giết bọn chúng đi" hoặc kể lể oán hận suốt cả đêm.

...Quả nhiên.

Người nào đó qua lại dưới sàn nhà, thì thào oán hận cuối cùng dẫn đến toàn bộ gia đình bị sát hại.

Tôi không khỏi nghi ngờ chuyện này và vụ tự tử xảy ra tại nhà Ida ở khu tập thể Okaya, đều xuất phát từ cùng một nguồn gốc.

Nhà Masaharu chỉ nghe thấy âm thanh, không phát sinh bất cứ vụ án nào; có điều âm thanh này có khả năng cũng xuất hiện ở nhà Kawahara.

Kubo liền nói, "Chưa biết chừng không chỉ có vậy."

Bởi cuộc điều tra vẫn không đạt được tiến triển rõ rệt nên Kubo tạm ngừng dò la và quay sang chỉnh lý số tư liệu chúng tôi thu thập từ trước đến nay. Cô chép lại toàn bộ lời chứng, ghi chú riêng mấy điểm quan trọng rồi chuyển cho tôi. Gần đây nhất, cô viết lại toàn bộ nội dung một lần nữa.

"Ở giai đoạn đầu, các nhân chứng nhắc đến nhà Koido và nhà Nemoto, trong đó tôi chú ý đến một chi tiết."

Nhà Koido là ngôi nhà đầy rác ở khu đất xây nhà trọn Okaya lúc bấy giờ, Nemoto là gia đình ở phía Bắc nhà Koido.

"Trong bài phỏng vấn có nhắc đến, ông Koido từng chất đầy rác dưới sàn nhà, chị nghĩ có phải là do ông ta muốn ngăn cản thứ gì đó dưới đất không?"

Ông Koido còn đào hố dưới sàn, nhồi đầy rác xuống. Theo lời Kubo, có thể ông ta lo sợ có khe hở ở dưới gầm sàn. Vì không muốn để bất cứ kẻ

nào đi chuyển tới lui dưới đó, ông ta mới bỏ những thứ vứt đi dưới đây. Lý giải như vậy thì hành vi của ông Koido cũng không quái lạ nữa.

"Còn một người khác, là bà lão nhà Nemoto." Kubo nói, theo ghi chép thì bà bị lú lẫn, rõ ràng dưới sàn không có mèo mà bà lại nói mình đang nuôi mèo."

Bà ném đồ ăn xuống dưới sàn, có lúc còn nằm dài dưới mái hiên ở hành lang, nói chuyện với sàn nhà.

"Bà Nemoto thực sự đang nói chuyện với mèo sao?"

...Đó là Tomosaburo ư?

Toi tự hỏi và chợt rét run cả người.

Nằm sấp dưới mái hiên hành lang lạnh lẽo, nói chuyện với âm thanh vọng lên từ dưới sàn nhà. Âm thanh kia thì thào mấy lời mơ hồ như "Tất cả mọi người chết hết đi", "Chết đi", bà lão chăm chú lắng nghe, có lúc còn tận tình trò chuyện với âm thanh ấy, rốt cuộc bà đã nói gì với "âm thanh kể lể oán hận" ấy?

Vào hôm giao thừa, có một chuyện xảy ra.

Tầm trước nửa đêm, điện thoại trong phòng làm việc bỗng reo vang. Tôi nhìn thấy màn hình hiển thị số gọi đến từ điện thoại công cộng.

Với những cuộc gọi này, tôi thường không bắt máy mà chờ nó chuyển sang chế độ tự động nhận lời nhắn để xác nhận thân phận người gọi; có điều, ngày hôm ấy tôi lại bắt máy, vì nghĩ là một người quen cùng chồng tới đón năm mới ở đền Yasaka(ngôi đền có tiếng ở Kyoto).

Thế nhưng, giọng nói ở đầu bên kia lại không phải bà.

"Xin lỗi...Cho hỏi bây giờ là mấy giờ?"

Tôi ngây ngẩn cả người.

Đó là giọng nói của một nam thanh niên, tuổi khoảng mười mấy đến hai mươi lăm. Tôi quá đỗi kinh ngạc nên không sao trả lời ngay được. Nam thanh niên bèn hỏi lần nữa.

"Mấy giờ rồi?"

Tôi vô thức trả lời, gần 12 giờ.

Cảm ơn, cậu ta nhỏ giọng, nói xong liền cúp điện thoại, còn tôi vẫn đứng đó, cầm ống nghe sững sờ.

Chuyện gì vậy? Gọi nhầm số hả?... Không thể nào. Điện thoại phá rồi? Nhưng, phá kiểu này để làm gì?

Hay là cậu ta thực sự muốn biết bây giờ là mấy giờ? Thế thì nên gọi cho tổng đài chứ?

Mang tâm trạng bị lừa gạt, tôi gác máy, bụng bảo dạ trên đời thật lắm chuyện kì lạ.

Ngày hôm sau, trước 12 giờ đêm, lại có tiếng chuông điện thoại vang lên. Đang lúc tới tấp điện mừng năm mới, nên tôi vô thức tiếp máy. Vừa nhắc ống nghe, đầu bên kia liền vọng sang giọng một thanh niên, "...Mấy giờ rồi nhỉ?"

Tôi lập tức suy nghĩ phải làm gì đây.

Không nói một câu cúp ngay điện thoại? Chốt vấn thân phận hoặc ý đồ của người đó? Nhưng một khi đã lo lắng, người ta sẽ hành động rất vô thức, như tôi đây, tự dưng đáp lại, "sắp 12 giờ." Dứt lời liền nghĩ, mình không nên nói thế, phải nói những chuyện khác chứ. Cậu là ai? Tại sao lại gọi

điện cho tôi? Nhưng chưa kịp thốt "Cậu..." thì bên kia đã nhỏ giọng nói "Cám ơn.." rồi cúp máy.

Hôm sau lại có điện thoại gọi đến. Hầu như là vào thời gian giống nhau, trên màn hình hiển thị số điện thoại chuyển sang chế độ nhận tin nhắn thoại, người kia đập máy mà không nói câu nào.

Các cuộc điện thoại không rõ nguyên nhân này kéo dài khoảng một tuần lễ.

"Thật vất vả cho chị quá." Kubo hỏi tôi, "Chị không sao chứ?"

Sự tình cũng không nghiêm trọng đến mức phải lo lắng nhiều. Tuy rằng không biết người đó là ai, nhưng cũng chưa có tổn hại gì thực tế.

Vậy thì tốt rồi, Kubo nói xong lại ập úng bảo, "Không hiểu sao, tôi bỗng nhớ đến Kuroishi."

Kuroishi là một trong những người dọn ra khỏi khu tập thể Okaya.

Những cuộc gọi quấy rối quả thật khiến Kuroishi rơi vào hoang mang. Tôi nhớ cô từng nói "hầu hết là những cuộc gọi không lời". Không, giả như đó là hù dọa, thì chắc chắn sẽ không phải là "không lời".

Kuroishi còn nói, "nghe giọng thì có vẻ người đó còn trẻ" khi nhắc đến người chạy xe đạp đâm trúng.

Nghĩ đến đây, tôi bỗng bồn chồn đứng ngồi không yên.

Đúng thế, chẳng phải Kuroishi vẫn luôn đề phòng mấy cậu "thanh niên" sao? Bị xe đạp đâm trúng cũng không phải là chuyện quá nghiêm trọng, nhưng vì đối phương là "nam thanh niên" nên cô ấy mới liên kết với các cuộc điện thoại quấy rối, cho rằng người kia có ý đồ xấu.

Sở dĩ Kuroishi lo lắng là tại tình trạng bùng phát giết người và thanh thiếu niên phạm tội lúc bấy giờ. Cho nên cô ấy mới đặc biệt cảnh giác với thanh thiếu niên?

Các cuộc điện thoại gọi đến hỏi thời gian chỗ tôi cũng là giọng nam trẻ tuổi...

Tôi lẩn cấn mãi, nên đã liên lạc với Kuroishi.

"Tôi có nghe cô từng bị quấy rối qua điện thoại, trong những lần đầu bên kia lên tiếng thì có phải đều là giọng nam trẻ tuổi?"

"Đúng vậy." Kuroishi trả lời.

Tuy giọng gọi đến khá chững chạc, nhưng có thể chỉ là giọng của thiếu niên khoảng mười mấy tuổi thôi. Cô bắt thang máy mà không hề để phòng gì, người kia lại đường đột hỏi, "Đang ở một mình hả?" Cô không hiểu ngay là hẳn muốn hỏi gì, mất một lúc lâu vẫn chưa trả lời, mà bên kia cũng im lặng chờ, như đang đợi cô đáp lại. Cho nên, cô đột nhiên cảnh giác, "Không." Thiếu niên bèn lẩm bẫm gì đó rồi cúp điện thoại.

"...Giọng câu ta không có ý đe dọa hay uy hiếp, tôi cảm thấy chỉ như đang dò hỏi xem xét thôi."

Về sau Kuroishi còn nhận vài ba cú điện thoại tương tự, đa phần đều hỏi một câu rồi cúp máy, có lúc câu hỏi khá khó hiểu, như "Trong nhà có bình cứu hỏa không?" hay "Đang xem...ti vi hả?"

"Kể ra thì không sao. Nhưng khi bị hỏi về bình chữa cháy, tôi liền nghĩ ngay đến mấy vụ phóng hỏa. Ti vi cũng vậy. Lúc đó tôi không mở ti vi, nhưng cửa cúp máy là tôi vội vã bật lên. Tôi cứ cảm giác có khi ti vi đang đưa tin một vụ án đáng sợ nào đấy."

Nói cũng phải, mấy câu hỏi kia cũng không thể xem là uy hiếp hay đe dọa, nhưng lại khiến người ta phải suy nghĩ về ý đồ của người gọi đến, từ lo lắng thắc mắc mãi. So với Kuroishi, những cuộc gọi điện thoại gọi đến nhà tôi quả thật không hé lộ bất cứ ý đồ gì. Đêm đó, tôi một mực linh cảm mình sẽ nhận được điện thoại, nhưng đến tận bây giờ tôi không còn nhận thêm một cuộc gọi nào như thế nữa

TÀN UẾ

Ono Fuyumi

www.dtv-ebook.com

3 - Méo Mó

Bất luận ra sao chúng tôi cũng muốn tìm được tập tin tức về gia đình Yoshikane. Sau khi điều tra khắp nơi, cuối cùng chúng tôi tìm được chùa Bodai, nơi thờ tự của nhà Yoshikane.

Mùa xuân năm 2008, một đàn em ở gần nhà trọ Okaya đã giúp chúng tôi tìm được ngôi chùa đó.

Vào những ngày nghỉ, cậu ấy đều kiên nhẫn tìm kiếm mộ phần trong các chùa miếu lâu đời ở địa phương. Sau đó, cậu phát hiện ra một tấm bia có khắc chữ "Nhà Yoshikane". Trong ngôi chùa đó còn có vài bia mộ khác cũng khắc tên "Yoshikane", bởi vậy gia tộc Yoshikane có thể là Phật tử của ngôi chùa này.

May mắn là, trụ trì Kuniya và thầy Hayashi, người chúng tôi từng phỏng vấn, trước đây là bạn học và cũng chơi thân với nhau. Bởi vậy nhờ sự giới thiệu của thầy Hayashi, trụ trì nhiệt tình nhận lời nói chuyện với chúng tôi.

Điều đầu tiên trụ trì nói cho chúng tôi biết là gia đình Yoshikane không còn ở chỗ cũ nữa, thầy cũng không biết sau đó họ đã chuyển đi đâu. Người cuối cùng nhìn thấy thành viên của gia tộc Yoshikane là trụ trì đời trước. Một phụ nữ tên Yoshikane Hatsu đã nhờ chùa tiến hành nghi lễ cuối cùng vào năm 1945.

Đó là năm Chiêu Hoà thứ 20, cuối mùa thu năm kết thúc Thế chiến II, lần giỗ thứ mười bảy của cha bà Yoshikane Hatsu, nhưng sau đó bà đã rời đi, cũng không biết đi đâu.

Người cha đón ngày giỗ thứ mười bảy năm ấy có lẽ là thân thích của gia đình Yoshikane mà chúng tôi đang tìm. Tôi đoán là bác cả của Tomosaburo. Sau lần cuối bà Yoshikane Hatsu xuất hiện trong chùa, gia đình Yoshikane hoàn toàn bật vô âm tính. Họ không nộp phí xây dựng chùa và phí quản lý nghĩa trang, thực tế thì trụ trì Kuniya cũng phiền não vì không biết nên xử lý nghĩa trang nhà họ ra sao.

Bình thường, muốn xây mộ trong chùa nào, người xây phải là Phật tử trong chùa đó. Nói cách khác, chỉ Phật tử mới có thể nắm một khi nghĩa trang bên trong ngôi chùa mà mình quy y.

Khác với tín đồ, "Phật tửc" có nghĩa vụ hợp tác bảo vệ chùa cùng các Phật tử khác. Với họ, bảo vệ nhà chùa cũng chính là bảo vệ nghĩa trang dòng họ mình.

Hiện nay có nhiều người nhầm lẫn giữa nghĩa trang của nhà chùa và nghĩa trang. Thông thường, gây ra nhiều hiểu lầm. Khi xây mộ, khoản phí sử dụng vĩnh viễn phải nộp chỉ là chi phí để được xây mộ trong chùa, chứ không phải chỉ cần trả tiền sử dụng vĩnh viễn là có thể đặt mộ ở đó mãi mãi.

Chi phí duy trì hoạt động của nhà chùa nơi có nghĩa trang và chi phí để duy trì việc quản lý cùng quét dọn nghĩa trang đều là gánh nặng mà Phật tử cần gánh vác. Ngoài ra, để chùa chiền tiếp tục hoạt động, tất cả các Phật tử đều phải xuất tiền xuất lực, bởi hệ thống nhà chú vốn được xây dựng trên sự đóng góp như vậy.

Thế nên người không nộp các loại chi phí như phí gìn giữ chùa sẽ mất tư cách làm Phật tử. Mộ thân nhân bị coi là mộ vô duyên, nhà chùa sẽ lấy di cốt ra, chuyển qua các tháp cúng vô danh cùng ấn Phật vô danh khác. Xưa kia, thường thì trường hợp này chỉ xảy ra khi chủ mộ không có người nói dối, hoặc người nói dối không phải Phật tử, không có nghĩa vụ đóng góp cho phần mộ trong chùa. Nhưng trong những năm gần đây, do ảnh

hưởng của xu hướng gia đình hạt nhân, sinh ra các gia đình mới có quy mô nhỏ hơn, không có quan hệ với phần mộ của gia tộc lớn, bởi vậy số mộ vô danh lại tăng lên. Mặt khác, vì số lượng gia đình cũng như tỉ lệ dân nhập cư ngày một cao, nên ngay cả khi Phật tử muốn lập mộ thì nghĩa trang trong chùa cũng không còn đủ chỗ. Nhà chùa dù muốn dời các ngôi mộ vô duyên để nhường chỗ cho mộ mới cũng phải xử lý các thủ tục vô cùng phức tạp.

Để hợp thức hóa một ngôi mộ trong nghĩa trang nhà chùa thành mộ vô duyên, đầu tiên nhà chùa phải đăng tin trên trang báo chính phủ, kế đó đăng thêm ở các báo địa phương và trên các phương tiện truyền thông khác. Tin đăng phải công khai quê quán và tên tuổi của người đã khuất, đồng thời kêu gọi những người nắm quyền xử lý ngôi mộ lên tiếng, nếu không ai đứng ra thì ngôi mộ này sẽ trở thành mộ vô duyên. Nhưng trước đó, phải dựng một tấm bảng phía trên ngôi mộ, ghi lại nội dung này, nếu như qua một năm mà vẫn không ai xuất hiện, thì nhà chùa sẽ thông báo lên cơ quan cầm quyền, kèm theo hình ảnh tấm bảng và các giấy tờ cần thiết, sau đó ngôi mộ mới được xác nhận là mộ vô duyên, nhà chùa mới cải táng mộ được.

Các thủ tục nói trên đều phiền phức, hơn nữa lại tốn nhiều tiền, đặc biệt là khoản phí để đăng tin trên các trang báo lớn. Quan trọng hơn là, đứng trên lập trường của các nhà chùa, tất nhiên không nên tự tiện xử lý hậu sự Phật tử.

Phật tử có thể không chú ý đến thông cáo hay tin tức trên báo chí, có khi chỉ là do đi công tác hay quan hệ gai đình mà không đi tảo mộ một thời gian dài, khi đến mới biết nghĩa trang quan trọ nhất của nhà mình đã biến mất - đây là chuyện nhà chùa hết sức tránh. Bởi vậy, họ vẫn trông coi nhiều ngôi mộ đang trong tình trạng vô duyên. Ví như khu nghĩa trang của dòng họ Yoshikane.

"Lần cuối cùng họ đóng góp cho chùa cũng cách đây hơn sáu mươi năm rồi, có lẽ họ hàng thân thuộc đều đã mất cả. Nhưng cũng không thể tùy tiện nhận định như vậy được..."

Mẫu chốt vấn đề là, không có bất cứ ghi chép nào về gia đình Yoshikane kể từ sau năm Đại Chính thứ 10 (1921). Danh sách những người đã khuất lưu trong chùa cũng không có tên Tomosaburo. Cái tên ghi lại cuối cùng là Miyoshi, hình như là mẹ kế của Tomosaburo. Mẹ đẻ của Tomosaburo đã mất ngay sau khi sinh hẳn.

Sự kiện cuối cùng còn ghi là lễ giỗ đầu bà Miyoshi, bởi vì không thấy tư liệu gì về cha đẻ cũng như anh em của Tomosaburo nên có khả năng là sau khi cúng giỗ Miyoshi, gia đình Yoshikane đã chuyển đi nơi khác. Trong danh sách còn có hai gia đình nữa cũng là Phật tử của ngôi chùa mà thầy Kuniya đang trụ trì. Một nhà đã mất tin tức từ thời chiến tranh, nhà còn lại cũng bật vô âm tín kể từ ngày giỗ thứ mười bảy của cha bà Yoshikane Hatsu.

"Thế nhưng, có một dòng ghi chú kì quái." Thầy Kuniya chỉ vào tập giấy. Người mất cuối cùng của nhà Yoshikane là "Miyoshi", bà là vợ của chủ gia đình Yoshikane. Một năm trước khi bà mất, có ghi chép về một "bức trướng phụ nữ". Trong danh sách một loạt tên người, bỗng nhiên xuất hiện một đồ vật.

Đó là cái gì vậy ạ? Kubo hỏi.

"Tôi nghĩ hẳn là họ muốn đem gửi nó vào chùa để cúng viếng. Đúng rồi, trụ trì đời trước có nói, chùa chúng tôi có thờ một bức trướng ma. Tôi không hỏi ông là ai gửi, chắc chính là bức trướng này đây."

"Là trướng vẽ ma ạ?"

"Không, hình như là chân dung một phụ nữ bình thường, nhưng nghe nói thỉnh thoảng mặt cô ta lại vặn vẹo. Trụ trì đời trước nói, đó chính là chân dung một tiểu thư quý tộc xinh đẹp, tôi nghĩ hẳn phải là chân dung một phụ nữ búi tóc cài trâm, quần áo lộng lẫy, hoặc có thể làm việc chân dung một nữ quan trong cung thời xưa. Chắc bức trướng có dạng tranh

cuộn. Không biết khuôn mặt đó khi trở nên méo mó sẽ gây ra bất hạnh hay là ngay từ lúc nhận lấy bức trướng, gia đình họ đã gặp tai họa rồi. Nói tóm lại, nhà Yoshikane muốn thờ cúng bức trướng kia nên mới gửi ở chỗ chúng tôi. Nhưng hình như nó bị thiêu rụi trong chiến tranh. Nghe nói vào thời chiến, vùng này cũng là mục tiêu không kích nguy hiểm, nên trụ trì đời trước mới đem những thứ quan trọng cất vào một nhà kho thuê được, không ngờ ở chỗ nhà kho ấy lại bị ném bom nên vật phẩm bên trong cháy hết cả. Thầy ấy cũng định sau khi làm xong bản sao danh sách những người đã mất thì đem bản chính cất vào kho, mà khi đó bản sao vừa mới hoàn thành, bản chính còn chưa gửi vào kho thì đám cháy đã xảy ra, sau nhiều lần phân loại và dọn dẹp đồ đạc trong chùa, đến giờ, tuy không biết thứ gì giữ lại là bản sao hay bản chính, nhưng vẫn có giá trị tham khảo, tuy nhiên các vật phẩm gửi nhờ như bức chân dung này thì bị thiêu hủy cả rồi. Tôi nghĩ có khi trụ trì đời trước nữa đã nhận bức trướng ấy. Thầy quen ghi lại các việc xảy ra trong nhà Phật tử, nếu tìm thấy ghi chép về bức trướng, chắc sẽ có thông tin cụ thể. Mặc dù mất thời gian, nhưng cứ để tôi thử tìm xem sao." Thầy Kuniya và Kubo thỏa thuận như vậy.

Chúng tôi những tưởng phải chờ đợi một thời gian dài, không ngờ chỉ hai tuần sau đã nhận được tin. Chỉ tiếc chữ viết trong bản chép tay của trụ trì đời trước nữa quá sức rỗng bay phượng múa, tôi và Kubo đều không đọc được. Thầy Kuniya thì giải thích rằng, bức trướng của nhà Yoshikane là đồ cưới của Miyoshi.

Hình thức như đó là chân dung một quý cô ngồi dưới tán cây, nàng ngồi trên rễ, ngược nhìn nhánh cây ngả trên đầu. Bức trướng được truyền từ thế hệ này qua thế hệ khác ở nhà cha mẹ đẻ bà Miyoshi, nghe nói là một bức chân dung "mang lại bất hạnh".

Tại sao lại mang sang nhà chồng một món đồ cưới không may mắn như thế? Quả là khó hiểu. Có thể là cả cô dâu lẫn nhà cô dâu đều không tin thuyết này, hay, dù biết cũng phải mang đi. Thế nhưng, có thể là tại bức

trưởng ấy mà từ khi cưới Miyoshi về, nhà Yoshikane mới liên tiếp xảy ra chuyện không may.

Người con đầu của vợ cả chết vì bệnh, ngay cả hai đứa con của Miyoshi cũng chết yếu khi vừa lọt lòng; người con thứ ba trong gia đình, tức Tomosaburo, thì thấy ghi chép là "bị bệnh", có thể Tomosaburo cũng phát bệnh từ thời điểm này; Miyoshi vất vả sinh đứa con thứ ba bình an vô sự, nhưng nó lại chết lúc hơn một tuổi. Bởi vậy, nhà Yoshikane mới mang bức trưởng đến chùa, hi vọng nhà chùa có thể thay họ cúng viếng nó. Nhưng sang năm sau nhà thì chính Miyoshi cũng qua đời khi nó mới 24 tuổi.

Mỗi lần làm lễ siêu độ, nhà chùa cũng đem luôn những đồ vật gửi thờ ra, cúng bái chung với các mộ vô duyên cần siêu độ.

Lần lễ ấy, trụ trì đã chứng kiến một sự việc vô cùng bất thường.

Một ngày trước buổi lễ, các vật phẩm được đưa vào phòng làm lễ, bức trưởng cũng được treo lên tường trong phòng. Buổi tối, trụ trì đi kiểm tra cửa nẻo và đèn đóm, cũng rẽ qua phòng làm lễ. Dọc đường đi, thầy nghe thấy tiếng gió không biết từ nơi nào thổi tới, cảm giác rất khó chịu. Thầy kinh ngạc nhìn ra ngoài, rõ ràng không có gió, nhưng từ nơi xa xôi nào đó lại vang vọng âm thanh giống như gió xoáy cuốn đến gần.

Bước vào phòng lễ, trụ trì nghe thấy tiếng nhiều người đang rên rỉ yếu ớt. Thầy thắp ngọn nến trên tay, ánh sáng len vào không gian đen kịt rộng lớn. Trong phòng là những bóng người màu đen nằm la liệt, đau đớn vặn vẹo thân thể, thậm chí còn vươn tay ra giống như đang cầu cứu. Trụ trì ngạc nhiên hít sâu một hơi, trong nháy mắt, những bóng người kia biến mất, tan vào bóng tối xung quanh, nhưng trụ trì cho là mình không hề nhìn nhầm.

Tiếng gió tuy vẫn còn nhưng đã đi xa dần. Đồ vật đặt trong phòng lúc này đều có chút không bình thường. Để xác nhận xem thứ nào gây ra chuyện quái lạ vừa rồi, trụ trì cẩn thận kiểm tra lại từng đồ vật. Kết quả, thầy phát hiện khuôn mặt trên bức chân dung có sự thay đổi. Từ khuôn mặt méo mó của cô gái trẻ hiện lên một nụ cười tà ác.

Trụ trì kinh ngạc "a" một tiếng, ngay lập tức gió hoàn toàn tắt lặng. Khuôn mặt cô gái vẫn méo mó như trước. Trụ trì hướng về bức chân dung, tay chấp trước ngực, ở lại một lúc trong phòng. Sáng hôm sau, bức trướng đã trở về hình dạng ban đầu, đêm trước, khi trụ trì rời đi, cô gái trên trướng vẫn đang nở nụ cười.

Sự việc xảy ra được nửa tháng thì Yoshikane Miyoshi qua đời. Trụ trì cho rằng nụ cười kia chính là lời tiên đoán cho kết cục của Miyoshi. Thầy hiểu bức trướng này có nghiệp nặng, từ ấy thường treo nó ở góc phòng làm lễ, cúng bái sớm chiều.

Nhưng cô gái trong bức trướng còn cười thêm một lần nữa.

Bấy giờ gia đình Yoshikane đã bật tắt, có thể bọn họ gặp phải chuyện gì đó. Theo ghi chép của trụ trì, một đêm tháng Sáu năm Chiêu Hòa thứ 3, chân dung cô gái lại nở nụ cười, tuy không biết gia đình Yoshikane đang ở đâu, làm gì, nhưng e rằng bọn họ lại gặp bất trắc.

Có người nói, sau ngày Miyoshi mất, nhà mẹ đẻ của bà cũng có kết cục bi thảm, nhưng không rõ vì chuyện gì và bi thảm như thế nào.

Căn cứ vào ghi chép trong chùa, nhà mẹ đẻ của Miyoshi mang họ Okuyama, sống ở Fukuoda.

Sau giỗ đầu, di cốt của Miyoshi được đưa về nhà mẹ đẻ. Nhà Yoshikane nói đây là di ngôn của Miyoshi, nhưng nguyên nhân thực sự có thể liên quan đến việc chủ gia đình Yoshikane tục Huyền ngay khi vợ mất

mới được một năm. Nghĩa là, tuy ở chùa có mộ của Miyoshi, nhưng bản thân bà không còn ở nơi đó nữa.

Di cốt của Miyoshi được đưa về Fukuoda. Thầy Kuniya không biết đích xác là tỉnh Fukuoda hay thành phố Fukuoda. Chỉ dùng địa danh "Fukuoda" thôi thì rất khó xác định, dựa vào nó để tìm địa chỉ nhà Okuyama lại càng khó khăn.

Tuy nhiên sau chuyện này, có thể xác định, nhà Yoshikane cũng không phải là nguồn gốc của những sự kiện quái dị.

Tomosaburo nghe thấy tiếng kể lể oán hận, sau đó có lẽ đã truyền nhiệm cho nhà Katoda, Masaharu và Ida. Nói như vậy, nhà Yoshikane cũng là nạn nhân chứ không phải nguồn sinh ô nhiễm. Vật trung gian của sự truyền nhiễm này là bức trưởng gia truyền hay là Miyoshi?

Nhưng tóm lại một câu, gốc rễ của mọi chuyện là nhà Okuyama ở "Fukuoda".

"Vấn đề là 'Fukuoda' nào đúng không?" Kubo nói, Trên đường trở về từ chỗ thầy Kuniya. "Thời điểm di cốt của Miyoshi được đưa về nhà mẹ đẻ, thành phố Fukuoda vẫn mang tên Hakata nhỉ?"

Là Fukuoda rồi, tôi nói.

Thành phố ngày xưa được gọi là. Sau trận chiến năm 1600, hai cha con Kuroda Yoshitaka và Nagamasa đến vùng này, dùng từ đồng âm với nơi suất thân của mình để tạo thành "Fukuoda". Con sông chảy qua trung tâm chia thành phố thành hai nữa, gọi là Kakata và Fukuoda . Đến năm 1871, do chính sách phế phiên lập tỉnh, phiên Fukuoda thu hẹp thành tỉnh Fukuoda. Sau đấy trong lúc thi hành quyết định, phía quản lý xảy ra tranh cãi, cuối cùng trở thành thành phố Fukuoda.

Nếu như là thành phố Fukuoda, phạm vi còn hẹp; nếu như là tỉnh hoặc sử dụng luôn để chỉ cả phiên Fukuoda xưa kia, phạm vi ấy sẽ lớn ngoài sức tưởng tượng. Tôi hy vọng nó chỉ nơi có diện tích bé nhất là thành phố Fukuoda, nếu không căn bản là chẳng thể nào tìm được. Tôi hỏi thăm Hirayama xem có biết gì hay không. Câu trả lời của anh đã khiến tôi mừng như người chết đuối vớ được cọc.

"Bức trướng vẽ khuôn mặt vắn vẹo? Hình như tôi từng nghe chuyện này rồi. Cô hỏi Fukuzawađi. Tôi nghĩ cậu ấy biết rõ hơn tôi, vì tôi nghe chuyện này từ cậu ấy thì phải."

Fukuzawa chính là nhà văn Fukazawa Tetsuzo (1), một tác giả nổi tiếng ở tỉnh Fukuoka, chuyên viết tiểu thuyết huyền bí, đồng thời cũng là nhà sưu tầm truyện ma. Những câu chuyện cậu ấy tình cờ tìm được phần lớn đều ở Kyushu, đặc biệt là Bắc Kyushu(2). Tuy từng đọc tác phẩm của Fukazawa, xong tôi chưa bao giờ gặp cậu ấy lần nào, nhờ anh Hirayama giới thiệu. Tôi trình bày đầu đuôi câu chuyện, và dừng ở manh mối cuối cùng tìm được, là nhà mẹ đẻ của Miyoshi , với bức chân dung được cho là đồ cưới mang về nhà chồng.

"Đó là chân dung một tiểu thư quý tộc..." Tôi mới nói đến đây, Fukazawa đã tiếp lời, "Bức chân dung có khuôn mặt vắn vẹo đúng không? Đó là bức trướng của nhà Okuyama."

"Cậu biết ư?"

"Ở Bắc Kyushu, nó nổi tiếng lắm."

-----

(1) Fukuzawa Tetsuzo: Nhân vật có thật. Nhà văn chuyên viết kinh dị trinh thám. Thành viên ban giám khảo giải thưởng truyện ma ngắn.

(2)Fukuoda thuộc vùng này.

TÀN UẾ

Ono Fuyumi

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Thời Kỳ Minh Trị - Đại Chính 1- Gia Đình Okuyama

Gia đình Okuyama tỉnh Fukuoda là chủ của một vùng mỏ nhỏ. Nhân vật chính trong câu chuyện ma là Okuyama Yoshinori, theo như suy đoán của chúng tôi thì ông là cha của bà Miyoshi. Vào cuối thời Minh Trị hoặc đầu thời Đại Chính, ông đã giết hại cả gia đình mình.

Có nhiều thông tin về những người bị hại, nhưng cơ bản là gồm mẹ, vợ, các con ruột cùng con dâu con rể của ông, và người hầu. Sau khi sát hại gia đình, ông đã phóng hỏa thiêu rụi cả ngôi nhà rồi tự tử. Bởi bản thân đã tự tử mà chết, vụ án này thay vì gọi là giết người hàng loạt thì lại được coi như một vụ giết người rồi tự tử. Người bị hại gồm cả người hầu, trên thực tế còn có cả cháu gái hoặc em vợ...những người cũng được xem như thành viên gia tộc.

Bàn về động cơ, thông thường người ta sẽ cho là cơ nghiệp sa sút, Yoshinori đau khổ vì bị mất một khoản nợ lớn, Nhưng tình hình thực tế thế nào thì Không ai biết, vì không có ghi chép cụ thể về vụ án của nhà Okuyama, thậm chí các ghi chép khách quan cũng ít.

Đáng tiếc là báo chí thời ấy cũng không biết bài về vụ án này. Từ thời Minh Trị trở đi, vì có nhiều tờ báo ra đời, nhưng báo chí khi ấy căn bản vẫn đặt trọng tâm vào xã luận và tin tức chính trị. Phải sang thế kỷ sau các tờ báo mới đưa thêm tin tức về các vụ án trong cộng đồng, nhưng do tất thảy tin tức chỉ gói gọn trong bốn mặt báo, nên cũng chỉ các án ở kinh đô hay những đô thị lớn mới được điểm đến, rất ít bài viết về vụ việc địa phương.

Có điều, vụ án ở nhà Okuyama đã trở thành "kí ức" của người dân xứ này, nhờ truyền miệng mà tồn tại đến ngày nay.

Sản lượng các mỏ than của gia đình Okuyama ngày càng thấp. Với phương thức khai thác truyền thống thì sản lượng hàng đã đạt mức tối đa, còn muốn chuyển sang phương thức khai thác hiện đại hơn như mỏ than Miike(1) đang áp dụng thì phải có nguồn tài chính khổng lồ. Để xoay vốn, nhà đã dùng 100 phượng 1000 kể, thậm chí còn nhắc tới việc bán mỏ cho các tài phiệt ở kinh đô đang bước vào lĩnh vực kinh doanh khoáng sản.

Nhìn từ góc độ này, có thể nói sản nghiệp nhà Okuyama đang đứng trước bờ vực suy tàn, nhưng Yoshinori tuyệt đối không đau khổ vì mắc một khoản nợ lớn, ông không cùng đường đến mức phải lựa chọn cái chết. Bởi vậy mới nảy ra giả thuyết là bức trướng bị nguyên rửa đã làm ông ta mù mắt.

Hồi ấy, do kĩ thuật lạc hậu nên ở mỏ than thường xảy ra tai nạn, nhiều công nhân đã mất mạng trong các mỏ than của ông Yoshinori. Đây là dạng sự cố khó tránh, hơn nữa quy mô sản nghiệp cũng nhỏ nên không áp dụng những biện pháp an toàn mới. Vấn đề là gia đình Okuyama hầu như không chịu bồi thường gì cho thân nhân người đã khuất. 20 năm trước khi Yoshinori giết hại gia đình, nơi này từng xảy ra một vụ tai nạn khiến nhiều người tử vong.

Nhà Okuyama đã sở hữu bức trướng bị nguyên rửa kia từ lâu, nhưng sau tai nạn, có người nói, nỗi oán hận của những công nhân tử vong đã khiến khuôn mặt của bức chân dung trở nên "vạn vẹo".

Họ nói người trong trướng "trợn trừng mắt với vẻ mặt đáng sợ", cũng có người nói là "khuôn mặt lộ ra vẻ cười nhạo". Ý tưởng về vẻ mặt cười nhạo này gắn liền với giả thuyết "nếu khuôn mặt trong bức trướng vạn vẹo gia đình sẽ gặp chuyện bất hạnh". Ngoài ra, nếu ngủ trong căn phòng bày

bức trường, ban đêm sẽ nghe thấy tiếng người ren rĩ hoặc sụt sùi, cũng sẽ thấy trong phòng ngổn ngang bóng đèn đang quần quai.

Fukuzawa nói, "Dân địa phương vẫn truyền tai nhau rằng, tuyệt đối chớ tiếp xúc với truyện kinh dị nhà Okuyama. Người ta đồn, chỉ cần nghe chuyện thôi cũng bị ám rồi".

Bởi dính đến chuyện việc bị ám nên cậu ấy cũng chỉ chép lại câu chuyện chứ không viết thành sách. Song, giữa lúc thích thú ghi chép, cậu ấy lại liên tiếp gặp phải những chuyện không hay.

"Có điều, bởi tôi thường xuyên thu thập chuyện ma nên cũng không nhất thiết là tại chuyện nhà Okuyama. Dù sao thì đó cũng là câu chuyện ma đáng sợ nhất Bắc Kyushu. Sức ảnh hưởng của nó quá mạnh nên hầu như không ai biết tường tận cả. Vì chỉ cần truyền miệng thôi cũng bị ám rồi, nên cơ bản là chẳng có ghi chép nào lưu lại."

Tôi bỗng nhớ đến lời Hirayama, có nhiều chuyện, bản thân sự tồn tại của nó cũng đã là chuyện quái dị rồi.

Vì Yoshinori , huyết mạch của nhà Okuyama đã đứt hẳn, mồ than không bị bán đi, nhưng cũng đóng cửa.

Về nhà ở, biệt thự Okuyama rất rộng, gồm hai nhà chính, một nhà phụ, cùng một nhà khách mô phỏng kiến trúc châu Âu. Sau vụ Yoshinori, các nhà bị đập bỏ và bán đi, đất đai xung quanh cũng bị bán theo. Phần đất vốn có bị chia làm hai, trở thành dinh thự của hai gia đình giàu có. Đáng tiếc là hiện tại không thể trở ra vị trí chính xác của khu đất nhà Okuyama, chỉ còn lại các nhận định mơ hồ.

Theo lời dân địa phương, hai gia đình giàu có chuyển vào đây ở xong thì liên tiếp gặp chuyện bất hạnh, cuối cùng khánh kiệt. Còn di chỉ vùng mỏ thì trở thành một địa danh ma ám nổi tiếng.

"Tuy chẳng ai biết diễn biến thế nào, nhưng về sau có một khách sạn xây trên khu đất đó. Bởi vì có thể lái xe thẳng vào trong nên tạm gọi nó là "khách sạn ô tô"nhé. Nói cách khác là có một "khách sạn ô tô" được xây trên đất của di chỉ mỏ than".

Khách sạn này nổi tiếng là "có cái gì đó", chắc vì thế mà đổi chủ rất nhiều lần. Tùy mỗi người chủ mới đều thử sửa sang để tiếp tục kinh doanh, nhưng cuối cùng nó vẫn đóng cửa và bị bỏ hoang, trở thành địa điểm mà quái nổi tiếng trong vùng. Có người nói, vào bên trong là sẽ nghe thấy tiếng tên rì hoặc nhìn thấy bóng người màu đen. Hiện tại khách sạn đã đổ nát quá nửa rồi.

"Có một nhóm người từng đến đây để thử lòng can đảm, sau đó bị thương. Đường hầm nơi phát sinh vụ việc cũng là một địa điểm ma ám nổi tiếng."

Fukazawa nói tên của đường hầm kia.

"Bởi vậy, có thể ngược dòng tìm hiểu câu chuyện nhà Okuyama bằng cách đó."

Ô nhiễm khuếch tán rồi, tôi suy nghĩ, còn khuếch tán vô cùng mạnh mẽ nữa.

Tôi cũng là người vùng Kyushu, tuy sinh ra ở tỉnh Oita nhưng xét khía cạnh sinh hoạt thì tôi vẫn thuộc Bắc Kyushu. Đường hầm mà Fukuzawa nói cũng là một địa điểm nổi tiếng được nhắc tới khá nhiều. Những câu chuyện ma ở đường hầm ấy, tôi đã nghe đến phát chán từ thuở nhỏ, thành ra với nơi mình quen thuộc nhường này, tôi lại có cảm giác thật an tâm. Nói như vậy, đường hầm này cũng là một nơi có sức lây nhiễm mạnh. Có người gặp bất trắc ở nơi bị ma ám mà tử vong, rồi người đó lại trở thành ma ám ở nơi mình bỏ mạng. Rất nhiều câu chuyện mà được sinh ra từ phản ứng dây chuyền này.

Tiếp đó, tôi phát hiện ra một việc.

Nơi đây chính là bản chất của toàn bộ câu chuyện thần bí.

Chuỗi sự kiện này mở đầu với câu truyện ma của Kubo, nhưng nếu xét lại nguồn gốc thì chúng đều có quan hệ với nhà Okuyama . Mặt khác, nếu nhìn từ phía nhà Okuyama, từ Miyoshi đến nhà Yoshikane , thậm chí là từ những chuỗi sự kiện xảy ra trên mảnh đất này, tất cả cũng chỉ là những nhánh nhỏ, mà vùng Bắc Kyushu mới là thân cây.

Kubo nghe tôi nói xong, ngây ngẩn cả người.

"Vì thế tất cả những chuyện này đều là nhánh con sao?"

Có lẽ vậy, hai gia đình chuyển đến mảnh đất của nhà Okuyama cũng liên tiếp gặp chuyện chẳng lành, cuối cùng đều sa sút.

Bởi đất của nhà Okuyama chỉ bị chia làm hai nên diện tích dinh thự của hai gia đình đó đều lớn; sau khi hai nhà sa sút, đất đai bị chia nhỏ ra để bán. Thời gian trôi qua, chủ nhà liên tiếp thay đổi, cộng thêm xu hướng thời đại, đất lại tiếp tục bị chia cắt để rao bán. Đến nay, cả vùng đất này được bao phủ bởi đủ loại nhà lớn nhỏ và Cả nhà trọ. E là mọi công trình kiến trúc xây dựng trên đó đều đã bị ô nhiễm, quy mô cùng sức lây lan mạnh mẽ hơn nhiều so với một nhánh bị lây nhiễm là nhà Yoshikane.

Không để ý tới Kubo đang trầm mặt suy tư, tôi bắt đầu suy nghĩ sang chuyện khác.

Fukazawa có nói, kiến trúc nhà Okuyama "bị đập bỏ và bán đi", là chỉ việc nó bị di dời đi chỗ khác hoặc là bị bán dưới dạng vật liệu xây dựng, phải không? Việc giữ lại những vật liệu xây dựng còn tốt vốn là chuyện bình thường, cho dù là dỡ nhà cũ thôi thì người ta vẫn làm như vậy.

Tôi vội vàng gọi điện cho để xác nhận. Đáng tiếc cậu ấy cũng không biết tình hình cụ thể, nhưng hứa sẽ thử điều tra. Tôi khéo léo từ chối, thì cậu ấy lại nói, "tôi cũng có hứng thú...kể ra có hơi kỳ lạ, nhưng tôi thực sự cảm thấy nhà Okuyama đang vẫy gọi mình".

Trong quá trình thu thập những câu truyện huyền bí, Fukuzawa nhiều lần đụng đến chuyện ma nhà Okuyama.

Việc này đương nhiên có liên quan đến hoàn cảnh địa lý, vì khu vực cậu ấy thu thập tin tức chính là nơi "chuyện ma nhà Okuyama" xảy ra. Thế nhưng, cậu cũng từng sưu tầm được chuyện ma ở những nơi không hề liên quan, kết quả là sau quá trình tìm hiểu nguồn gốc, cậu lại phát hiện chúng có quan hệ với nhà Okuyama. Bởi việc hạ bút ở mỗi câu chuyện liên quan cũng không hề dễ dàng, nên Fukuzawa không có ý định đào sâu khi điều tra, tuy nhiên cậu cứ liên tiếp đụng phải nhà Okuyama.

"Nên nói là có duyên nhỉ? Thế nên tôi cho rằng đây là đối tượng mình nên tra rõ."

Fukuzawa gửi tất cả các tư liệu hiện có cho tôi.

Sau khi biệt thự nhà Okuyama bị bỏ dờ bỏ, đất đai được chia làm hai, theo thứ tự là nhà Hasumi và nhà Manabe.

Nhà Hasumi là gia đình bác sĩ nổi tiếng ở địa phương, nhà Manabe là tư sản giàu có. Thế nhưng, gia đình Hasumi chỉ truyền đến hai đời rồi tuyệt tử tuyệt tôn. Bốn người con trai liên tiếp tự sát, tuy rằng cuối cùng nhà họ có nhận con nuôi để kế thừa doanh nghiệp, nhưng có tin đồn là cả người con nuôi cũng tự tử. Còn nhà Manabe, tuy rằng mô kiến trúc dân thu nhỏ lại, nhưng đến khoảng năm đầu thời Bình Thành (1989) nhà Manabe vẫn còn đó, và tòa nhà này cũng nổi tiếng là nhà ma. Chính xác hơn là, nhà Manabe nổi tiếng vì xây trên đất nhà Okuyama.

Dù sao người dân địa phương đều cho rằng, chuyện mà nhà Manabe sinh ra từ nhà Okuyama.

Những câu chuyện Fukuzawa thu thập được từ nhà Manabe quả thật rất khó để viết thành chuyện ma, chẳng hạn như chuyện này;

Có một cô gái được mai mối cho con trai một người có tiếng tăm. Đêm hôm ấy, khi trở về chung cư của mình, cô gái không vào thang máy như thường lệ mà đi thang bộ. Không ngờ mấy lần cô bị bóng đèn nào đó kéo chân, suýt nữa ngã cầu thang. Hôm sau, có kể lại chuyện ở cầu thang với cha mẹ thì mới biết nhà kia vốn đã có con dâu, nhưng cô ta mất từ lâu rồi, chuyện này còn lan truyền khắp nơi. Bởi vậy cô vội vàng từ chối lời đề nghị gặp gỡ chàng trai nọ. Và gia đình có chàng trai bị từ chối chính là nhà Manabe.

Những câu chuyện mà ám hay chịu lời nguyên này, nếu có dính dáng đến những gia đình đặc biệt thì sẽ rất khó để viết ra. Không phải chỉ ẩn tên đi là xong, vì mô típ "nhân quả nghiệp báo" trong xã hội hiện đại nghe qua không liên quan gì đến ma mị, ngược lại còn bóp chết mấu chốt thú vị của câu chuyện. Nhưng nếu cắt bỏ phần "nghiệp" này, chỉ viết bị bóng đèn năm lấy cổ chân thôi, thì cũng không thể xem là chuyện ma được.

Hoặc là một chuyện khác;

Một người đến nhà bạn ở qua đêm. Giữa lúc trần trọc không ngủ được thì nghe thấy tiếng rên rĩ không rõ ở đâu ra. Cậu tò mò vực dậy tìm kiếm thì phát hiện nó vang lên từ giếng nước. Giếng nước có một máy bơm đã cũ, từ vòi ống phát ra âm thanh như tiếng người nói vọng lên từ đáy giếng. Sau đó cậu mới biết, gia đình này từng có nhiều người phạm tội hoặc mắc bệnh tâm thần, thậm chí có người nói giếng nước nhà này nối thẳng đến địa ngục.

Bởi vì vẫn đang trong quá trình thu thập tư liệu, Fukuzawa đã viết lại câu chuyện và đặt nhan đề "Chuyện ở nhà người bạn tên Manabe". Đây cũng là một câu chuyện ma đã cắt bỏ các chi tiết nhân quả nghiệp báo, biến thành câu chuyện nghe thấy tiếng rên rỉ từ ống dẫn của giếng nước. Tuy không loại bỏ những hiện tượng thần bí, nhưng cái khó là làm sao có thể viết thành một câu chuyện ma kia.

Thế nhưng, cứ nghĩ những chuyện này đều là một phần trong chuỗi sự kiện thần bí liên quan đến nhà Okuyama, tôi liền cảm thấy có chút sợ hãi.

Hiện tại tôi đã biết, "những bóng người màu đen" xuất hiện ở nhà máy Uetake, thật ra chính là những người thiệt mạng trong sự cố mỏ than nhà Okuyama. Bọn họ hầu như đều làm việc trong hoàn cảnh vô cùng khắc nghiệt. Công việc này nguy hiểm vì phải đối mặt với nhiều nhiệm vụ gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến sức khỏe như di chuyển than, tiếp xúc với hơi ga, cháy nổ, bụi... nhưng lại không nhận được đãi ngộ tương xứng.

Trong hầm mỏ thường xuyên có khí độc như các bon đi ô xít hoặc Metan đột nhiên phun ra từ lòng đất. Nếu hít phải các bon đi ôxít, cơ thể sẽ đau đớn rồi từ từ tử vong, hít phải khí Metan còn tệ hơn. Bản thân khí Metan thì vô hại, nhưng khi một lượng metan phun ra, chúng sẽ làm giảm nồng độ oxy, từ đó dẫn đến nghẹt thở. Thậm chí hơn nữa là trường hợp nạn nhân chết vì ngạt thở trong vụ cháy.

Nếu hầm mỏ phát sinh hỏa hoạn thì rất khó dập lửa bởi xung quanh đều là than đá. Cách dập lửa hiệu quả nhất chính là lấp hầm để chặn khí oxy từ bên ngoài tràn vào.

Thế nhưng, nếu biết rõ bên trong vẫn còn thợ mỏ chưa kịp thoát ra thì sao? Không ai có thể đổ lỗi hành vi này cho "thời đại", nếu không, tiếng "kể lể oán hận" cũng đã chẳng liên tục ra lệnh đốt rụi đi, giết sạch hết đi.

-----

(1) Miike : Mỏ than lớn nhất Nhật Bản. Ngừng hoạt động từ năm 1997. Được công nhận là di sản thế giới từ năm 2015.

TÀN UẾ

Ono Fuyumi

www.dtv-ebook.com

2- "Anh Ando"

Đầu mùa hè năm 2008, Kubo bất ngờ gọi điện cho tôi.

Cô nói, khu tập thể bên cạnh đang ồn ào chuyện Ando từng sống ở đây bị bắt, chuyện này là do Henmi ở nhà trọ Okaya kể với cô.

Sau khi chuyển đi, không còn ai biết tin gì về anh ta nữa. Không qua lại nhiều với hàng xóm, cũng chưa từng tâm sự là sẽ di chuyển đi đâu. Nhưng mùa xuân năm nay, có nhà phát hiện nghi phạm trong một vụ án ở thủ đô trông giống anh ta, hơn nữa cũng mang họ Ando, vì lẽ đó mà mọi người đã liên tục thảo luận xem có phải là cùng một người không.

Tội danh gồm giết người, cưỡng gian và sát hại một cô gái xa lạ...

"Có chắc là cùng một người không?"

Nghe tôi hỏi, Kubo trả lời, "tôi cũng không biết".

Cô vẫn nửa tin nửa ngờ.

"Đến cuối cùng tôi vẫn không tin là Ando...hơn nữa cũng không có hình của anh ta. Dù sao trước kia anh ta vốn ít ra khỏi nhà, cũng hiếm khi giao lưu với ai. Tất cả mọi người đều chỉ đem hình ảnh còn nhớ được ra để so sánh thôi".

Kubo hỏi thăm mấy nhà trong khu tập thể, có người nhất quyết khẳng định là Ando đó, cũng có người không chắc lắm, bảo nếu theo như báo chí

mô tả thì quả thật có chút giống. Nhưng tất cả đều nói trông anh ta như thay đổi thành người khác vậy.

" Họ nói, so với Ando hồi ở khu tập thể người này có sắc mặt xấu hơn, vừa nhìn đã cảm thấy u ám...Chị nghĩ sao?"

Kubo hỏi, nhưng tôi không thể nào trả lời được.

Không ai sống trong khu tập thể biết được thông tin đầy đủ của Ando. Anh ta từng xuất hiện trên tivi, trong một lần phỏng vấn với tư cách công dân, bấy giờ trông khá hoạt bát, Cũng không khiến người ta vừa nhìn đã cảm thấy u ám. Hơn nữa anh ta đã chuyển đi một khoảng thời gian rồi, cũng chỉ có thể nói là xem ra khá giống thôi, họ Ando cũng không hiếm nên không thể phủ nhận khả năng hai người cùng họ được.

Chưa xác nhận được hai người có phải là một không thì lòng tôi cứ lẩn cấn máy. Những xác nhận thế nào thì tôi thực sự không nghĩ ra. Và nếu quả thật đó chính là Ando ở khu tập thể trước kia thì tôi biết phải làm sao đây? Ất là không thể không tự hỏi: việc anh ta từng sống trên mảnh đất đó có liên quan gì đến vụ án ở Tokyo không?

Nhưng, câu hỏi này không tìm được lời giải.

Trước khi bị đưa ra xét xử, anh "Ando" cũng chỉ là người bị tình nghi. Vì trong quá trình điều tra, anh ta đã thừa nhận hành vi phạm tội, nhưng cũng không thể xác nhận 100 % lời "tự thú" là đúng và lập tức coi anh Ando ấy là tội phạm được. Mặt khác, tạm thời chưa có cách nào xác nhận thủ đoạn cũng như quá trình gây án, tra hỏi người gây án cũng chưa thể tìm được chứng cứ xác thực. Suy đến cùng, thực tế này chính là để kiểm tra thế giới quan của mỗi người chúng ta.

Việc phạm tội có quan hệ nhân quả với việc từng ở một nơi nào đó không. Hay nói cách khác, chúng ta cũng cần phải thừa nhận có "cái gì đó"

liên kết hai chuyện này với nhau không. Câu trả lời chính là cách chúng ta nhìn nhận các sự việc trong thế giới.

Bàn bạc xong, tôi và Kubo quyết định không đi xác nhận nữa.

Hãy coi đó là một câu chuyện bí ẩn đi. Chúng tôi thống nhất như vậy.

Một người từng ở trọ, rồi chuyển đi không rõ tung tích, sau đó bị bắt vì tội danh sát hại một phụ nữ. Nếu muốn thâm nhập vào "nhân quả" của câu chuyện, chúng tôi phải triệt để tìm hiểu chiều sâu và chiều rộng trong thế giới này, một việc vượt quá năng lực của chúng tôi, hơn nữa nếu coi vụ Ando là tư liệu sống thì cũng quá nặng nề rồi.

Nói đến đây, tôi đột nhiên thấy sồn tóc gáy.

Kubo từng muốn đến phỏng vấn Ando, bây giờ cô đã định ghé qua nhà anh ta, mà mà cuối cùng lại không đi, lỡ như cô ấy vào nhà phỏng vấn một mình thì...Tờ ghi chú "cô cẩn thận" nhé lần thứ hai loé lên trong óc tôi.

Lúc này, những manh mối chúng tôi có thể điều tra đã gần như cạn kiệt, không thể chờ mong nhiều tiến triển hơn, mọi chuyện do đó cũng nên dừng lại ở đây. Tôi dự định thế, có điều chưa kịp mở miệng nói ra thì mùa hè năm 2008, Fukuzawa gọi điện đến.

Cậu giữ đúng lời hứa, tìm ra tung tích của đồng vật liệu bị dỡ bỏ từ nhà Okuyama. Đã đào sâu đến những tư liệu rất triển vọng.

" Chưa xem cụ thể hồ sơ thì chưa biết sẽ phát hiện được chuyện gì, nhưng ít ra tìm được tung tích rồi thì cũng coi như tiến thêm một bước đấy. Cậu nói thêm, "đúng ra thì đến thẳng nơi lưu số giấy tờ ấy để lấy là nhanh nhất, nhưng hiện tại tôi đang nằm viện mất rồi". Giọng điệu gượng gạo của cậu, dù pha chút hóm hỉnh, vẫn khiến tôi giật nảy mình.

Làm sao thế? Tôi vội hỏi. Fukuzawa đáp, "tôi bị tai nạn giao thông. Bị xe đâm lúc đang ngồi taxi".

Xe tải lớn tông vào taxi, tai nạn đáng ra phải nghiêm trọng lắm, nhưng nhờ góc độ và chạm khéo, taxi chỉ trượt sang một bên, hút vào thanh chắn ở lề đường rồi khựng lại, thế nên Fukuzawa và tài xế chỉ bị thương nhẹ. Nguyên nhân gây ra tai nạn là tài xế xe tải nhìn đường không cẩn thận.

" Có thể chỉ là ngẫu nhiên thôi, nhưng chị hãy cẩn thận hơn nhé."

" Hiện giờ vết thương của cậu sao rồi?"

"Tôi không sao. Tuy không bị thương nặng nhưng sau tai nạn, thị lực của tôi suy giảm mạnh nên bác sĩ không cho xuất viện."

Tuy rằng đã kiểm tra nhiều lần, nhưng vẫn không tìm thấy nguyên nhân. Fukuzawa nói, "Có điều, lúc trước tôi điều tra nhà Okuyama cũng gặp nhiều chuyện. So với khi đó, lần này thực sự chẳng thấm vào đâu".

Fukuzawa còn nói, tôi và Kubo mới càng phải cẩn thận hơn ấy.

"Nếu như thực sự để tâm thì tôi đã đi trừ tà rồi. Là tôi cố ý mặc kệ đấy".

Tôi có thể lý giải tâm trạng này của Fukuzawa. Cũng giống cậu ấy, tôi viết truyện ma đăng trên tạp chí nhưng tôi không đi trừ tà, tẩy trần, cũng không thèm mang các loại bùa hộ mệnh.

Tôi vốn không tin vào mấy chuyện ma ám và lời nguyền, hay đúng ra là không muốn tin. Huống hồ tôi là người chủ động thu thập những chuyện ma quái, nên không để thể ý lại vào các nghi thức trừ tà. Nếu như sợ chúng thì ngay từ đầu đã chẳng nên tiếp cận. Nếu xảy ra chuyện gì thì cũng chẳng phải lỗi của chúng, mà của chính bản thân vì đã cố ý đến gần.

Có điều tôi nghĩ nên cảnh báo với Kubo, bèn liên lạc với cô. Kubo nói sẽ hết sức cẩn thận.

"Đúng rồi, công ty cô hiện tại thế nào?"

Thời gian này, quanh Kubo, ra nhiều chuyện.

Trưởng phòng biên tập bỗng nhiên qua đời, bộ máy lãnh đạo công ty đang tranh chấp xem phải tiếp tục thế nào. Nơi Kubo làm việc chủ yếu là về hợp đồng giữa các công ty, những hợp đồng này đều do trưởng phòng quá cố mang về nhờ uy tín của bản thân, bởi vậy không phải để ai lên làm trưởng phòng thì công ty cũng sẽ vận hành theo hình thức ban đầu, một khi phạm sai lầm, công ty có thể phá sản.

"Xem ra, có khả năng công ty tôi sẽ giải tán vào cuối tháng này".

Vậy cô tìm được công việc mới chưa? Tôi hỏi.

"Hiện giờ tôi không có thời gian quan tâm đến việc mới, vì còn phải hoàn thành những công việc đã được giao. Làm xong, tôi định sẽ nghỉ ngơi một tháng, sau đó mới tiếp tục suy xét đến những thứ khác".

Nghe xong, tôi cũng chỉ có thể nhắn Kubo chú ý giữ gìn sức khỏe.

TÀN UẾ

Ono Fuyumi

www.dtv-ebook.com

3-Chuyện Ma Tụ Tập

8/2008, tôi có cơ hội gặp mặt cả Fukuzawa lẫn anh Hirayama. Hai người họ muốn đến tham dự một hoạt động tổ chức ở Kyoto. Trước hôm đó, tôi có hẹn bọn họ cùng ăn cơm. Bởi vì đây là một cơ hội hiếm có, nên tôi cũng hy vọng Kubo có thể tham dự nhưng cô lại không tới được.

"Cô ấy gặp rắc rối trong công việc nên mới không thể đến sao?"

Anh Hirayama lo lắng cho Kubo. Có điều nói như thế thì cũng không đúng cho lắm.

Khoảng hai tuần trước cuộc hẹn, Kubo đột nhiên nhập viện.

Vì tự dưng mất thính lực. Hôm ấy, cô bỗng bị ù tai, một bên tai không nghe được, lại chóng mặt nên không bước đi nổi. Chuyện xảy ra khi cô đang phỏng vấn một công ty để viết bài, đồng nghiệp lập tức đưa cô đến bệnh viện một trường đại học gần đó, Kubo nhập viện cùng ngày hôm ấy.

May mà tình hình chuyển biến tốt đẹp, ba ngày sau thính lực của Kubo đã trở lại, chứng ù tai cũng biến mất. Tuy rằng còn có cảm giác quái lạ như vậy nghe mọi âm thanh qua một lớp màng mỏng, nhưng khi xuất viện cô hầu như đã khỏi hẳn. Chứng thính lực biến mất đột ngột này phải tranh thủ chữa càng sớm càng tốt, hiệu quả phụ thuộc vào thời gian điều trị. Kubo vì vừa phát bệnh liền được cứu chữa ngay lập tức nên khỏi bệnh nhanh, quá trình bình phục cũng tốt đẹp.

"Khi đó tôi đang phỏng vấn đối tác thì đột nhiên thấy ù tai. Chưa hiểu chuyện gì thì lập tức đầu óc choáng váng, mọi thứ xung quanh bắt đầu xoay

tròn quá thật quá đáng sợ."

Thính lực biết mất đột ngột thường kèm theo triệu chứng choáng váng đầu óc.

Chồng tôi ngày trước từng mắt chứng này và cũng bị choáng dữ dội, đừng nói là bước đi, ngay cả đứng dậy cũng khó khăn rồi, người ngoài nhìn vào con nhận ra triệu chứng run. Nhưng nhờ thế, Kubo mới được đưa đến bệnh viện nhanh chóng, hơn nữa may mắn là gần đó cũng có bệnh viện của trường đại học, công ty mà cô đang phỏng vấn lại cử xe đưa đi, những điều kiện này gom lại khiến Kubo không cần phải lo lắng về bất cứ di chứng nào sau khi khỏi bệnh.

Nguyên nhân đại khái là áp lực công việc liên tiếp trong khoảng thời gian vừa qua.

Nói chung, tuy rằng đã suất viện nhưng tạm thời Kubo đang tĩnh dưỡng. Cô vẫn làm việc, nhưng phải hạn chế đi xa nên không đến được. Vấn đề yêu thích truyện huyền bí nên đương nhiên cũng là một độc giả trung thành của Hirayama và Fukuzawa, cô rất tiếc nuối khi phải bỏ lỡ cơ hội gặp họ.

"Nhất định sẽ có dịp". Anh Hirayama nói, "à, có phải cô gầy đi không?"

Đúng thế, tôi nói, xem ra là tại mùa hè năm nay quá nóng.

Thành thật mà nói, trong khoảng thời gian này tình trạng sức khỏe của tôi khá tồi tệ. Vấn đề cách làm việc và nghỉ ngơi của tôi đã chẳng khoa học, nên suy nhược cũng là chuyện tất nhiên. Vai xỏ cứng, lưng thì đau. Tôi định thay đổi phòng làm việc, vì kiểu ngồi trên sàn nhà như trước đây có hại cho người bị đau vai và lưng nên muốn chuyển sang sử dụng ghế. Ở nhà mới tôi đều ngồi ghế để làm việc hay đọc sách báo, nhưng không thấy

có dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp nào. Tuổi tác càng khiến tình trạng thêm trầm trọng.

Vậy tôi đặt kính mắt phần nữa, không thể nhất lên, đầu cũng không phụ quay đi ngoảnh lại được. Mỗi ngày ngồi làm việc xong thì cả eo cũng đau nhức. Để eo bớt đau, tôi thử điều chỉnh tư thế ngồi, kết quả là đến cổ cũng bắt đầu nhức mỏi. Vì thế, trong sinh hoạt hằng ngày, đứng hoặc ngồi điều khó khăn.

Từ mùa xuân đến giờ, phần cổ đến vai so với ngày trước càng nặng nề đau nhức, cổ chỉ cần dùng lực để đầu, lúc thức dậy phải lấy tay đỡ đầu, chưa nói đến việc đứng lên thì ngồi xuống, khi ngửa cổ thì lại càng đau đớn. Cho nên phần nữa thời gian một ngày, tôi chỉ có thể nằm trên giường. Công việc của tôi bởi vậy cũng bị gián đoạn.

Nếu có ngày phải ra ngoài như hôm nay, tôi đều cần uống thuốc giảm đau.

Tôi nghĩ, có thể là do xương cổ đã bị thoát vị đĩa đệm. Nhưng, sau khi nhìn phim chụp X-quang, bác sĩ khẳng định với tôi là chẳng có gì bất thường cả. Phần sụn đệm cột sống ở eo cũng vậy. Dù trên phim không có gì khác thường nhưng những cơn đau đầu dữ dội lại hay xuất hiện. Để chắc chắn hơn, tôi tiến hành khám tổng quát toàn thân hồi đầu hè, và cũng không phát hiện được gì hơn, nên tôi nghĩ không cần lo lắng.

Có điều, thể chất tôi vốn dễ bị cảm nắng, hễ sang hè đều sụt cân, mà năm nay lại sút cân đặc biệt nghiêm trọng, khả năng là do khắp người đều đau nhức, lạm dụng thuốc giảm đau khiến dạ dày cũng có vấn đề.

"Lẽ nào thực sự gặp phải "nó" nhỉ? Hirayama nói,"Kubo Cũng vậy, quả nhiên vẫn rút phải quẻ hạ hạ rồi. Cả Tetsuzo nữa nhỉ. Anh nhìn Fukuzawa.

May mà thị lực của Fukuzawa đã hồi phục, tuy không rõ nguyên nhân nhưng sau khi xuất viện thì không có bất cứ di chứng nào.

"Đáng ra không nên nói cho chị biết".

Fukuzawa rồi rít xin lỗi, nhưng tôi cho rằng cậu ấy không cần phải làm thế. Bệnh của tôi đều là tại nếp sinh hoạt và nghỉ ngơi hằng ngày chứ không có những nguyên nhân khác, chỉ là cùng lúc phát tác mà thôi. Tuy hơi khó tin, nhưng đúng là có chuyện như vậy. Cũng vì nguyên nhân này mà Carl Jung mới sáng tạo ra khái niệm "đồng phương tương tính".(1)

"Cô cũng to gan thật." Anh Hirayama cười nói, "Nhưng đã nghĩ được như vậy thì chắc sẽ không có vấn đề gì. Tôi nghe Tetsuzo nói chuyện xong cũng có lưu ý, định tìm thử xem ở chỗ mình có chuyện nào tương tự không, kết quả là đột nhiên không thể khởi động được máy tính."

Sửa máy xong, dữ liệu trong ổ cứng đều biến mất.

Đối với các nhà văn mà nói, đây là chuyện còn đáng sợ hơn vấn đề sức khỏe.

Bản thảo đang viết có sao không? Tôi hoảng sợ hỏi, "có sao lưu chứ?"

"Tôi lưu bản thảo ở nhiều chỗ, nên cũng không tổn thất gì. Tôi đã in những thứ cần thiết ra rồi này." Hiayama lấy một tập giấy. "Đây là chuyện ma nhà Okuyama mà Tetsuzo cho tôi, quả cũng là một câu chuyện không thú vị gì."

Thứ anh Hirayama cho tôi xem là câu chuyện về người hay phóng hỏa thường xuất hiện ở nhà Manabe, nơi xây trên khu đất nhà Okuyama trước kia. Câu chuyện này là dị bản trên cơ sở kết hợp "bóng đen" và "người thiệt mạng trong vụ hỏa hoạn". Có bổ sung thêm việc trường học của đứa con nhà Manabe thường xuất hiện mấy vụ cháy nhỏ, và lớp cậu bé được gọi là "lớp học bị nguyên rủa".

Đọc câu chuyện này, tôi cảm thấy thật khó tin. Chỉ vì trong phòng học phát sinh hỏa hoạn mà gọi là bị nguyên rủa, thì có hơi cường điệu. Hirayama cũng thắc mắc như vậy.

Fukuzawa thấp giọng nói, đúng thế. Tôi cũng nghĩ còn có nguyên nhân khác, nhưng không thu thập được thông tin gì thêm."

"Cái này, không phải là...?"

Hirayama hỏi Fukuzawa, lớp đưa con nhà Manabe theo học có phải là lớp 5-2 trường tiểu học nào đó ở tỉnh Fukuoda không?

"Đúng rồi. Fukuzawa nói, kinh ngạc đến lạc cả giọng. "Tôi không biết chính xác là lớp nào, nhưng quả thật là trường đó."

"Như vậy, đây là phần tiếp theo của câu chuyện kia rồi". Hirayama nói, lại lấy một tờ giấy cùng cắt từ báo ra.

Người ta nói ở một trường tiểu học nọ có một "lớp học bị nguyên rủa".

Tháng Ba năm 1988, tại lầu bốn dãy phòng học phía Nam trường tiểu học ấy có một phòng xảy ra hỏa hoạn, là phòng của lớp 5-2, đúng kỳ nghỉ xuân nên không ai đi học. Một cặp anh em học cùng trường đã lên vào căn phòng trống nghịch ngợm củi lửa rồi làm ngọn lửa bùng lên, cháy lan sang các vật dụng trong phòng và gây ra hỏa hoạn. Hai anh em may mắn chạy thoát, không thương tiếc gì. Hai học sinh cấp hai đi ngang qua thấy khói bốc lên liền báo cảnh sát.

Cả đám cháy chỉ tiêu hủy phòng học của lớp 5-2.

Tháng Ba năm 1989, Người ta phát hiện ra một năm sinh học lớp sáu treo cổ trên cành cây trong trường. Chuyện là sau giờ sinh hoạt ngoại khóa, cậu thay lại đồng phục rồi đi tự tử. Trong lúc sinh hoạt, cậu không có bất cứ

hành động hay lời nói kỳ quái nào, vẫn ngập tràn sức sống như thường ngày, chẳng ai hiểu tại sao nữa.

Một năm trước, cậu bé này là học sinh lớp 5-2.

Còn nữa, tháng hai năm 1991, ở đường hầm trên đường quốc lộ thuộc Bắc Kyushu, hai chiếc xe buýt va chạm, khiến cho hai xe buýt và một xe con đi sau liên tiếp đâm nhau, tạo thành vụ tai nạn xe cộ liên hoàn giữa năm chiếc xe. Trong số 20 người bị thương có 13 học sinh lớp tám, đều từng học ở lớp 5-2.

"Cô gái kể cho tôi chuyện này bảo, hình như còn nhiều chuyện nữa, nhưng cô ấy không biết rõ."

Người con gái thứ ba nhà Manabe từng học ở lớp 5-2 sao? Nói cách khác, câu chuyện bí ẩn phát triển từ nhà Okuyama vẫn "sống sót" đến tận gần đây.

"Từ từ xâu chuỗi lên rồi." Hirayama phấn khích nói, "Không khéo chỉ là suy diễn, nguy hiểm, nguy hiểm."

Fukuzawa vẫn chăm chú đọc tư liệu, "Người kể chuyện này cho tôi có nói, vụ ấy không phải là do đất đai ám, mà là do thanh kiếm Nhật của nhà Manabe."

Lúc đó Manabe Mikio người đứng đầu nhà Manabe, có sở thích thu thập đồ cổ, hơn nữa nghe đồn ông là một nhà sưu tầm quái đản. Trong số kiếm Nhật mà nhà Manabe sở hữu, có cây đao sử dụng trong vụ xử tử. Mikio biết rõ món đồ sẽ ám nhà mình, nhưng vẫn cố sức gom về. Chuyện này được xem như một đề tài bàn luận thời đó.

"Nghe nói còn có bức tranh người bị xử tử chém đầu thì chúng thời Edo, hoặc là mấy thứ khác như xác ướp Kappa. Người kể cho tôi nghe chuyện này nói, bởi vì bị cây kiếm Nhật ám nên mọi người mới rỉ tai nhau

là có tiếng gọi từ địa ngục ở giếng nước nhà Manabe. Tôi biết kẻ bán kiếm Nhật cho nhà Manabe. Cha gã siêu tầm nhiều thứ có sự tích, nhờ phúc gã mà tôi cũng viết được mấy truyện ma. Nhà Manabe phá sản ở thế hệ Mikio, lúc rời khỏi Fukuoda, cha gã bán kiếm đã vơ vét hết bộ sưu tập kỳ quái của họ và mang theo."

Quả là một thương gia thích cái lạ, lẽ nào bản thân gã tạ không gặp chuyện gì kỳ quái?

"Gặp rồi hay sao ấy, nhưng không phải họa sát thân thì gã chẳng quan tâm đâu. Với cả có chuyện gì thì mời người trừ tà là xong. Nhà gã là đền thờ, anh gã là thần chủ(2) mà."

Nghe vậy, tôi và Hirayama chỉ còn biết cười gượng.

"Đến lượt chị," Fukuzawa nói, lấy tài liệu đã in ra. Cậu bảo đã biết tung tích đồng kiến trúc của nhà Okuyama rồi.

"Cả tòa nhà phụ quả nhiên bị dời đi."

Cậu ấy phát hiện ra điều này trong sách nghiên cứu về kiến trúc cổ xưa. Trong danh sách những công trình nổi tiếng từng tồn tại, Fukuzawa đã tìm thấy nhà của gia đình Okuyama.

Trên đó chép rằng tòa nhà này đã bị "chia ra rồi di chuyển" đến Bắc Kanto và tỉnh Aichi. Phần chuyển đến Bắc Kanto đã thành quán trọ ở thẳng cảnh du lịch, có địa chỉ rõ ràng.

Sau khi điều tra, Fukuzawa biết được quán trọ này đã từng dùng đúng vật liệu xây dựng chuyển đến lúc sửa chữa, nhưng nó bị thiêu hủy từ năm 1946. Hoả hoạn phát sinh vào sáng sớm, thiêu rụi cả thay bảy tòa nhà xung quanh rồi mới dập tắt được. Sau đó, mọi người phát hiện thì thể của hai vợ chồng, cha vợ cùng ba đứa con chủ quán trọ trong đồng hoang tàn sau hỏa hoạn. Các thi thể đều trong trạng thái ngủ say, ở gáy có vết thương. Thoạt

tiên cảnh sát cho là giết người nhà rồi tự tử, những điều tra kỹ lưỡng đã kết luận là giết người cướp của.

...Lại là kiểu này, tôi nghĩ, tổ hợp phóng hoả và giết người chính là điểm chung của toàn bộ sự việc đâm nhánh từ nhà Okuyama.

Nơi thứ hai vật liệu chuyển đến là "nhà Kometani ở Aichi".

Một cái họ đặc biệt.

Có lần tôi còn nghiên cứu về họ nữa. Tôi vẫn nhớ, lúc sắp xếp lại những chuyện ma do độc giả gửi đến, để gỡ được cái họ này, tôi đã phải tra từ điển.

... Chẳng lẽ là?

Không để ý đến tôi đang suy tư, Hirayama nói, " Nhân nhắc đến gia đình Manabe, nghe nói nhà của họ vẫn còn đấy."

Ở đâu? Fukuzawa và tôi đồng thanh hỏi.

"Có người nói nó đã trở thành nhà hoang, con bị ma ám nữa. Tôi biết đại khái vị trí của nó, tính khi nào rảnh thì đi thăm một chuyến. Hai người có muốn đồng hành không?"

Có, chúng tôi trả lời ngay.

Thỏa thuận là thế, Hirayama cười vui vẻ, "Đợi tôi xác định thời gian cụ thể thì sẽ thông báo cho mọi người. Nếu như lúc đó Kubo khỏe hẳn rồi thì cũng có thể hỏi xem cô ấy có muốn tham gia không nhé."

Về đến nhà, tôi hồi tưởng lại sự việc liên quan đến cái họ Kometani.

Mấy năm trước, tôi có một tác phẩm đăng tạp chí dựa trên câu chuyện do độc giả gửi. Đúng rồi, tôi nhớ là liên quan đến "địa ngục". Chuyện xảy

ra ở nhà ông nội từng là phú nông, có người nói chỉ cần nhìn xuyên qua lam gỗ trang trí vào bàn thờ Phật là sẽ thấy địa ngục. Trông tạp chí tôi sử dụng chữ cái tiếng Anh để gọi tên nhân vật, nhưng tài liệu ghi chép thì có ghi tên thật và địa chỉ của người này.

Tôi tìm một hồi thì thấy cái tên "Kometani Arata". Trong tài liệu gốc rõ ràng có viết chuyện xảy ra tại nhà ông nội ở Aichi, địa chỉ đầy đủ.

Nếu lúc này gửi thư đến địa chỉ ấy, liệu lá thư có tới tay ông Kometani? Vì dấu bưu điện trên phong bì là từ tận năm 1992.

Tôi viết thư với tâm lý may rủi rủ, không ngờ chỉ nửa tháng sau đã nhận được hồi âm. Hiện giờ vì chuyển công tác nên ông đã rời quê, thư là do người nhà chuyển phát lại hộ. Vừa khéo tháng sau ông đến Osaka công tác, tới lúc đó chúng tôi có thể gặp mặt.

Lam gỗ trang trí nọ nằm ở gian chính của gia đình Kometani.

Hồi biệt thự của "vua mỏ than" ở Fukuoda bị dỡ bỏ, tương truyền ông nội của ông nội... (tính đến ông Kometani thì phải gọi là ông sơ) có lấy số vật liệu cũ về, bao gồm cả lam trang trí. Lam điêu khắc từ gỗ thiên nhiên, chia hai phần với họa tiết khác nhau, chạm chỗ cực kỳ tinh tế rồi ghép thành khung hoàn chỉnh. Ông Kometani có gửi ảnh chụp lam cho tôi xem. Một bên là hình rồng bay lượn, bên kia là hẻm núi Yamanaka mây mù bao phủ, trông vô cùng đẹp đẽ.

Ông Komotani nói, "Nhà chúng tôi chỉ biết chủ nhân cũ của nó là vua mỏ than, còn i không biết gì hơn."

Trong thư ông viết rằng, lúc trước gia đình Kometani là một nhà nông giàu có, sau đấy từ từ sa sút. Tôi bèn hỏi kĩ chuyện này.

"Hình như là vậy. Nhà ông nội tôi là do ông sơ xây cho, nghe nói ông ấy kinh doanh nhiều thứ lắm, nhưng sau đấy thất bại. Vì trả nợ, nhiều tài

sản đã bị lấy đi, cuối cùng chỉ còn lại phần đất để làm nhà cùng một mảnh ruộng nhỏ. Bây giờ chỉ là một nhà nông bình thường thôi."

Nhìn lên bàn thờ Phật qua lam gỗ sẽ thấy địa ngục. Nhưng cái gọi là "địa ngục" này rốt cuộc là gì?

"Cũng không ai biết nó là gì. Vì nghe nói nhìn vào là không tốt nên chẳng ai cố ý nhìn cả. Hơn nữa dù có muốn xem, thì nó cũng không ở vị trí có thể dễ dàng nhìn thấy."

Ở gian phòng cạnh phòng thờ còn nghe được âm thanh giống như tiếng gió thổi lên từ lòng đất.

"Đúng vậy, như tiếng gió dưới lòng đất ấy. Còn lẫn cả tiếng rên rỉ, khiến người ta chẳng thoải mái chút nào. Tôi có nghe thấy tiếng ấy một lần. Nhưng chỉ một lần cũng quá đủ rồi, nên dù có đến nhà ông nội, tôi cũng sẽ không ở lại qua đêm."

Tôi hỏi, sau khi lấy lam về, trong nhà Kometani có xảy ra chuyện gì không?

"Hình như không, dù có mấy người mất sớm, nhưng cũng chẳng có gì đặc biệt."

"Đã xảy ra hỏa hoạn bao giờ chưa?"

Ông Kometani lộ vẻ ngạc nhiên.

"Có. Tôi nghe nói sau khi nhà chính xây xong đã xảy ra nhiều vụ cháy nhỏ kì quái."

Quả nhiên, tôi nghĩ thầm, lam gỗ kia đích thực là từ nhà Okuyama mà ra.

... Nói cách khác, không riêng gì đất đai hay con người, e rằng cả đồ vật cũng có thể làm trung gian truyền nhiễm. Lam gỗ nhà Kometani đã nhiễm tằm ấu từ nhà Okuyama.

Ông Kometani nói, ngoại trừ mấy vụ cháy nho nhỏ, trong nhà chưa gặp chuyện lạ nào, cả gia tộc lẫn gia nghiệp đều không có gì bất thường.

"Chỉ là, nhà trọ anh họ tôi thuê hồi đại học hình như từng có cái gì đó."

"Anh họ...tức là con cháu trong nhà?"

"Đúng vậy, tôi có một người anh họ lớn hơn bốn tuổi, hồi đại học ở Tokyo. Căn phòng anh ấy thuê có âm thanh gì rất kì quái. Hình như...kể lẽ oán hận bên tai anh ấy."

Người anh họ này hễ đặt đầu gối, là bên tai vang tiếng nói chuyện đứt quãng. Giống như xa xa có một nhóm người đang cùng nhau oán hận. Lúc đầu anh ấy cứ nghĩ là tiếng nói từ phòng khác hoặc dưới lầu, nên cũng không để trong lòng. Nhưng đến một đêm, anh thấy bên gối mình có cái bóng màu đen đang lăm bẫm.

"Hình như là 'Giết! Giết sạch bọn chúng!'. Anh tôi phát hoảng lên, lập tức đến đền thờ mời trừ tà, rồi dọn đi."

Về sau âm thanh ấy vẫn dai dẳng bám lấy anh họ của ông Kometani... Không biết có phải vì thế mà ông ấy chết trẻ không. Dọn nhà đi chẳng bao lâu là ngã bệnh. Vì là bệnh hiểm gặp, không chữa trị được, chỉ còn cách ở nhà tĩnh dưỡng, hai năm sau thì qua đời.

"Sau khi anh tôi mất, tôi cũng vào cùng trường với anh ấy. Nơi anh ấy từng ở lúc tôi nhập học vẫn còn. Tôi nghe nói, nơi đó nổi tiếng vì khách ở trọ sẽ nghe thấy âm thanh quái dị. Ngoài anh tôi ra, cũng có người đang khỏe mạnh tự nhiên đau yếu, hoặc là tinh thần có vấn đề, đành tạm nghỉ

học. Trong đám đàn em của tôi, cũng có người đột nhiên nghỉ học, nghe nói đã về quê rồi. "

Ông Kometani tựa hồ cho rằng chuyện của anh họ mình có liên quan đến "nhà trọ thần bí", nhưng tôi lại cho là chính anh họ ông đã dẫn cái gì đó đến nhà trọ, ông ấy rời đi, nó thì ở lại đấy.

Thật là kinh khủng.

Có điều , người anh họ này có ba người anh em, ba người còn lại chưa từng gặp chuyện gì kì quái hay xui xẻo, tất cả đều khỏe mạnh. Sáu người bao gồm cả cha của họ - cũng chính là bác của ông Kometani, cùng với cha ông, và chính ông đều vẫn đang sống tốt, thậm chí có người sự nghiệp thành công.

Tôi liên lạc với Fukazawa, cho cậu biết tình hình nhà Kometani, và nghe cậu bảo là đã tìm thấy tung tích của cây kiếm Nhật của nhà Manabe.

Lưỡi kiếm đã hỏng hoàn toàn, bị bán trao tay, sau đó không rõ tung tích. Cuối cùng được phát hiện ở một nơi bất ngờ.

Năm 1995, trong lúc điều tra một vụ mất tích, cảnh sát đã tìm đến nhà của một Shaman và phát hiện ra mấy cỗ xác khô trong chăn bông. Sau đó cảnh sát tra được đó là những khách nam lẫn nữ từ 19 đến 50 tuổi cùng sống trong nhà vị Shaman tự xưng biết đuổi ma này. Dưới chỉ thị của Shaman, các khách trọ đã tấn công lẫn nhau. Khi người bị hại tử vong, Shaman cứ để thi thể ở đấy với lý do "việc thanh lọc linh hồn hoàn tất rồi, họ sẽ sống lại". Thanh kiếm Nhật tìm thấy trong nhà Shaman này hình như thuộc sở hữu của gia đình Manabe. Tình hình cụ thể thế nào thì không rõ, nhưng xem chừng có tin đồn đem thanh kiếm dâng cho Shaman để làm pháp cụ sử dụng trong nghi lễ.

Để xác nhận xuất xứ của thanh kiếm, cảnh sát đã thẩm vấn gã thương gia buôn đồ cổ nên Fukuzawa mới biết tin này.

Rốt cuộc tàn uế đã lan tràn đến đâu rồi?

Chỉ đóng đồ cỡ chuyên ra khỏi nhà Manabe thôi cũng đã gây ra số ca lây nhiễm kinh người. Nếu những món đồ này sau khi nhượng bán bán trao tay lại gây ô nhiễm nơi ở mới thì đúng là chẳng thể điều tra được hết. Những người từng ở trên mảnh đất nhà Okuyama, trải qua mấy đời sinh sống, lại từ nơi này di chuyển đến nơi khác, càng không cách nào điều tra toàn bộ được.

Khi tôi kể lại cho Kubo hay, cô thở dài, "Mấy hôm nay tôi đã nghĩ, rốt cuộc tôi đang tìm kiếm cái gì? "

Công ty của Kubo cuối cùng cũng đóng cửa vào tháng Chín, may mà cô được đến làm ở công ty mà cấp trên mới lập. Chỉ là từ đầu xuân tới giờ, Kubo phải xoay xử đủ chuyện của công ty mới, không có thời gian điều tra. Mãi mới có dịp ghé về nhà trọ Okaya, hỏi thăm Henmi tình hình gần đây, bỗng nhiên cô có cảm giác không đúng lắm.

Không biết từ lúc nào, cô đã luôn hành động với tiền đề là "quái" có tồn tại, hơn nữa còn xảy ra theo phản ứng dây chuyền. Nhưng băng đi một thời gian, Kubo lại cảm thấy nghi hoặc với chính mình.

Tôi có thể hiểu được tâm trạng của cô. Quy mô của toàn bộ sự việc đã lan ra càng lúc càng rộng. Không biết từ bao giờ, chính tôi cũng mang tâm lý hoài nghi phải chăng tất cả chỉ là ảo giác.

Ví như, việc của Ando quả thật khiến người ta hoảng loạn, nhưng chúng tôi cũng không xác nhận xem người đó có phải đúng là anh ta không. Nếu như người bị bắt chính là Ando ở khu tập thể Okaya thì hành vi phạm tội này lại không có bất kì điểm chung nào với chuỗi sự kiện quái lạ mà chúng tôi đang điều tra. Chưa kể, việc giết người thân rồi tự tử hay phóng hỏa đốt nhà có liên quan đến chuỗi sự kiện dị thường trong quá khứ kia không vẫn còn là một nghi vấn. Có thể chúng tôi đã suy luận sai hết rồi.

"Nói cũng phải..." Kubo đồng ý với quan điểm này của tôi.

Trong quá trình điều tra, chúng tôi đã tìm thấy một chi tiết quan trọng là "giết người rồi tự tử", nhà Okuyama cũng thế, nhà Ida cũng vậy. Có điều với tình huống ở nhà Katoda, ý nghĩa của nó lại không giống lắm. Vụ án ở quán trọ nơi đóng vật liệu nhà Okuyama chuyển đến, ban đầu mọi người nghĩ là giết người nhà rồi tự tử, nhưng thực tế đó lại là vụ trộm cướp. Bởi vậy chỉ còn lại điểm chung là "phóng hỏa".

"Hơn nữa trong những vụ án khác, người ra tay đều có quan hệ với người bị hại, nhưng trong vụ án quán trọ, hai bên đều không có liên quan gì."

Đúng vậy. Nhưng vấn đề là, những câu chuyện này đều tồn tại những mắt xích nhìn như có ý nghĩa. Bất luận câu chuyện ma nào đều có những hiện tượng khiến người ta nghe nhiều nên thuộc, ví như âm thanh quái dị, bóng người màu đen, nhưng nói thẳng ra thì đây là những nội dung cũ rích luôn xuất hiện trong các sự kiện ma quái.

Cũng chính vì cũ nên có nhiều chi tiết trùng lặp, đâm ra lại khiến người ta có cảm giác chúng liên quan đến nhau. Đặc biệt là bây giờ, phạm vi điều tra đã tỏa ra khá rộng, chúng tôi thừa sức tìm được tư liệu liên quan.

"Nên chị cho rằng mọi chuyện chính là như vậy? "

Kubo hỏi, tôi suy nghĩ một lúc lâu mới thú thật rằng tôi không biết.

Đến nước này, nhìn nhận cái gì cũng có mắt xích là quá khiên cưỡng rồi, nhưng tôi cảm thấy sự việc đến một lúc nào đó, ngoại trừ hiệu ứng mắt xích ra, sẽ không còn cách giải thích nào khác. Cho dù là nhớ lại đủ chuyện trong quá khứ, tôi cũng sẽ bám víu lấy suy nghĩ này. Dù sao, cho rằng mọi chuyện quanh ta đều có ý nghĩa riêng là một quan điểm không phù hợp với thường thức; nhưng nếu coi mọi việc đều là ngẫu nhiên thì cũng không hợp với lẽ thường.

Đúng vậy, Kubo nhỏ giọng nói, "Chị có muốn dừng lại không?"

Nếu cứ tiếp tục lần đầu theo manh mối như trước đây, nhất định chúng tôi sẽ còn tìm thấy nhiều vụ án hoặc chuyện ma tưởng chừng có ý nghĩa. Đã vậy thì, dù điều tra thế nào cũng sẽ không đi đến hồi kết. Khách quan mà nói, chẳng lẽ mỗi sự kiện quả thật đều có liên quan đến nhau sao? Chúng tôi thực sự không có cách nào chứng minh cả. Cuối cùng mọi chuyện đều sẽ như chuyện của Ando, thử thách cái nhìn của chúng tôi với thế giới này, xem chúng tôi có muốn thừa nhận giữa hai sự việc có "cái gì đó" kết nối nhân quả hay không.

Sự kiện mở đầu chính là, Kubo cảm giác nơi ở của mình có gì đó kì quái, đồng thời do dự nên tiếp tục ở lại hay dọn đi.

"Nhưng tôi đã dọn đi rồi, hiện tại cũng ở tốt đấy thôi."

Nói cách khác, chúng tôi đã sớm đạt được mục đích điều tra của mình.

"Đúng vậy nhỉ."

Nhưng tôi vẫn có hứng thú với vụ này, không định để mặc và kết thúc hoàn toàn. Có điều, tôi và Kubo nhất trí là không chủ động điều tra nữa.

Đây là chuyện xảy ra vào tháng Mười năm 2008, bảy năm sau ngày Kubo chuyển đến nhà trọ Okaya.

-----

(1) Đồng phương tương tính: ám chỉ các sự việc ngẫu nhiên cùng xảy ra trong cuộc sống.

(2) Thần chủ: người đứng đầu một đền thờ Thần đạo.

TÀN UẾ

Ono Fuyumi

www.dtv-ebook.com

4-Gia Đình Manabe

Về sau, Hirayama gọi điện, cho biết sắp đến nhà Manabe ở Fukuoka, hỏi tôi có muốn đi cùng không. Tôi cân nhắc một lúc rồi quyết định đi cùng. Kubo cũng đồng hành, ngoài việc muốn kết thúc tất cả mọi chuyện, cô ấy còn muốn đến xem trung tâm của chuỗi sự kiện thần bí này.

Tháng Mười một năm 2008, chúng tôi đến bến. Hirayama và Fukuzawa đã tới từ sớm. Biên tập viên có quan hệ thân thiết với anh Hirayama cũng tham dự chuyến đi này, còn thuê sẵn cả xe.

Hirayama và Fukuzawa nhìn tôi và Kubo đang cúi đầu chào, đồng thanh hỏi "Làm sao thế?" Chắc là vì cảm thấy cái nẹp trên cổ tôi trông kì quái.

Sức khỏe tôi không khá khẩm gì hơn lần gặp họ hồi mùa hè. Cái cổ đau đớn gấp bội, sút cân liên tục. Chồng tôi không chịu được, nghiêm túc yêu cầu tôi đến bệnh viện kiểm tra, chụp X-quang thêm lần nữa, phát hiện chứng bệnh mà lần trước không nhìn ra. Dù bác sĩ hoài nghi là khối u, nhưng vẫn chưa dám chắc. Trong khoảng thời gian đó, tôi vẫn tiếp tục đến khám nhiều lần, và vẫn không biết "thứ giống như khối u" trên cổ rốt la gì. Sau khi suy xét, để tránh xảy ra bất trắc, bác sĩ yêu cầu tôi mang nẹp cổ. Vì nếu sơ sẩy ngã xuống thì xương gáy tôi có khả năng bị gãy.

"Không nghiêm trọng chứ?" Hai người hỏi.

"Không nghiêm trọng," tôi trả lời. Nhưng ngay cả bản thân tôi cũng không rõ tình trạng của mình, tuy nhiên, từ khi quyết định sẽ đi Fukuoka đến nay, tôi vẫn chưa gặp phải chuyện gì.

Nơi đầu tiên chúng tôi đến là phế tích của khách sạn xây trên mảnh đất ngày xưa là vùng mỏ của nhà Okuyama. Trên đường, Fukuzawa và Hirayama kể cho chúng tôi nghe tình hình từ sau hè, xem ra cả hai đều đang bế tắc.

"Lần này cũng thế." Fukuzawa nói, "Mà hầu như mỗi lần đều thế. Đột nhiên xuất hiện sự việc liên quan, và chuyện lạ cứ tiếp diễn suốt quá trình tôi điều tra. Nhưng kiểu gì tôi cũng mắc lại ở đâu đấy, không sao tiếp tục được. Và hễ ngừng điều tra thì mọi chuyện lạ bỗng nhiên đều biến mất."

Để đó không quan tâm nữa thì lại tiếp tục đụng phải. Xem ra Fukuzawa và Hirayama thật có duyên với mấy câu chuyện thần bí thế này.

"Bởi vì không muốn rước họa vào thân nên tôi thường cố sức tránh xa, kết quả chính sự việc lại tự tìm tới cửa. Xem ra có duyên phận sâu đậm lắm đây."

Xe từ từ lăn bánh, mặt trời cũng ngã dần về Tây. Chẳng biết từ lúc nào, chúng tôi đã rời khỏi nội thành, chạy băng băng trên đường núi hoang vu không một bóng nhà.

Khách sạn chúng tôi hướng đến cách quốc lộ không xa, nằm chính giữa con đường xuyên qua thung lũng, xung quanh trống trải, vắng lặng hoang sơ. Tòa nhà giống như chiếc hòm, ngoan ngoãn nằm im giữa đồng cỏ dại um tùm và bị cây cối bao vây. Nhưng chỉ cần chú ý là từ ngoài quốc lộ đã thấy bóng dáng đổ nát của nó rồi.

Khách sạn có hai tầng, xây bằng bê tông cốt thép, nước sơn đã phai màu, nhưng có thể loáng thoáng nhận ra nguyên bản là màu hồng nhạt. Lầu một là nơi để xe, hiện giờ hình như đã trở thành chỗ thải xe cộ không sử dụng. Mấy chiếc xe phủ kín bụi, không biển số cũng không có sẫm lốp, cửa kính đều tan tành, chẳng khác gì đã bị rút kiệt sinh khí.

Fukuzawa kể, nghe đồn trong chiếc xe nào đó từng có người tự tử. Chuyện là một người nọ muốn đến đây chơi thử lòng can đảm, mấy ngày sau, xác chết của một người tự tử xuất hiện trong một chiếc xe bỏ hoang ở nơi này.

Tình trạng bên trong khách sạn có vẻ tốt hơn bên ngoài nhiều.

Tuy rằng kính cửa sổ vỡ, tủ lạnh đổ xuống đất, chạn bát mở toang, nhưng không có vẻ là ở đây từng xảy ra án mạng hay tai nạn gì. Trên tường bãi đỗ xe có mấy bức vẽ nguệch ngoạc, nhưng tường trong nhà thì không, khả năng là bởi nguyên bản nơi đó dùng giấy dán tường màu sắc rực rỡ. Khác với những ngôi nhà hoang khác, nơi này không có dấu vết sinh hoạt, cũng không có rác rưởi hoặc các vật phẩm bị bỏ quên như chăn bông; nhưng chẳng biết vì sao cứ lớn vồn một thứ không khí hung tợn, phải chăng là do nơi này quanh quẽ không giống từng có người?

Kubo nhìn vào lối đi chật hẹp tối đen vốn là lối dành cho nhân viên, "Chỗ này ban đêm chắc đáng sợ lắm."

Bỗng, có tiếng ầm ầm vang vọng như tiếng gió từ lòng đất vọng đến.

Kubo đứng yên, lo lắng ngó quanh, "Chị có nghe thấy gì không?"

Tôi cười khố. Nghe tiếng và độ dài của âm thanh, đủ biết là xe chở cát đá chạy ngang qua quốc lộ bên ngoài. Thì ra là thế, Kubo như muốn nói vậy, miệng mở nụ cười gượng gạo.

Nhìn cô, lòng tôi bỗng sinh nghi hoặc. Tiếng động cơ xe chở cát đá công suất thấp quả thật giống tiếng gió thổi, mà hiện tại yếu tố "như tiếng gió thổi lên từ lòng đất" lại được nhắc đến nhiều lần, liệu đó có phải là chân tướng hay không?

Chuyện ma dai dẳng ở đây cũng vậy, tôi nghĩ. Xung quanh không có hàng rào, khách sạn lại được xây dựng kiên cố, không đến mức gây ra nguy

hiểm, cũng dễ dàng lái xe vào, nên chắc hẳn có nhiều người đến đây thám hiểm. Những người thích đến mấy địa điểm bị ma ám thường có xu hướng xem thường hoặc tận hưởng nguy hiểm, cho dù là trong cuộc sống hằng ngày cũng có thể dễ dàng gặp phải bất trắc mà về bản chất không hề liên quan đến ma quỷ. Nghĩ thế, tôi không khỏi cảm thấy cuộc điều tra mình theo đuổi bấy nay đều là hư ảo.

Quần quanh với những suy nghĩ ấy, tôi bước ra khỏi khách sạn.

Fukuzawa vẫy tay gọi, "Lại đây. " Tôi gạt mấy cành cây chặn đường, theo cậu ra sau nhà. Đến nơi, tôi nhìn thấy một công trình giống như một cái ống lớn bằng xi măng nghiêng nghiêng xuyên xuống lòng đất, hình dáng ấy làm tôi liên tưởng tới pháo đài. Nó đã cũ, bề mặt xi măng nham nhở.

Tôi tiến đến gần, Fukuzawa nói, "Đây là di tích của lối vào mỏ lúc trước."

Có nhiều nơi giữ lại những thiết bị như thế này với danh nghĩa lưu giữ di tích của sản nghiệp gia đình. Nhưng thứ trước mắt tôi đây không thể nói là giữ lại, vì ngay ký hiệu cho biết vị trí cũng không có.

"Tôi cho rằng đây chính là di tích hầm nghiên của mỏ than nhỏ."

Từ đây, thợ mỏ sẽ tiến vào đường hầm trong lòng đất, rồi cứ thế đi thẳng đến cửa tử.

Di tích đã sụp đổ đến gần như bằng bặt với mặt đất xung quanh, một vật thể trông như nóc nhà đập lên vài thùng sắt và thùng dầu gỉ sét móp méo không biết ai bỏ lại.

Những thứ còn sót lại trên đồng cỏ này trong còn đáng sợ hơn cái khách sạn có tin đồn ma ám kia.

Sau đó, chúng tôi quay về nội thành. Vào khách sạn cơm nước xong xuôi, chúng tôi men theo đường đêm tiến vào khu dân cư.

Nơi đây là một khu phố bình thường, chỉ có đường xá vắng lặng cùng những tòa nhà im lìm. Có những ngôi nhà mới xây, cũng có những khu kiến trúc từ lâu đời, rồi nhà trọ, cao ốc, cửa hàng tiện lợi. Tài xế dừng xe cạnh một trường học, chúng tôi bước xuống, đi dạo trên đường đêm. Có một con hẻm nhỏ với hai bên tường xi măng bắn thủi nằm kẹp giữa một khu nhà trọ và một ngôi nhà cũ có vườn tược sum sê.

Chính là chỗ này, Hirayama nhẹ giọng nói. Mấy hôm trước anh đã đi qua đây. Chúng tôi tiến vào hẻm, cố gắng không đánh động đến cư dân xung quanh.

Trong hẻm chỉ có rãnh nước cũ và mặt đất không ai quét dọn. Nấp rãnh bằng xi măng vỡ nát khá nhiều. Càng vào sâu, ánh sáng đèn đường càng yếu, Hirayama bèn dùng đèn pin cầm tay hình cây bút. Chúng tôi đều mang đèn pin nhưng không ai dám tùy tiện bật. Ai nấy cẩn thận nương theo ánh đèn từ tay Hirayama, chậm rãi tiến bước.

Một bên hẻm là vườn cây um tùm che khuất ngôi nhà bên trong. Tôi không nghe thấy âm thanh hay ngửi thấy mùi gì nên cũng không biết rốt cuộc có ai ở đó không. Bên còn lại tiếp giáp với một nhà trọ có vẻ ít hộ gia đình sinh sống. Phía sau hàng rào sắt gần con hẻm là một lối đi được chiếu sáng bởi một ngọn đèn huỳnh quang sắp tắt. Nhìn vào cửa sổ đang mở ra lối đi, chỉ thấy một ngọn đèn le lói cùng ba cửa ra vào hình như được ghép từ sáu tấm ván ép, hình trang trí trên cá sáu cánh đều đã tróc hết.

Chúng tôi di chuyển dọc theo con hẻm nhỏ, rẽ về phía ngôi nhà hoặc sau vườn cây, đi mấy mét nữa thì thấy một cánh cửa lớn đã đổ. Đó là cánh cửa của một ngôi nhà có nóc bằng ngói đá, bên cạnh còn có một cửa nhỏ. Trước đây chắc hẳn đó là một cổng chính vô cùng bề thế. Hiện tại cánh cửa đã đổ, mấy cổng xiêu vẹo ngói lở mất một nửa. Biển tên không thấy đâu.

Chúng tôi bước vào cổng, tiến vào trong, đây thật ra là một cuộc xâm nhập gia cư bất hợp pháp.

Trong sân, cây cối cũng cỏ dại mọc um tùm. Chúng tôi khễ khàng rẽ cỏ, cẩn thận đi xuyên qua những bụi cây và nhanh chóng nhìn thấy ngôi nhà đổ nát.

Con hẻm nhỏ với bầu không khí hoàn toàn khiến người ta khó lòng tưởng tượng được thì ra ngôi nhà này có kiến trúc đồ sộ đến vậy. Vây quanh ngôi nhà không chỉ có vườn cây rậm rạp của chính nó mà còn có vườn cây của những kiến trúc cổ khác. Nên ngay từ đầu chúng tôi không trông thấy ngôi nhà hoang gần như đổ nát này.

E là do con hẻm không đủ rộng, không xây dựng được nơi ở nên ngôi nhà mới bị bỏ hoang. Hơn nữa tuy rằng đất đai rộng rãi, nhưng nếu không dỡ bỏ được những ngôi nhà hay nhà trọ xung quanh để tạo thành đường đi, thì không thể nào xây dựng được nhà mới.

Ngôi nhà hoang này xem ra là nhà trệt, nóc nhà trượt nghiêng nhưng vẫn chưa sập xuống. Vách Tường cũng còn một nữa, độ nghiêng vẫn chưa đến mức nguy hiểm. Ở lối vào sân trước, mấy khung cửa sổ kính vẫn còn giữ nguyên hình dáng. Dây cửa sổ chỗ mái hiên nhìn ra hành lang hầu như đều đóng, chỉ có một cánh cửa mở.

Hirayama đứng trước cửa sổ và chỉ vào phòng. Chúng tôi nhìn theo, có một cửa sổ sát đất bằng kính đã vỡ nát, mọi người liền vào nhà theo lối đó.

Từ khi bước vào hẻm đến giờ chúng tôi vẫn chưa mở miệng, xung quanh tĩnh mịch đến nỗi như muốn ép mọi người phải im lặng. Nhưng khi chúng tôi đứng dưới mái hiên có một hành lang đầy lá rụng, anh Hirayama rất cuộc nhỏ giọng nói, "không có chuyện gì rồi". Sau đó mọi người bật đèn bin của mình lên.

"Xung quanh nhà này hình như không có người". Fukuzawa Nói

"Chắc cũng có nhà trống. Nhưng hôm tôi đi tiền trạm thì thấy vẫn có người ở, chỉ là ngôi nhà nào cũng cũ kĩ, chắc là mấy cụ già đến đây hưởng thụ cuộc sống bình yên. Anh Hirayama nói tiếp, "đúng rồi, trong đó có một ông lão nguyên tắc cứng nhắc, nếu như phát hiện chúng ta lén lút vào đây, nhất định sẽ báo cảnh sát đấy, nên chúng ta nói be bé thôi nhé".

Chẳng may gặp lời thôi, tôi sẽ cầu giờ bằng cách lấy danh thiệp ra giải thích rằng tôi đến lấy tư liệu, còn mọi người nhớ nhân cơ hội bỏ chạy nhé, Hirayama cười cười nói thêm.

Kubo khẽ bật cười, chẳng biết từ khi nào Kubo đã dựa sát vào tôi. Tôi đưa tay ra, cô vội vàng ôm chặt lấy.

"Chị không sợ à?" Cô hạ giọng hỏi.

Cờ này thì không sao, tôi trả lời.

"Cổ chị đã hết đau chưa?"

"Hiện giờ tôi đang phấn chấn nên không để ý lắm, hơn nữa cũng uống thuốc giảm đau rồi. Chỉ là lúc khom lưng, lúc sai bước thì sẽ chậm hơn một chút, mong mọi người thông cảm."

Hirayama đẩy khung cửa giấy ra, trên cánh cửa, nhiều thanh gỗ đã gảy, giấy cũng phai màu, rách nát.

"Xem ra cũng không lộn xộn lắm." Anh Hirayama cầm đèn pin chiếu vào trong.

Khác với khách sạn ô tô, nơi này đầy dấu vết đời sống. Nền nhà trải tatami cao cấp không đều, cửa kéo bằng giấy rách nát đã bạc màu. Bóng đèn huỳnh quang trên trần nhà nghiêng nghiêng cũ kĩ. Góc phòng có tủ thờ

Phật, tuy cửa mở, nhưng bên trong không có tượng Phật hay tranh cuộn gì. Ngoài ra, dù không có bài vị nhưng các vật phẩm thờ cũng như bình hoa, lư hương đều tán loạn trên mặt đất. Tôi cầm đèn pin rọi trên sà ngang, không thấy bức ảnh thờ nào.

Tất cả mọi thứ đều được chuyển đi à? Tôi nghĩ lại, ngó nghiêng từ tứ bề, phát hiện điện thờ trên một thanh xà ngang khác. Trên đấy phủ đầy bụi bặm, nhưng tất cả đồ cũng viếng đều còn nguyên.

"Nơi này bỏ không từ khi nào vậy?"

Fukuzawa trả lời, "Hình như là năm 1989. Năm đó nhà Manabe phá sản rồi bỏ trốn trọng đẽm. Nói là bỏ trốn nhưng như chị thấy đấy, cơ bản là đẽm tất cả tài sản trong nhà đi. Vì vậy cũng có thể nói rằng ông ấy đã chuyển đi, chỉ là không rõ tung tích mà thôi."

Thật khéo, năm 1989 chính là thời điểm tôi bắt đầu viết series tiểu thuyết kinh dị để Kubo viết thư đẽm.

"Ông Manabe biệt tích luôn sau khi phá sản nhỉ."

"Hình như thế. Hirayama ngó sang căn phòng bên cạnh, Tetsuzo, cậu có biết chuyện sau đó không?"

"Tôi không nghe nói gì cả". Fukuzawa vừa nói vừa cầm đèn pin rọi quanh, đột nhiên "ồ" một tiếng.

"Sao thế?"

"Chỗ này cũng có tủ thờ Phật."

Cậu soi đèn pin vào một tủ thờ Phật màu đen bị đẽm, chỗ này có tượng Phật. Tôi bước tới xác nhận, Kubo lại kéo tay tôi. Tôi nhìn theo hướng cô, trong hốc tường có hai tủ thờ Phật nằm song song.

... Hai cái?

Trên hốc tường dán mấy tấm bùa bình an đã ngả màu đen. Tôi chỉ cho Hirayama và Fukuzawa xem xong, lập tức xuất hiện thêm bùa ở hốc tường bên cạnh.

"Đâu đâu cũng thấy bùa bình an."

Anh nói và quay sang hành lang ngược với hướng chúng tôi bước vào. Phần nhà bên kia cũng là một hành lang có mái che. Anh cầm đèn pin chiếu lên cao, không khỏi "ồ" lên một tiếng.

Tôi đi qua anh để nhìn thấy trên mỗi cánh cửa sổ song song với hành lang đều dán bùa hộ mệnh Tsunodaishi(1), xếp thành một dãy dài. Chúng tôi còn phát hiện được bốn điện thờ ở cuối hành lang.

Ở đây, có thể dễ dàng thấy được dấu vết chiến đấu khẩn trương của chủ nhân nhà Manabe với cái gì đó.

Bùa hộ mệnh dán khắp nơi, gian phòng nào cũng có tủ thờ Phật hoặc điện thờ, không chỉ vậy, ở bốn góc phòng đều để ly cùng chén nhỏ, mâm tròn và vài tấm gương, cách trang trí rõ ràng là nhằm trừ ma. Sân trước có cả miếu thờ và các bức tượng Địa Tạng đặt song song, thậm chí có một gian còn được phong ấn bằng cọc gỗ có hình dạng như tháp chứa xá lợi của các nhà sư, phía trên có biết Phạn văn.

Cảnh tượng này, chỉ có thể miêu tả bằng từ "bi tráng".

"Có thể là bịa đặt đấy." Fukuzawa cất tiếng nói, cậu đã đến sau lưng tôi tự lúc nào.

Chuyện gì? Tôi đang nghĩ thế thì cậu lấy một thứ trên kệ xuống, hình dáng giống tượng Chung quy.

"Ông Manabe mang tiếng là nhà sưu tầm quái đản, là do có sở thích thu thập toàn đồ cổ có vấn đề."

Ông ấy sưu tập mấy món đồ kia không đơn thuần chỉ vì sở thích ư? Chẳng phải chính gã thương nhân buôn đồ cổ mà Fukuzawa quen đã bán đồ cho ông ấy sao?

"Ông Mikio quả thật có mua đồ cổ, nhưng nguyên nhân mua lại khác, nói không chừng là ông ấy muốn lấy độc trị độc."

"Lấy mấy đồ vật có ma để trừ ma sao?" Kubo hỏi.

Fukuzawa gật đầu. Qua tình hình trong ngôi nhà này, có thể thấy ông Manabe đã liều mạng để bảo vệ gia đình mình.

"Cầu thần, bái Phật, ngay cả bùa chú cũng dùng rồi lần nào cũng thất bại, cuối cùng ông ấy lựa chọn ma."

Có khi là như thế thật, tôi suy nghĩ, từ đống hỗn loạn bày biện trong này, không thể nào tưởng tượng ra đây là một nhà sưu tầm vui thú với việc sưu tầm những món đồ có vấn đề.

"... Nếu là như vậy, đây quả thật là một câu chuyện đáng buồn."

Nói không sai, ông ấy chẳng qua chỉ đụng phải một mảnh đất xui xẻo... Nếu như nơi này thực sự là nhà của Manabe Mikio thì quả nhiên là xây trên phần đất nhà Okuyama.

Đây chính là hạt nhân của câu chuyện ma thần bí nhà Okuyama.

Okuyama Yoshinori, Chủ nhân cuối cùng, sau khi giết tất cả người nhà, đã chấm dứt sinh mạng của chính mình.

Khi tôi nghĩ vậy, đâu đó lại vang lên tiếng hù hù, giống như gió thổi qua lòng đất.

Kubo hoảng sợ đến sát cạnh tôi.

Âm thanh ấy từ đâu vọng đến? Tôi quan sát xung quanh, ngoài cửa sổ là mảnh sân giữa nhà. Tôi mở cửa sổ ra, trước mắt là khoảng sân với tượng Phật bằng đá đang đứng thẳng. Những bức tượng đá xếp thành vòng tròn, vây lấy giếng nước ở giữa, cỏ dại che lấp miệng giếng, cần mức nước gỉ sét thấm ướt sương đêm.

Tôi bước ra sân, tiếng gió từ miệng giếng vọng lên.

Rốt cuộc có phải âm thanh bắt nguồn từ đây?

Đáy giếng có một khoảng trống lớn, gió không ngừng lại ở đó mà truyền theo ống dẫn lên trên. Giữa ống, âm thanh có thể biến hóa, đứt đoạn, khiến tiếng gió như pha lẫn tiếng người đang rên rỉ.

Gió thôi.

Cỏ dại đã khô héo khẽ lay động, trong tiếng gió khô hành, miệng ống dẫn từ giếng lên có giọt nước chảy, văng vẳng tiếng rên rỉ khe khẽ.

-----

(1) Tsunodaishi: loại bùa vẽ hình Ryogen, một nhà sư nổi tiếng thời Heian ở Nhật, có sừng để trừ tà.

TÀN UẾ

Ono Fuyumi

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Tro Tàn

Tháng Giêng 2009, tôi nhận được thiệp mừng năm mới của Suzuki, trên đó cô viết: "Quay được phim ma." Tôi hỏi Kubo, thì ra cô cũng được tặng thiệp mừng với nội dung tương tự, nhân tiện đi chúc Tết, cô hẹn gặp Suzuki.

Không tiếp tục tham gia mấy vụ này nữa thì tốt hơn, tôi nghĩ thế.

Kubo cười nói, "Không sao đâu. Việc gì đến thì ắt phải đến thôi."

Suzuki quay thước phim kia vào mùa thu năm ngoái. Khi đó là sinh nhật con trai nên cô đã mời bạn bè đến nhà mở tiệc. Nhưng khi xem thước phim quay lại ngày hôm ấy thì phát hiện trên phông nền tối hiện ra vật thể giống như ba khuôn mặt trẻ con.

"Vì tối nển, chúng tôi tắt hết đèn, sau đó trong phòng khách tối đen bỗng nhiên trời lên thứ gì đó tròn tròn."

Trong bóng tối, vật trắng tròn nhẹ nhàng phồng lên, khi cái kế tiếp xẹp xuống thì hình tròn thứ ba trời dậy.

Vật phồng lên này lớn bằng đầu trẻ con, mà là khuôn mặt đứa trẻ đang nhắm mắt, có hai khe nứt cùn cái miệng tròn tròn.

Gương mặt đó khi phồng lên sẽ há miệng, xẹp xuống thì đóng lại; miệng cứ đóng đóng mở mở, hình như còn văng vẳng tiếng trẻ con khóc nữa.

Suzuki ngạc nhiên, lập tức liên lạc với bạn mình là Isobe. Isobe nói muốn xem phim, Suzuki bèn đưa đoạn phim cho cô ấy.

"Rõ thật đấy." Isobe đi cùng Suzuki, nói thêm, "Khi nghe kể, tôi còn nghĩ chỉ là quay được hình ảnh mờ hồ thôi."

Đúng là có hơi giống mặt trẻ con, Isobe nghĩ, càng nhìn càng thấy giống. Gương mặt đứa bé rõ mồn một ngay giữa màn hình. Chồng của Isobe bấy giờ đang ngồi bên cạnh, vốn không biết chuyện này, bèn hỏi, "Cái gì vậy?"

Quả là khiến người ta cảm thấy không thoải mái, Isobe nhanh chóng trả lại cuộn phim cho Suzuki.

"Tôi có khuyên cô ấy, nhanh chóng mời người về nhà thanh tẩy đi."

Nhưng Suzuki không biết phải đi đâu, mời ai đến xử lý. Hơn nữa, vì cảm giác không an lòng nên cô không muốn giữ lại cuộn phim bên người nhưng cứ thế mà ném đi thì cũng chẳng dám, không còn cách nào khác bèn bỏ vào hộp trống rồi cất trong tủ âm tường.

Khi đến gặp Kubo, Suzuki cũng mang hộp phim theo.

"Cô muốn thì cho cô đấy." Suzuki đưa hộp cho cô, "Nhưng nó biến mất rồi."

Là sao? Kubo hỏi.

Suzuki nói, "Vì định đưa cho cô nên tôi quyết định lấy ra xem lại một lần cho chắc chắn. Nhưng lần này khuôn mặt trẻ con đã biến mất, nếu thực sự chú ý thì chỉ còn nghe được tiếng khóc thôi."

Vậy à, Kubo nhận lấy chiếc hộp có cuộn phim bên trong với tâm trạng phức tạp.

"Đúng là khó mà tin nổi." Suzuki nói, "Tôi cũng gọi điện cho cô ấy hay, khuôn mặt trẻ con biến mất rồi."

Isobe cũng xác nhận, "Khi tôi kể lại chuyện này với chồng, anh ấy nói khi anh xem thêm lần nữa khuôn mặt trẻ con đã biến mất."

Vốn dĩ anh Isobe rất ngạc nhiên trước hình ảnh quay được, sau khi kể cho bạn nghe thì bạn anh cũng muốn xem, nên nhân dịp đến chơi nhà bạn, anh mang cuộn phim theo. Chẳng ngờ trong phim lại không có bất cứ hình ảnh dị thường nào. Dù xem lại bao nhiêu lần cũng không thấy mấy cái mặt tròn ấy, có điều anh vẫn chưa xác định được có tiếng khóc hay không.

"Chồng tôi cho là mình đã nhìn nhầm. Anh ấy cảm thấy không phải do quay được, mà do có gì đó phản chiếu hình ảnh lên tivi, khiến chúng tôi nhìn nhầm."

Anh chồng không nói chuyện này với Isobe nên cô cũng không biết anh nghĩ gì và trả phim lại cho Suzuki. Sau đó, chúng tôi cũng xem cuộn phim này và quả thật không nhìn thấy khuôn mặt mà Suzuki nói nhưng trong phim đúng là có thu được âm thanh quái dị. Nếu như xem qua nội dung, sẽ chỉ cho nó là tạp âm, cũng không khiến người ta đặc biệt lưu ý. Nhưng nếu điều chỉnh âm lượng, đeo tai nghe, thì sẽ nghe được tiếng trẻ con khóc.

Isobe nói, sau khi xem phim này, thỉnh thoảng cô có nghe thấy tiếng trẻ con khóc trong phòng.

"Lúc đầu tôi cứ nghĩ là mèo, dù sao tiếng mèo kêu cũng không có gì lạ đúng không? Thế nên tôi cho rằng xung quanh nhà có mèo hoang."

Cô nói với chồng thì anh trả lời, "Bây giờ có phải là mùa mèo động dục đâu."

"Nghe anh nói vậy, tôi liền cảm thấy sợ hãi. Vì đêm nào tôi cũng nghe thấy hết. Tôi thậm chí còn nhờ cô ấy lần sau đến nhà tôi xem."

Isobe nhìn Suzuki. Suzuki nói, "Tuy rằng tôi không thể làm gì, nhưng là người đã đưa cuộn phim ma cho cô ấy nên tôi vẫn quyết định đi xem thử."

"Suzuki muốn tôi đi cùng. Kubo hỏi tôi, 'Tôi định đi một chuyến, chị có muốn đi chung không?'"

Tôi từ chối.

Không phải vì không có hứng thú mà gần đây tình trạng sức khỏe của tôi vô cùng tồi tệ, chẳng thể làm gì được. Từ cuối năm ngoái tôi còn phải dùng truyện đăng dở trên tạp chí nữa.

Tôi vẫn tiếp tục đi khám. Khổ đâu, chỉ còn cách dùng thuốc giảm đau.

Có thể là do cổ, kéo theo cả ngực, lưng và eo đều đồng loạt đau đớn. Không thể đến để đến ho khan, ngay cả nói chuyện thôi cũng đã cực kỳ vất vả. Hơn nữa, nói chuyện cần phải hô hấp, mỗi khi hít thở đều đau, tôi thậm chí còn không muốn mở miệng. Trong tình trạng này, việc đi lại trở nên cực kỳ khó khăn, vì khi bước đi hoạt động hô hấp sẽ tăng lên, khó hô hấp thì sẽ thiếu dưỡng khí thêm vào đó, vừa rời giường cổ sẽ đau, ngay cả khi nằm xuống, cơn đau từ phần lưng và eo tiếp xúc với chăn bông cũng khiến tôi hầu như chẳng thể ngủ nổi. Mặt khác, tôi thường vô thức cắn chặt răng, răng hàm cũng hơi lung lay. Lượng thuốc giảm đau mỗi ngày một tăng lên, định mức, dầu một ngày uống ba lần, cơn đau vẫn làm tôi không tài nào yên giấc.

Nói chung, cả ngày tôi chỉ còn biết nằm lì trên giường chịu đựng cơn đau nhức.

Thế nhưng nếu kể tình trạng gần đây của mình cho Kubo thì sẽ làm cô ấy lo lắng vô ích, tôi chỉ nói, "Lần này tôi không đi. "Từ khi chuyển chuyển đến chung cư của bà Ito, Kubo không còn nghe thấy tiếng động lạ, công việc mới đi vào quỹ đạo, thân thể cũng khỏe mạnh. Tôi không muốn giội gáo nước lạnh lên đầu cô ấy.

Kubo đến nhà Isobe, đáng tiếc là hôm ấy lại không nghe thấy tiếng trẻ con khóc.

Isobe ảo não nói, "Đêm nào cũng nghe thấy thật mà."

Hai tháng trôi qua, khi Kubo gọi điện cho Suzuki thì hay tin Isobe đã dọn nhà.

Sau hôm Kubo đến, Isobe vẫn nghe thấy tiếng trẻ con khóc nhiều lần. Không những thế, ban đêm cô ấy còn giật mình tỉnh giấc vì có cảm giác người nào đó đang vỗ nhẹ vào má mình. Mở bừng mắt ra lại không thấy ai, nhưng có cảm giác bị vỗ lên má thật và không chỉ Isobe, chồng cô cũng gặp chuyện tương tự.

Trong thời gian hai người bắt đầu thảo luận chủ đề này, Isobe hay mất ngủ đêm khuya. Đêm ấy, cô không thấy gò má bị chạm nhưng lại nghe thấy tiếng bồm bộp.

Cô vô tình nhìn sang anh Isobe thì đúng lúc từ trong bóng tối có người nhô ra lòng khòng đến gần anh.

"Là một ông lão."

Ông lão gầy yếu ngồi bên gối anh, vỗ nhẹ vào má anh. Anh khó chịu vung tay quơ quơ rồi xoay mình. Tay ông lão dừng lại giữa không trung, đột nhiên ông nhìn sang Isobe.

Mắt họ giao nhau.

Cô bất giác kêu lên, hình dáng ông lão liền tan biến như sương khói, anh cũng choàng tỉnh.

Chuyện này thì quá kì quá rồi.

Isobe chỉ mới ở một năm nhưng nhanh chóng quyết định dọn nhà. Khi hủy bỏ hợp đồng, cô đã hỏi người môi giới có phải gian phòng từng xảy ra chuyện gì không? Người này mới thừa nhận trước kia có một ông lão trọ ở đó rồi mất.

"Tiếng trẻ con" là do Suzuki mang đến nhà mới sao? Sau đó âm thanh ấy thông qua cuộn phim di chuyển đến nhà Isobe? Mà nhà này đã sớm nhiễm tà uế của ông lão đã mất, tà uế mới quẩn quanh cuộn phim làm tà uế cũ vốn say ngủ ở nơi này thức tỉnh.

Nhưng "tiếng trẻ con" có thể là từ nhà hàng xóm vọng sang; cảm giác có bàn tay chạm vào má, có thể là do tay của anh Isobe, nhìn thấy hình dạng của ông lão có thể là do Isobe nằm mơ.

Cuối cùng, vẫn không có cách nào xác thực là do đâu.

Tất cả căn nguyên của vấn đề đều nằm ở cách chúng ta nhìn nhận thế giới.

Khi tôi chỉnh lý bản thảo chuyện này, cũng xem lại những ghi chép từ đầu đến cuối, vẫn không hiểu rốt cuộc chúng tôi đã trải qua những gì. Kubo đến nay vẫn không tin việc hồnma quấy phá hay nguyên rủa, tôi cũng mang cảm giác hoài nghi với chúng.

Sau đó, rốt cuộc tôi đã biết được bộ mặt thật của thứ giống như khối u trên cổ. Bác sĩ tra ra bệnh này đến từ chứng phát ban tôi mắc phải 20 năm trước, chẳng liên quan gì đến nhà Okuyama. Việc bả vai xơ cứng và lưng đau nhức cũng bắt nguồn từ nguyên nhân tương tự. Nhờ bác sĩ kê phương thuốc hiệu quả, bây giờ bệnh tình của tôi đã ổn định. Sau khi uống thuốc

định kỳ, những cơn đau cũng biến mất khiến công việc lẫn đời sống hằng ngày đều không gặp vấn đề nào. Đặc biệt cái nẹp cổ tôi thường đeo cuối cùng cũng được tháo bỏ, trở thành vật trang sức cho một mô hình người ở nhà.

Kubo tiếp tục cuộc sống ở chung cư bà Ito. Gần đây cô ấy lại dọn nhà, có điều là do kết hôn. Khi dọn nhà cô cũng nhờ người làm nghi thức thanh tẩy rồi mới rời đi, và làm nghi thức tương tự ở nhà mới xong mới dọn vào.

"Những nghi thức như động thổ ấy, cứ phải làm mới cảm thấy an tâm."

Thực chất ý nghĩa của lễ động thổ là xin phép vị thần trông đất.

Đất đai vốn thuộc về thần linh, vì nhân loại đã tự ý sử dụng, cho nên trước khi dùng cần phải được sự cho phép của thần linh trong lãnh thổ, trong khu vực, và trên chính mảnh đất đó. Hơn nữa không chỉ làm lễ trước khi xây nhà, mà mỗi khi xây công trình gì động chạm đến đất đai cũng đều nên cử hành các nghi thức như vậy, đây có thể xem như một cách để thông báo cho thần linh biết.

Đặc biệt là thần thổ địa, cũng là thân của ranh giới đất đai.

Từ "thổ địa" ở đây không những chỉ đất đai mà còn bao gồm cả nhóm người sống trong khu vực, cũng có thể nói thần "thổ địa" này là khái niệm mang tính xã hội. Bởi vậy, khi di chuyển nơi ở, người ta không chỉ cần chào tạm biệt phần đất nơi rời đi mà còn phải chào hỏi thần đất tại nơi dọn đến, đây mới là cách làm hợp lý.

Đặc biệt, nếu muốn an lòng khi dọn vào nơi ở mới, tôi cho rằng cũng nên tổ chức lễ động thổ. Chưa cần đề cập đến hiệu quả vội, đây cũng là nghi thức trang nhã đầy ý nghĩa.

Nghe theo lời đề nghị của Kubo, Isobe tiến hành nghi thức khi dọn nhà. Cuộc sống từ đó đã bình thường. Suzuki sau này ly hôn về nhà mẹ ở, hiện đang làm mẹ đơn thân cố gắng phấn đấu. Yashima vì công việc của chồng nên phải dọn đi, nhưng may là không gặp nhà có vấn đề nữa.

Henmi và Saijo trong nhà trọ Okaya cũng rời đi. Henmi vì chồng chuyển nơi công tác. Còn gia đình Saijo đã mua một ngôi nhà nhỏ ở gần nhà trọ Okaya, trải qua cuộc sống thoải mái ở nơi ở mới. Otsuka ở lại trong khu tập thể Okaya cũng vẫn không gặp vấn đề gì.

Hai năm trước, thừa dịp không có khách trọ đã bán ngôi nhà ở khu tập thể đi. Gia đình mua nó chuyển tới, sống rất yên ổn.

Ngôi nhà của gia đình Ida rốt cuộc đã bán được vào năm ngoái. Sau khi sửa sang lại, thì một cặp vợ chồng già dọn vào sống. Không tới ba tháng, người chồng đột nhiên qua đời, ngôi nhà bị bỏ trống lần thứ hai.

Khi tôi đang viết bản thảo này, vẫn chưa ai vào ở đây cả.

CẢM ƠN MỌI NGƯỜI ĐÃ ĐI HẾT CUỐI CÂU CHUYỆN VÀ ĐỪNG QUÊN CHO MÌNH 1 🌸 📩

HẾT

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Khởi Đầu

Chương 2: Thế Kỷ Nay_{1}Căn 204

2 - Nhà Trọ Okaya

3 - Người Thuê Trước {1}.

{2}.

Chương 3: Thế Kỷ Trước 1-Trước Khi Nhà Trọ Được Xây{1}.

{2}.

2- Gia Đình Kuroishi

3 - Nhà Trọ Okaya, Căn 401

4 - Khu Tập Thể Okaya

Chương 4: Kì Nguyên Tăng Trưởng Nhanh 1 - Gia Đình Koido

2 - Người Đã Chuyển Đi

3 - Trước Khi Khu Tập Thể Được Xây.

4 - Quá Khứ

5 - Trước Nhà Koido

Chương 5: Sau Chiến Tranh 1- Gia Đình Takano

2 - Quái

3 - Phế Tích

4 - Nhà Máy Uetake

Chương 6: Thời Kì Sau Thế Chiến Ii 1 - Gia Đình Nakamura

2 - Ô Nhiễm

3 - Lây Lan

4 - Ô Nhiễm

Chương 7: Trước Chiến Tranh 1 - Hình Dáng Của Cái Cây.

2 - Âm Thanh

3 - Méo Mó

Chương 8: Thời Kì Minh Trị - Đại Chính 1- Gia Đình Okuyama

2-"Anh Ando"

3-Chuyện Ma Tụ Tập

4-Gia Đình Manabe

Chương 9: Tro Tàn